

With Love

With Love

With Love

With Love

Blue Bridge

ทดลองอ่าน

我的蓝桥

ทดลองอ่าน

1 ทดลองอ่าน

สะพานรัก
สีน้ำเงิน

เขียน : เฟิงไห่เค่อ
แปล : พิรุณเดือนสารท

JAMSAI

พิมพ์ครั้งที่ 1

With Love

ทดลองอ่าน

With Love

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

JAMSAI

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

我的蓝桥 1

Blue Bridge สะพานรักสีน้ำเงิน 1

蓬莱客

เฟิงไห่เค่อ

พฤษณเดือนสารท แป

"ผมรู้ว่าผมกำลังทำอะไร" เขาพูดขึ้นอีก "ตอนมัธยม ผมก็ชอบคุณแล้ว ผมอดทนมาตลอด ไม่กล้าให้คุณรู้ ตอนแรกผมเป็นคนที่ไม่อยากจะเดินหน้า แต่ผมก็พยายามขนาดนั้น เพราะหวังว่าสักวันคุณจะมีมองเห็นความพยายามของผม แล้วคุณก็จะชอบผมเหมือนกัน ผ่านมาหลายปี ตอนนี้ผมค่อยรู้ว่าผมโง่มาก ทำไมผมต้องให้คุณค้นพบเองด้วย ทำไมต้องกลัวคุณปฏิเสธและไม่รับบอกคุณให้เร็วกว่านี้"

เขาหยุดไปครู่หนึ่ง

"จ้าวหนานเซียว ผมชอบคุณ ตั้งแต่ปีที่ผมได้รู้จักคุณเมื่ออายุสิบสี่ ผมก็ไม่สามารถลืมคุณได้แล้ว ผมอยากให้คุณเป็นแฟนกับผม"

คำนำ

การที่เราจะค้นพบว่าตัวเองชอบอะไร อยากรจะเป็นอะไร สำหรับบางคน อาจจะเป็นเรื่องง่าย แต่มีหลายคนที่ไม่่ว่าจะอย่างไรก็ยังหาสิ่งที่ตัวเองต้องการ ไม่เจอ ในนิยายเรื่อง 'Blue Bridge สะพานรักสีน้ำเงิน' เล่มนี้บอกเล่าเรื่องราวของ 'จ้าวหนานเซียว' เด็กสาวคนหนึ่งซึ่งมีปณิธานอย่างแรงกล้าที่จะเป็นนักออกแบบสะพาน เพราะเธอมีต้นแบบที่ติดอย่างคุณตาและคุณพ่อของตัวเอง และด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจของเธอก็ได้ทำให้ 'สวีซู' เด็กหนุ่มที่ใช้ชีวิตเหลวไหลไปวันๆ อย่งไร้จุดมุ่งหมาย เปลี่ยนมาเป็นคนที่มีความหมายในชีวิตได้อย่างที่เธอไม่เคยคาดคิดมาก่อน

เมื่อทั้งสองเติบโตขึ้นและได้ทำในสิ่งที่ตัวเองต้องการ คนหนึ่งเป็นนักออกแบบสะพานอนาคตไกล อีกคนก็ได้เป็นวิศวกรสร้างสะพานที่เก่งกาจ นอกจากเราจะได้เห็นพัฒนาการความรักความสัมพันธ์ของทั้งคู่แล้ว ยังจะได้เรียนรู้ว่าการสร้างสะพานแต่ละแห่งนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยจริงๆ

ไม่แน่ว่าอ่านเรื่องนี้จบแล้ว ผู้อ่านอาจจะค้นพบว่าตัวเองว่าอยากรจะเป็นนักสร้างสะพานขึ้นมาบ้างก็เป็นได้นะคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- จำจนวนานเซียะว
หญิงสาวผู้มีปณิธานมุ่งมั่นมาตั้งแต่เด็กว่าจะเป็นนักออกแบบสะพานเหมือนคุณตาและคุณพ่อของเธอ เป็นคนเก่ง ฉลาด มั่นใจในตัวเอง ทำงานอยู่ฝ่ายสะพานทางหลวงในสถาบันออกแบบที่มีชื่อเสียง
- สวีซู
วิศวกรหนุ่มที่เรียนจบด้านวิศวกรรมจากต่างประเทศ เป็นลูกชายคนเดียวของประธานใหญ่บริษัทเครื่องจักรรูป สมัยเด็กเป็นคนหัวดี ทำตัวเหลวไหล ภายหลังปรับปรุงตัวเองให้ดีขึ้นเพื่อจะได้เป็นคนที่คู่ควรกับจำจนวนานเซียะว
- เยี่ยจื่อโจว
ชายหนุ่มที่สนิทสนมกับจำจนวนานเซียะวมาตั้งแต่เด็ก บุคลิกอ่อนโยน ฉลาด เพียบพร้อมในทุกด้าน และเป็นบุคคลที่จำจนวนานเซียะวนับถือ เขาชอบจำจนวนานเซียะวและเป็นอดีตคู่หมั้นของเธอ
- เซ็งซือซือ
หญิงสาวหน้าตาดี อดีตดาวคณะภาษาอังกฤษ ด้วยความที่มีความสามารถในด้านการพูดดีเยี่ยมเธอจึงเป็นพิธีกรสาวที่โด่งดัง เธอชอบสวีซูมาก ถึงแม้จะถูกเขาสลัดรักแต่ก็ยังไม่เคยลืมเขาได้
- เสียนเสี่ยวมัน
แม่ของจำจนวนานเซียะว เป็นจิตรกรที่มีชื่อเสียง เธอไม่ค่อยเห็นด้วยนักที่ลูกสาวจะเป็นนักออกแบบสะพาน เพราะเธอมีเรื่องฝังใจเกี่ยวกับสามีของตัวเอง
- เจินชงหนาน
ชายหนุ่มที่เข้ามาทำงานเป็นผู้ช่วยของจำจนวนานเซียะว เรียนจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับเธอ กิริยาสุภาพเรียบร้อย ใบน้ำหล่อเหลา เป็นที่ชื่นชอบของสาวๆ ในสถาบันออกแบบ

บทที่ 1

ม่านหน้าต่างปิดไว้อย่างมิดชิด แสงไฟในห้องมืดสลัว เสียงตืด...ตืด...
ดังมาจากโต๊ะข้างหัวเตียง

จ้าวหนานเซียวตื่นขึ้นจากความฝันอันวุ่นวาย รู้สึกปวดศีรษะเล็กน้อย
เธอหลับตาแล้วนอนต่ออีกสักพัก ก่อนจะยื่นมือไปคลำหาโทรศัพท์
แล้วบิดเสียง ลูกขึ้นลงจากเตียง เท้าเปล่าเข้าไปบนพื้นที่ให้สัมผัสเย็นเฉียบ
เดินไปถึงหน้าต่างแล้วเปิดม่านบังแสงขึ้น

แสงอาทิตย์ยามเช้าพลันสอดเข้ามาในห้อง
หญิงสาวเปิดเครื่องเสียงที่พ่อกั้งไว้ให้ตั้งแต่สิบกว่าปีก่อน เธอเลือก
บทเพลงเดอะโฟร์ซีซั่นส์ของวิวัลดี* แล้วก็เข้าไปอาบน้ำ แต่งหน้าอย่างง่าย
ตามด้วยเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบเสื้อที่แขวนอยู่ในตู้ที่แทบจะมีแต่สีดำและเทา
โทนเดียวกันทั้งแถวขึ้นมาหนึ่งตัวแล้วสวมใส่

คงเป็นเพราะช่วงก่อนหน้าเธอทำงานข้างนอกมาเหนื่อยๆ และเมื่อคืน
ยังเข้านอนดึก หลังจากตื่นขึ้นมาแล้ว แม้ความรู้สึกปวดศีรษะจะบรรเทาลง
แต่ยังคงรู้สึกไม่อยากอาหาร

ห้องที่ว่างเปล่าคงไม่มีทางไปต่อกับปริมาณงานของหนึ่งวันที่จะตามมา

* The Four Seasons หรือบทเพลงสี่ฤดู เป็นชุดไวโอลินคอนแชร์โต 4 ชิ้นที่แต่งโดย 'อันโตนิโอ วิวัลดี' เมื่อปี ค.ศ. 1723 จัดเป็นงานดนตรีชิ้นหนึ่งที่มีความนิยมมากยุคบาโรก

ในวันนี้ได้ จ้าวหนานเซียวจึงตั้งมุกกับกินขนมปังสองแผ่น จากนั้นก็เติมลิปสติก ลงบนริมฝีปากที่ออกจะซีดเล็กน้อยให้หน้าของตนดูมีชีวิตชีวาขึ้นหน่อย ค่อย ตรวจดูรายงานที่เมื่อคืนทำเสร็จตอนตีสอง เมื่อแน่ใจว่าไม่มีปัญหา ก็ใส่เอกสาร และรายงานข้อมูลทั้งหมดลงในกระเป๋าเอกสารหนังวัวทรงสี่เหลี่ยมสีดำใบใหญ่ ก่อนจะถือเดินออกไปจากห้องหนังสือ

กระเป๋าเอกสารใบนี้เธอเริ่มใช้มาตั้งแต่สมัยทำงานหลังเรียนจบ เป็น ของที่คุณตามอบให้ ไม่มีเยื่อหุ้ม แต่แว่บช่องได้เหมาะสม ทำให้ใช้งานสะดวก มั่นติดตามเธอไปมาระหว่างที่ทำงานกับไซต์ก่อสร้างเป็นเวลาสี่ปีแล้ว โดนทั้ง ลมฝนและการลากถูขีตข่วน แต่นอกจากส่วนกันกระเป่าที่ไม่มีใครเห็นจะมี รอยถลอกประปราย ส่วนอื่นก็ยังคงอยู่ในสภาพดี

"คุณจ้าว ไปทำงานหรือครับ หลายวันก่อนไม่เห็นคุณเลย ไปทำงาน ต่างเมืองอีกแล้วหรือ"

เหล่าเจายามประจำที่พักอาศัยยังคงพูดเหน่อติดสำเนียงบ้านเกิด คุณจ้าวคนนี้เป็นหนึ่งในผู้พักอาศัยจำนวนไม่กี่คนที่ยอมตอบกลับความเป็นมิตร ของเขาตั้งแต่เขามาเป็นยามให้ที่นี่ ดังนั้นทุกครั้งที่เห็นเธอ เขามักจะดีใจ

จ้าวหนานเซียวยิ้มและพยักหน้าให้พลางความหาศึยการ์ดในกระเป๋า

"ผมเปิดให้!" เหล่าเจารีบเข้ามาช่วยเธอเปิดประตู

จ้าวหนานเซียวกล่าวขอบคุณแล้วเดินออกไป

ในเขตที่พักอาศัยแห่งนี้ ขอเพียงเธอไม่ไปทำงานต่างเมือง ในทุกวันทำงาน ก็แทบจะเป็นเธอที่เป็นคนเริ่มต้นกิจวัตรประจำวันในเวลาเช้าตรู่อย่างนี้

ต้องขอบคุณความโชคดีของแม่ที่ทำให้เธอได้มาพักอาศัยในห้อง บนถนนเส้นเออร์หวนซี* ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนตอนที่เพิ่งเรียนจบและ ได้เงินเดือนเพียงห้าหกหมื่นต่อปี ที่นี้อยู่ห่างจากที่ทำงานไม่ไกล ตอนเช้า ไม่จำเป็นต้องช่วงชิงเวลาเพื่อรีบไปทำงาน

หากฝนไม่ตก เธอมักจะเดินไป ระหว่างทางก็จะคิดถึงเรื่องต่างๆ

* เออร์หวนซี ในที่นี้เป็นคำเรียกรวมถนนทางตะวันตกทั้งหมดของถนนวงแหวนชั้นที่สองในกรุงปักกิ่ง

ทั้งเรื่องงาน เรื่องชีวิต ผ่านไปยี่สิบสามสิบนาทีไม่นานก็ถึงแล้ว

ฤดูใบไม้ร่วงในเมืองกรุงมักจะมาโดยไม่ทันให้คนตั้งตัว เธอจำได้ว่าตอนที่จากไปเมื่อครึ่งเดือนก่อนอากาศยังร้อนจนต้องเปิดแอร์ แต่พอฝนตกไปสองรอบ ใบของต้นอุ้ง* ช่างทางก็เหี่ยวด้วยสีของฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้ที่เปลี่ยนสีร่วงพลีบลิวลงมาจากกิ่งจนพนักงานทำความสะอาดตามกวาดไม่ทัน เธอเดินผ่านทางเท้าที่มีใบไม้แห้งร่วงหล่นมาถึงหน้าประตูหลักของสถาบันรวม

ที่นี่คือสถาบันออกแบบขนาดใหญ่อันเก่าแก่ที่ก่อตั้งขึ้นในศตวรรษที่แล้ว พอพัฒนามาถึงตอนนี้ แต่สถาบันออกแบบในสังกัดก็พาเข้าไปเกือบยี่สิบแห่ง ฝ่ายสะพานทางหลวงที่เธอทำงานอยู่เป็นเพียงแค่อำเภอหนึ่งในนั้น และภายในสถาบันสะพานทางหลวงยังแบ่งอย่างละเอียดเป็นฝ่ายออกแบบที่หนึ่ง สอง สาม อีกมากมาย สะพานเป็นจุดแข่งมานาน ความสามารถของสายอาชีพจัดอยู่ในแนวหน้าของประเทศ หลายปีมานี้ได้เข้าร่วมโครงการวิศวกรรมสำคัญระดับประเทศมากมาย ได้รับชื่อเสียงเกียรติยศนับไม่ถ้วน

หลังเรียนจบเธอก็เข้ามาในประตูบานนี้ด้วยผลคะแนนสอบสมัครงานอันดับหนึ่ง และเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่มาสมัครเข้าฝ่ายสะพานทางหลวงในตอนนั้น ภายในเวลาปีกว่าขณะที่คนที่เข้ามาพร้อมกันเริ่มทยอยไปทำอย่างอื่น เธอกลับวาดผังก่อสร้างอยู่เกือบทุกวัน เธอเคยได้รับมอบหมายให้วาดตอม่อตัวริม** ใช้เวลาวาดทั้งหมดครึ่งปีเต็ม วาดจนภายหลังในฝันมีแต่ตอม่อตัวริมชนิดหนักและชนิดเบา ทั้งทรงเหลี่ยม ทรงตัวยู แบบหันหลังเข้าและแบบหันเจาะลอยไปมา ผ่านไปสามสี่ปีดูเหมือนความเหน็ดเหนื่อยของเธอจะได้รับผลตอบแทน บนมุมโต๊ะปรากฏป้ายของหัวหน้าทีม

เธอน่าจะเป็นหัวหน้าทีมที่อายุน้อยที่สุดในสถาบันสะพานทางหลวง แต่ว่าไม่ได้มีแค่เธอคนเดียวที่อยู่ในหน่วยวิจัย หัวหน้าทีมอย่างเธอก็มีลูกน้อง

* ต้นอุ้ง หรือ Chinese Parasol Tree เป็นไม้ยืนต้น ใบรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีเหลือง ไม้เนื้อเหนียวใช้ทำเครื่องดนตรี

** ตอม่อตัวริม (Abutment) เป็นส่วนประกอบของเสาค้ำสะพาน ช่วยยึดให้สะพานติดอยู่กับพื้น

จำนวนหนึ่ง หัวหน้าฝ่ายส่งนักศึกษาจบใหม่ชื่อเงินซงหนานที่เพิ่งรับเข้ามาในปีนี้เป็นผู้ช่วยเธอ นอกจากนี้ยังส่งนักศึกษาฝึกงานปีสี่สองคนมาให้เธอ ดูแล

จ้าวหนานเชียวเดินไปยังห้องทำงาน

ในสถาบันออกแบบ มีเพียงผู้ที่คนอื่นเรียกว่า 'หัวหน้าแผนก...' ถึงจะมีห้องทำงานแยกได้ เธอยังใช้ห้องทำงานร่วมกับคนอื่นอีกทั้งหมดเจ็ดแปดคน ห่างจากเวลาเข้างานอยู่สิบกว่านาที เพื่อนร่วมงานส่วนใหญ่ยังไม่มา แต่ว่านักศึกษาฝึกงานทั้งสองของเธอมาแล้ว คนหนึ่งเป็นผู้หญิง คนหนึ่งเป็นผู้ชาย น่าจะเป็นแฟนกัน ทั้งสองกำลังเซ็ดโต๊ะและหันหลังให้กับประตู ไม่ได้สังเกตเห็นว่าเธอมาถึงแล้ว

นักศึกษาหญิงบ่น "มันสองเดือนกว่าแล้วนะที่ต้องมาเซ็ดโต๊ะเทน้ำให้พวกเขา เตียวจะไปอยู่แล้ว ยังไม่ทันได้เรียนอะไรเลย! ตอนทีวีศวกจ้าวอยู่วันๆ เอาแต่ให้ฉันวาดผังก่อสร้าง อย่างอื่นไม่เห็นจะสอน! ที่พวกเราเรียนคือการออกแบบสะพานนะ!"

นักศึกษาชายปลอมว่าวิศวกรจ้าวน่าจะยุ่ง นักศึกษาหญิงก็พูดว่า "ช่างเถอะ ตัวเธอเองก็ไม่ได้รับงานออกแบบนี่นะ! ออกไปทำงานรอบนี้ไม่ใช่จะต้องไปตรวจสอบสะพานเก่าหรือไง ฉันเข้าใจแล้วล่ะว่าทีมของเราทำแต่งงานเบ็ดเตล็ด พวกเราก็ทำงานเบ็ดเตล็ดให้คนที่ทำงานเบ็ดเตล็ด ถือว่าเราดวงช่วยเอง!"

บ่นไปหลายประโยคแล้ว อารมณ์ของนักศึกษาหญิงดูเหมือนจะดีขึ้น เธอลดเสียงลงคุยกับแฟน "นี่ นายว่าวิศวกรจ้าวอายุเท่าไรแล้ว"

"ไม่รู้สิ" นักศึกษาชายส่ายหน้า "ฉันว่าน่าจะแก่กว่าเธอแค่มิ่กปีเองมั้ง แคแต่งตัวดูมีอายุ..."

นักศึกษาหญิงส่งเสียงแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ฟาดผ้าชีวี่ใส่แฟนหนุ่ม

"อะไรของนาย ฉันไม่ได้แก่ขนาดนั้นสักหน่อย! ที่สำคัญ เธอหน้าตา

ถือว่างั้นๆ ได้ยินว่าแม้แต่แฟนสักคนยังไม่มี! ไม่ต้องพูดก็เห็นอยู่ว่าเธอทำงานตั้งแต่เช้ายันเย็นอย่างกับไปติดหนี้เขามาแล้วไม่คืน ผู้ชายที่ไหนจะมาสนใจเธอ หรือว่าเธอจะเป็นสาวขึ้นคาน ขาดฮอร์โมน... นายห้ามมาแข่งฉันเด็ดขาด ดูแก่กว่าฉันแค่มือกี่ปีนั่นหรือ แต่ฉันไม่อยากจะกลายเป็นแบบเธอในอีกหลายปีข้างหน้า..."

นักศึกษาหญิงหันไปโดยไม่ตั้งใจ นัยน์ตาพลันเบิกกว้าง ใบหน้าแดงก่ำ ปีบผ้าซีริวในมือแน่น รู้สึกทำอะไรไม่ถูก

"วิศวกรจ้าวกลับมาจากต่างเมืองแล้วหรือครับ อรุณสวัสดิ์!" นักศึกษาชายได้สติ รีบทักทายอย่างลนลาน

จ้าวหนานเซียวพยักหน้ารับแล้วเดินเข้าไปในห้อง

เงินซองหนานผู้ช่วยของเธอมาถึงในไม่ช้า

เขาจบจากมหาวิทยาลัยเดียวกับจ้าวหนานเซียว เป็นมหาวิทยาลัยระดับท็อปหนึ่งในแปดมหาวิทยาลัยเก่า* อ่อนกว่าเธอไม่กี่ปี นับเป็นรุ่นน้องเด็กหนุ่มมีฝีมือชาว เครื่องหนังตงาม กิริยาสุภาพเรียบร้อย มาทำงานที่สถาบันได้ครึ่งปีก็ได้ชื่อว่าเป็นเนื้อสดน้อย** แม้แต่จ้าวหนานเซียวที่ไม่ค่อยสนใจเรื่องซุบซิบนินทาายังรู้ สาวๆ จากสถาบันวางแผนภูมิทัศน์และสถาบันวางแผนเมืองที่เป็นเพื่อนบ้านหลายคนสนใจในตัวเขา หลังจากที่เขามาแล้ว พวกเขาอีกมักจะใช้โอกาสส่งเอกสารมาข้อนเปื้อนอยู่บ่อยๆ

"เตรียมข้อมูลเรียบร้อยหรือยัง" จ้าวหนานเซียวถามเขา

"เรียบร้อยแล้ว! วิศวกรจ้าวดูก่อนสิ ถ้ามีปัญหอะไร ผมจะได้แก้ไขเดี๋ยวนี้เลย!"

เงินซองหนานหยิบข้อมูลที่เมื่อคืนจัดทำไว้ออกมาจากกระเป๋าสะพายหลัง จ้าวหนานเซียวรับมา เดินไปถึงโต๊ะทำงานก็นั่งลงแล้วเปิดคอมพิวเตอร์

* แปดมหาวิทยาลัยเก่า หรือแปดมหาวิทยาลัยการก่อสร้างเก่า คือมหาวิทยาลัยแปดแห่งแรกที่เปิดสอนวิชาการก่อสร้างในจีน ได้แก่ มหาวิทยาลัยชิงหวา มหาวิทยาลัยตงหนาน มหาวิทยาลัยเทียนจิน มหาวิทยาลัยถงจี้ มหาวิทยาลัยอุตสาหกรรมฮาร์บิน มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมมหาวหนาน มหาวิทยาลัยฉงชิ่ง และมหาวิทยาลัยการก่อสร้าง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเซี่ยงไฮ้

** เนื้อสดน้อย เป็นคำแสลงที่ใช้เรียกผู้ชายอายุน้อยที่หน้าตาดี สื่อความหมายในเชิงว่าน่ากิน

ตรวจสอบเอกสาร

เก้าโมง เพื่อนร่วมงานทยอยกันมาถึง ทักทายและคุยเล่นกับ จ้าวหนานเซียวรวมทั้งถามเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงาน ผ่านไปไม่นานก็ต่างหันไป ยู่กับงานของตัวเอง

สถาบันออกแบบขนาดใหญ่เปลี่ยนระบบองค์กรเป็นแบบบริษัทซึ่งจะไม่เลี้ยงคนไม่ทำงาน

ทาวเวอร์พ้อยต์ของเงินชงหนานทำออกมาใช้ได้ อย่างน้อยก็บรรลุ ความต้องการของจ้าวหนานเซียว

สิบโมง ที่ทำงานเปิดประชุมฟังรายงานของเธอ

"เสี่ยวจ้าวกลับมาเมื่อวานนี้หรือ เป็นไงบ้าง งานครั้งนี้ราบรื่นดีไหม"

หลังจากหัวหน้าฝ่ายเกานั่งลงก็หยิบถ้วยชาและถามยิ้มๆ

หัวหน้าฝ่ายจบจากโรงเรียนการก่อสร้างเพื่ออุตสาหกรรมและประชาชน* ตั้งแต่หลายปีก่อน เขามีใบหน้าอ้วนกลม ยิ้มแล้วดูเหมือนพระสังกัจจายน์ ดูเป็นคนใจดีน่าคบหา

"คะ กลับมาเมื่อวาน ก็ดีคะ" จ้าวหนานเซียวตอบงายๆ ประโยคหนึ่ง

เธอไปทำงานข้างนอกครั้งนี้เป็นการไปยังเมือง T ซึ่งเป็นเมือง อุตสาหกรรมเก่าแก่ที่อยู่ใกล้เพียงไม่กี่ร้อยกิโลเมตร ที่นั่นมีสะพานเหล็ก ทวิประสงค์** สร้างขึ้นในปลายทศวรรษที่แปดสิบ หลายปีมานี้รถที่ข้ามสะพาน ในแต่ละวันมีปริมาณมาก ในบรรดารถเหล่านั้นยังมีรถขนส่งถ่านที่บรรทุก เกินขนาด บวกกับระยะเวลาการใช้งานที่นานแล้วจึงเกิดปัญหาขึ้น รัฐบาล ของเมือง T ไว้วางใจให้ทางสถาบันไปตรวจสอบและเสริมความแข็งแรง เมื่อเดือนที่แล้วงานชิ้นนี้จึงตกมาถึงมือของจ้าวหนานเซียว

คนมากันเยอะแล้ว เธอเปิดไฟล์ขึ้นจอ อธิบายสภาพการณ์ภายนอกของ สะพานที่เสื่อมก่อน ค่อยรายงานสภาพจากการตรวจสอบตามความเป็นจริง

* โรงเรียนการก่อสร้างเพื่ออุตสาหกรรมและประชาชน เป็นโรงเรียนสายอาชีพที่สอนเกี่ยวกับการก่อสร้างโดยเฉพาะ

** สะพานทวิประสงค์ คือสะพานที่ใช้เป็นทั้งถนนและวางรถไฟพร้อมกัน

ประกอบด้วยผลชีวิตด้านต่างๆ อย่างความแข็งแรงของคอนกรีต ระดับของค่าคาร์บอน ความหนาของชั้นที่หุ้มเหล็กเส้น และรูปร่างของสะพาน

"...นี่คือผลจากการตรวจสอบวัดค่าแล้วนำมาทำการคิดคำนวณ ตำแหน่งหลักที่ได้รับแรงกดของสะพานก็นำมาแยกทดสอบค่าน้ำหนักบรรทุกทุกครั้งที่* และน้ำหนักบรรทุกจร** มีรัฐบาลท้องถิ่นและบุคลากรทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมด้วย การทำงานจึงราบรื่นดี"

หัวหน้าฝ่ายเกาหลีอย่างตั้งใจแล้วพยักหน้า "แล้วข้อสรุปของคุณคือ?"

"บนตัวสะพานพื้นถนนเสียหายค่อนข้างรุนแรง รอยร้าวกว้างเกินมาตรฐาน ประเมินว่าอยู่ในระดับ D ไม่ผ่านเกณฑ์ จำเป็นต้องซ่อมแซมครั้งใหญ่ สะพานฝั่งใต้อยู่ระดับ C สภาพการณ์อยู่ในเกณฑ์ แต่ว่าเพื่อป้องกันความเสียหายภายหลัง จำเป็นต้องดำเนินการตรวจสอบเฉพาะจุดและซ่อมบำรุงนิดหน่อย สะพานฝั่งเหนืออยู่ระดับ B สภาพการณ์ถือว่าดี แคดูแลรักษาเป็นประจำก็ได้แล้ว...นี่คือรายงานค่าสถิติที่บุคลากรทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องเซ็นชื่อให้"

จ้าวหนานเซียวให้เงินซองหนานแจกเอกสารที่ถ่ายมาออกไป

หัวหน้าฝ่ายเกาหลีคิดุ โบนัสปรากฏแว่วฟังพอใจ ยิ้มแล้วเอ่ย "ดีมาก รายงานถูกต้องครบถ้วน ค่าสถิติแม่นยำ ผมไม่มีปัญหาอะไร พวกคุณล่ะ" เขามองไปรอบองค์ประชุม

ทุกคนพากันแสดงออกว่าไม่มีความเห็นแย้ง

หัวหน้าฝ่ายเกาหลีพยักหน้า "ทางการเร่งรัดมาก บอกว่าตรงนั้นเป็นแหล่งคมนาคมสำคัญในท้องถิ่น หวังว่าจะแก้ไขได้โดยเร็ว ในเมื่อมีข้อสรุปแล้ว ขั้นตอนต่อไปก็ต้องซ่อมแซมเสริมความแข็งแรง เอายังไง พวกคุณคนไหนอยากไป"

ในห้องประชุมขนาดใหญ่พลันเงียบเสียงลงทันที

งานซ่อมแซมเสริมความแข็งแรงให้สะพานเก่าอย่างนี้ พูตให้ไม่น่าฟัง ก็คืองานเก็บกวาด ระยะเวลาก่อสร้างก็ไม่ใช้สั้นๆ ส่วนมากนานเป็นปี ถึงจะ

* น้ำหนักบรรทุกคงที่ คือค่าน้ำหนักที่สิ่งก่อสร้างรองรับเมื่อวัตถุไม่มีการเคลื่อนที่

** น้ำหนักบรรทุกจร คือค่าน้ำหนักที่สิ่งก่อสร้างรองรับเมื่อวัตถุมีการเคลื่อนที่

บอกว่าไม่ต้องอยู่ที่ไซต์ก่อสร้างตลอดระยะเวลา แต่พอรับงานมาแล้ว เมื่อนำวันที่ต้องไปทำงานข้างนอกมาบวกกันก็ไม่ต่ำกว่าเดือนสองเดือน ไปทำงานข้างนอกได้ค่าตอบแทนจำกัดน้อยนิด อยู่ในสถาบันยังได้ค่าประสบการณ์ จึงไม่มีใครอยากอาสาทำงานนี้

คนในห้องประชุมเบนสายตาไปที่จ้าวหนานเซียวอีกครั้งโดยไม่ได้นัดหมาย รอยยิ้มบนใบหน้าอ้วนกลมของหัวหน้าฝ่ายเกายังเพิ่มความเป็นกันเองขึ้น "เสี่ยวจ้าว ในเมื่อการตรวจสอบก่อนหน้านี้คุณเป็นคนรับผิดชอบ ถ้างั้นส่วนที่เหลือก็ให้คุณจัดการต่อได้ไหม มีปัญหาอะไรมาคุยกับผม เดี่ยวผมช่วยคุณจัดการ!"

งานสายนี้ก็มีกฎของงานสายนี้ คือให้ความสำคัญกับคำพูดของผู้อาวุโสแน่นอนว่าเธอเข้าใจดี

เธอยังโสด ในกลุ่มที่เรียกว่า 'กระดุกสันหลัง' ก็มีแต่เธอที่อายุน้อยที่สุด เงินเดือนต่ำสุด ตอนที่ได้รับงานนี้ก็รู้อยู่แล้วว่าตนต้องเป็นคนทำส่วนที่เหลือ

ขณะกำลังจะตอบ ประตูห้องประชุมก็มีคนเคาะ เลขชาย จางของสถาบันสะพานทางหลวงยื่นศีรษะเข้ามา "หัวหน้าฝ่ายเกา ผู้อำนวยการเรียกคุณไปพบ"

หัวหน้าฝ่ายเกาให้ทุกคนรอ เขาออกไปแล้วสักพักค่อยกลับเข้ามา นั่งลงและพูดขึ้น "ดีที่พวกคุณอยู่ครบ มีเรื่องแทรกเข้ามา เมื่อคืน ผอ. หูเรียกผมไปเพื่อมอบหมายงานชิ้นใหม่ ที่ต่างเมืองมีสะพานทางด่วนที่ตัวสะพานได้รับความเสียหายจากก้อนหินใหญ่ของดินภูเขาถล่มที่ร่วงลงมา เพื่อความปลอดภัยจึงได้แต่ปิดถนนชั่วคราว ทางด่วนนั้นก่อนหน้านี้สถาบันเราเป็นคนออกแบบสัญญา มีระบุให้ตามดูแลรักษาในภายหลัง ตอนนี้พวกเราต้องรีบส่งคนไปสำรวจเพื่อให้การสนับสนุนทางเทคนิคกับทางผู้ก่อสร้าง พวกคุณใครจะไป"

"อยู่ที่ไหน" วิศวกรหลิวถาม

หัวหน้าฝ่ายเกาบอกที่ตั้งที่แน่ชัด

สะพานใหญ่ชิงหลิง มณฑล A จุดเกิดเหตุห่างจากเมืองที่มีสนามบินที่ใกล้ที่สุดสองสามร้อยกิโลเมตร ยังไม่มีรถไฟความเร็วสูงผ่าน

มีแต่รถไฟฟระรรมาไปถึงเมืองเล็กๆ ที่อยู่ห่างจากจุดเกิดเหตุหลายสิบกิโลเมตร
 ทุกคนนั่งเงียบไปอีกครั้ง

หัวหน้าฝ่ายเกานัยน์ตาเป็นประกาย สาดไปทางวิศวกรเส้นที่อยู่ด้านข้าง
 จ้าวหนานเซียว "เหล่าเส้น ถ้างั้นคุณไปไหม คุณน่าจะมีประสบการณ์
 การปรับปรุงสะพานชำรุดที่เกิดจากอุบัติเหตุ"

วิศวกรเส้นแสดงสีหน้าลำบากใจ "หัวหน้าฝ่าย ไม่ใช่ที่ผมไม่ออกไป
 ที่จริงคือช่วงนี้ไม่ค่อยสะดวกเดินทางไกล ภรรยาผมตอบสนองคำเรียกร้อง
 ของชาติ ช่วงนี้เพิ่งจะคลอดครรภ์ที่สอง สุขภาพผู้ใหญ่ที่บ้านก็ไม่ดี ต้องให้ผม
 ดูแล"

หัวหน้าฝ่ายกายอมแพ้ มองไปทางวิศวกรเจียง วิศวกรเจียงบอกว่า
 ในมือตนเองตอนนี้มีโปรเจกต์สร้างเมืองขึ้นสำคัญที่ต้องดูแล เจียดไปทำ
 อย่างอื่นไม่ได้

หัวหน้าฝ่ายเกามองไปที่หลินหยาง

หลินหยางกลับมาจากการเรียนต่างประเทศที่สแตนฟอร์ด เผยแพร่
 วิทยานิพนธ์มากมาย วิทยานิพนธ์หลายชิ้นได้เก็บรวมเข้าอีไอ* ความสามารถ
 ในการค้นคว้าโดดเด่น ว่ากันว่าเป็นผู้บริหารระดับสูงอายุน้อยที่ทางองค์กร
 ตั้งใจปมเพาะ ไม่เพียงแค่นั้นในสถาบันสะพานทางหลวง แต่เป็นที่รู้จักกันดี
 ในสถาบันรวม

หลินหยางทำคอให้โล่ง

"หัวหน้าฝ่าย คุณก็รู้ว่าช่วงนี้ผมกำลังมีหัวข้อศึกษาใหม่ร่วมกับศูนย์วิจัย
 การออกแบบวางผังเมืองใหม่ ในมือมีนักศึกษาอยู่เจ็ดแปดคน ต่างกำลังรอ
 หัวข้อนี้เพื่อเขียนวิทยานิพนธ์จบการศึกษา นักศึกษาเรียนจบไม่ใช่เรื่องเล็กๆ
 แต่เกี่ยวพันกับทั้งชีวิต ยิ่งไงผมก็ต้องรับผิดชอบพวกเขาซะใหม่ แต่ว่า..."
 เขาหยุดไป แล้วจ้องมองจ้าวหนานเซียว "ผมสามารถรับงานก่อนหน้านี้ของ
 วิศวกรจ้าวไปพร้อมกันได้ ช่วยลดภาระให้เธอสักหน่อย วิศวกรจ้าว คุณว่ายังไง"

* อีไอ (EI) Engineering Information ดัชนีด้านสาขาวิศวกรรมศาสตร์ เป็นการจัดเก็บระบบข้อมูลในระดับสากล

เรามองจ้าวหนานเซียวพลางยิ้ม

หลายปีก่อนตอนที่จ้าวหนานเซียวเพิ่งเข้ามาในสถาบันสะพานทางหลวง ผิวขาวสวยงาม เส้นผมยังไม่ได้อัดดอก เป็นคนสวยอย่างแท้จริง หลินหยางเห็นครั้งแรกก็ตกตะลึงในความสวย ตามจีบทันที พอจีบไม่ติด ภายหลังจึงปฏิบัติต่อเธอด้วยท่าทีเฉยชาอย่างในตอนนี้

หัวหน้าฝ่ายเกาลังเลเล็กน้อย หันไปทางจ้าวหนานเซียว

"เสี่ยวจ้าว ถ้านั้นขอรบกวนคุณหน่อย คุณไปได้ไหม"

ทุกคนต่างก็หันมามองเธอ

จ้าวหนานเซียวถอนใจซำๆ แล้วยิ้ม "หัวหน้าฝ่ายคุณว่ามาเถอะ ฉันไม่มีปัญหา"

"ได้" จึงเอาตามนี้แล้วกัน คุณฝากฝังเรื่องให้เสี่ยวหลิน ค่อยไปทำความเข้าใจสถานการณ์กับเลขชาย จาง เตรียมตัวให้พร้อม วันนี้กลับเร็วหน่อย ปายนี้ให้คุณหยุดไปพักผ่อน แล้วพรุ่งนี้ออกเดินทาง"

ธุระสะสางแล้ว หัวหน้าฝ่ายเกาค่อนข้างดีใจ ยกถ้วยชาขึ้นจิบดังอึก แล้วพูดพลางหัวเราะว่า

"คนหนุ่มสาวนะต้องฝึกฝนเยอะๆ นี่คือความไว้วางใจที่ฝ่ายมีต่อคุณ! คว่าโอกาสที่ยากจะหาได้ไว้ให้ดี ตั้งใจทำงาน เป็นการเพิ่มความสามารถของตัวเองอย่างหนึ่งนะ!"

ในห้องประชุมสุดท้ายเหลือแต่จ้าวหนานเซียวกับหลินหยาง และยังมีเงินชงหนานอีกคน

หลินหยางนั่งไขว่ห้าง จัดกระดุมแต่งแขนของเสื้อเซ็ทแอร์เมสสีดำที่ใส่มาวันนี้ให้เรียบร้อย ยิ้มพลางพูด "วิศวกรจ้าว หัวหน้าฝ่ายให้ความสำคัญกับคุณจริงๆ นะ คุณเรียนจบแล้วก็เข้ามาที่นี่ได้สามสี่ปีแล้วใช่ไหม ตอนนี้อยากปล่อยให้คุณไปคนเดียวแล้ว ก็นะ สายงานอย่างพวกเรานี้ การปฏิบัติจริงสำคัญที่สุด พวกคุณมีการศึกษาต่างๆ กลับไม่สำคัญเลย"

จ้าวหนานเซียวไม่มีประวัติการศึกษาที่เมืองนอก และไม่ได้เรียน

ปริญญาโทในประเทศ เรียนจบจากมหาวิทยาลัยแล้วก็ทำงานทันที

เธอไม่ตอบคำ หันไปทางเงินซองหนาน "เสี้ยวเงิน เอาข้อมูลทั้งหมดของสะพานเหล็กทวิประสงค์เมือง T กับวิธีการติดต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องให้วิศวกรหลิน"

"รับทราบ" เงินซองหนานตอบเธอ

"วิศวกรหลิน ถ้าทางคุณมีปัญหาอะไรภายหลังละก็ ติดต่อฉันได้ตลอดเลยนะ ฉันยังมีธุระ ไปก่อนล่ะ" พุดจบจ้าวหนานเซียวก็เดินออกจากห้องประชุมไป

ยุ่งุ่นวายตลอดทั้งเช้า ตอนเที่ยงเพื่อนร่วมงานไปกินข้าวกันหมดแล้วจ้าวหนานเซียวยังนั่งอยู่กับที่อ่านข้อมูลเกี่ยวกับสะพานใหญ่ซึ่งหลังที่เพิ่งได้รับมา

เหลืออีกแค่นิดเดียว เธอตั้งใจจะอ่านให้จบค่อยไป ตอนบ่ายไม่เข้ามาแล้วคืนนี้ก็เข้านอนเร็วหน่อย

นักศึกษาชายที่ฝึกงานพานักศึกษาหญิงเข้ามาหาอย่างระมัดระวัง อยากรจะพูดอะไรแต่ก็ต้องชะงัก

"ฉันยังต้องไปทำงานข้างนอก กว่าจะกลับมาพวกเธอก็น่าจะไปแล้ว ฉันฝากเธอสองคนไว้ให้วิศวกรเจียงแล้ว เขาจะดูแลพวกเธอต่อ การประเมินผลฝึกงานให้พวกเธอไปหาเขา" จ้าวหนานเซียวพูด

"ขอบคุณครับ! ขอบคุณวิศวกรจ้าว เมื่อกี้พวกเราไปรายงานตัวกับวิศวกรเจียงแล้ว"

นักศึกษาชายรีบกล่าวขอบคุณ มองดูนักศึกษาหญิงที่หลบอยู่ข้างหลังตนที่หนึ่ง

"วิศวกรจ้าว เมื่อเข้าต้องขอโทษจริงๆ เธอพูดจาเหลวไหล และเธอก็สำนึกผิดแล้ว เธอมาขอโทษคุณ อยากให้คุณเป็นผู้ใหญ่ใจดี อย่าถือสาเลยนะครับ" เขาลากแฟนสาวออกมา

นักศึกษาหญิงมองจ้าวหนานเซียวย่างขลาดกลัว พุดเสียงค่อยว่า
"ขอโทษค่ะวิศวกรจ้าว...เมื่อเช้าฉันไม่ควรพูดแบบนี้...ฉันขอโทษคุณ..."

สายตาของจ้าวหนานเซียวยังคงอยู่ที่ไฟล์บนหน้าจอคอมพิวเตอร์
ไม่หยุดแม้ส่วที่อยู่ในมือ

"วิศวกรระดับสูงสี่คนของฝ่ายสำรวจและออกแบบทำอะไรกันบ้าง บอก
ได้ไหม" เธอถาม...อย่างกะทันหันไปหน่อย

นักศึกษาหญิงชะงัก สายตาฉายแววงุนงง แต่ก็ยังตอบเบาๆ "หัวหน้าฝ่าย
แซ่เต็ง ลูกฝ่ายมีวิศวกรหวั่ง..."

นักศึกษาชายเสริม "ยังมีวิศวกรจาง แล้วก็..." เขาหยุดไป

จ้าวหนานเซียวยเงยหน้าขึ้นในที่สุด มองดูคนสองคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนเอง

"ฉันไม่ถามแล้วว่าพวกเธอรู้ชื่อเต็มๆ ของพวกเขาหรืเปล่า มาได้
สองเดือนกว่าแล้ว ตอนนี้จะไปอยู่แล้ว แม้แต่วิศวกรระดับสูงคนสำคัญของ
แผนกที่ติดต่อด้วยมากที่สุดในทุกวันนี้ยังรู้ไม่ครบ จะต้องให้สอนอะไร"

นักศึกษาทั้งสองนัยน์ตาฉายแววกระตาค

"ซีเอตี เอสยู โฟโต้ซ็อบ อินติไซน์ เพจเมกเกอร์ การใช้ซอฟต์แวร์พื้นฐาน
ในการทำงานออกแบบพวกนี้ทำได้เป็นยังไงแล้วบ้าง"

นักศึกษาทั้งสองมองวิศวกรจ้าวพลงพุดเสียงค่อย "พอประมาณแล้ว..."

"เมื่อกันั้นดูผังที่พวกเธอวาดในหลายวันมานี้ บอกตามตรงว่ายังขาดตก
อีกไม่น้อยนะ"

นักศึกษาทั้งสองหน้าแดง

"ฉันดูนักศึกษาฝึกงาน ปกติแล้วจะให้อีกฝ่ายช่วยฉันร่างภาพแปลน
ให้เสร็จเป็นอย่างแรก ทำแบบนี้จะได้เห็นถึงความสามารถในการวาดแปลน
ขั้นพื้นฐานกับดูว่ารอบคอบใสใจรีเปล่า ที่จริงการออกแบบแบบจำลองภาพ
สามมิติแนวตั้งโดยใช้แปลนก่อสร้างเป็นทักษะในการออกแบบและใช้ซอฟต์แวร์
พื้นฐาน ทำไม่ถึงให้พวกเธอวาดภาพทุกวันนี้หรือ นี่คือสเกลพื้นฐานของงาน
สายนี้"

หัตถวาตภาพที่ดีได้แล้วจะสบายไปตลอดชีวิต นี่คือคำแนะนำที่ศาสตราจารย์จากคณะวิศวกรรมฯ ซึ่งแนะนำตอนที่ฉันเพิ่งเริ่มทำงาน ฉันบอกต่อให้พวกเธอ ถ้าพวกเธออยากจะยึดงานนี้เป็นอาชีพไปตลอดชีวิตจริงๆ"

จ้าวหนานเซียวพูดจบก็อ่านข้อมูลเสร็จแล้วปิดคอมพิวเตอร์

"ออกจากมหา'ลัยก็ไม่มีใครมีหน้าที่สอนพวกเธอในสิ่งที่พวกเธอควรทำให้เป็นตั้งแต่ยังเป็นนักศึกษาอีกแล้ว พวกเธอมาเซ็ดโต๊ะให้ทุกคนตั้งแต่เช้าทุกวัน ทำตัวน่าชื่นชม แต่ความจริงแล้วพวกเธอไม่จำเป็นต้องทำแบบนี้ เรื่องพวกนี้มีคนทำได้ ที่จริงแล้วงานทุกสายก็มีคนเก่งที่มีความคิดสร้างสรรค์มากมาย แต่ตัวเองจะเป็นคนเก่งรีเบล่า เรียนหนังสือมาสิบกว่าปีแล้วในใจก็น่าจะรู้อีละ ถ้าไม่ใช่ ทางที่ดีก็อย่าตั้งเป้าหมายไว้สูงจนเกินไป...สิ่งที่คนเพิ่งเรียนจบต้องการมากที่สุดคือการอยู่กับความเป็นจริงและการลงมือทำ"

นักศึกษาหญิงสองตาแดงก้ำแล้ว ดูเหมือนใกล้จะร้องไห้เต็มที่ นักศึกษาชายก็นำแดงไปถึงใบหู พยักหน้าไม่หยุด "ครับๆ วิศวกรจ้าวพูดถูก พวกเราจะจำไว้ครับ!"

เขาหยุดไปสักครู่ มองดูเธอเก็บของอย่างระมัดระวัง

"หลังพวกเราเรียนจบก็อยากจะอยู่ต่อถ้าเป็นไปได้ ประสบการณ์การทำงานที่สถาบันนี้สำคัญกับเรามากจริงๆ ครับ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ แต่ก็อยากให้คุณเป็นผู้ใหญ่ใจดี ช่วยพูดเรื่องดีๆ กับทางวิศวกรเลี้ยงให้เราได้ไหมครับ"

จ้าวหนานเซียวลูบหน้าผาก

"วางใจเถอะ ไม่มีใครเอาเรื่องพวกเธอหรอก ไม่เป็นไรแล้ว ไปเถอะ"

นักศึกษาทั้งสองค่อยถอนใจโล่งอก

"ขอบคุณวิศวกรจ้าว! งั้นพวกเราไปก่อนนะ!"

นักศึกษาชายรีบพานักศึกษาหญิงจากไป

จ้าวหนานเซียวมองดูเงาหลังของนักศึกษาทั้งสองคน

"เดี๋ยวก่อน!"

พวกเขาหยุดฝีเท้า หันมามองเธอ สีหน้าส่อแววแตกตื่น

"เธอส่งเรซูเม่สมัครงานผิดมาที่อีเมลของฉัน" จ้าวหนานเซียวพูดกับ
นักศึกษาชาย

นักศึกษาชายร้อง "อา" กำลังจะพูดขอโทษ จ้าวหนานเซียวกลับ
โบกมือให้

"ฉันแนะนำให้เธอตรวจเรซูเม่ให้ละเอียดอีกรอบ ส่วนที่เป็นข้อความ
ถ้ามีไปลอกจากที่ไหนมาละก็ ทางที่ดีใช้ภาษาของตัวเองเรียบเรียงสักหน่อย
งานสายนี้วงการแคบ ทุกคนรู้จักกันหมด แล้วก็พวกภาษาสวยหรูเกี่ยวกับ
กิจกรรมมหาวิทยาลัยไม่จำเป็นต้องพรีพรีมาเพ้อมากเกิน ตำแหน่งในงานสายนี้
ยึดตามความเป็นจริง รับผิดชอบ ไม่ได้อยากได้คนมาบริหารองค์กร สิ่งที่คุณ
ต้องเน้นในจดหมายสมัครงานก็คือทนความลำบากได้และยินยอมทำงาน
ล่วงเวลา ง่ายๆ แค่นี้เอง แนะนำเฉยๆ ถือว่าให้คำปรึกษา"

เธอลุกขึ้นแล้วเดินผ่านคนสองคนที่กำลังตกตะลึงไป เห็นเงินซองหนาน
ยีนอยู่ที่ประตูราวกับรอมมาได้สักพักแล้ว เมื่อเห็นเธอออกมาก็รีบเข้ามาหา
บอกว่าจองตัวเครื่องบินเรียบร้อยแล้ว เทียบบินรอบพรุ่งนี้เช้า

ข้อมูลเที่ยวบินที่เขาส่งมา เธอเห็นตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว

"วิศวกรจ้าว พรุ่งนี้เช้าให้ผมไปรับคุณนะ เที่ยวบินเช้า ทางจากบ้านคุณ
ไปสนามบินค่อนข้างไกล" เขาพูดอีก

"ไม่ต้องหรอก เราไปเจอกันที่สนามบินเลย" จ้าวหนานเซียวบอกลาเขา
ขณะกำลังจะไปแล้วก็ได้ยินเสียงคนตะโกนจากข้างหลัง

"วิศวกรจ้าว!"

จ้าวหนานเซียวหยุดฝีเท้าแล้วหันไป

นักศึกษาฝึกงานชายตามออกมา โคนงอย่างนอบน้อมให้เธอหนึ่งครั้ง
"ขอบคุณที่สอนพวกเราในช่วงเวลานี้ ขอให้คุณทำงานได้อย่างราบรื่นครับ"

จ้าวหนานเซียวยิ้มแล้วพยักหน้า "พวกเธอก็พยายามเข้านะ"

บทที่ 2

กระเป๋าดูเหมือนจะยังวางอยู่บนพื้นห้องโดยที่ยังไม่ได้เอาของออกมาจัด
จะได้ลดความยุ่งยากในการเก็บ

รุ่งเช้าวันถัดมา จ้าวหนานเซียวไปถึงสนามบิน

เฉินซงหนานสะพายกระเป๋าใบใหญ่รออยู่ที่ทางเข้าแล้ว กำลังมองซ้าย
มองขวา พอเห็นเธอปรากฏตัว ดวงตาก็สว่างวาบ วิ่งเข้ามาแย่งเธอถือกระเป๋า
เดินทาง

"ฉันถือเองได้"

"ไม่เป็นไร ผมมีอ่าวอยู่!" เฉินซงหนานลากกระเป๋าเดินทางเข้าไปข้างใน
แล้ว

บนเครื่องบิน เธอขอผ้าห่มจากแอร์โฮสเตสมาคลุมลงบนตัวแล้ว
พิงพนักเก้าอี้หลับ

ที่จริงเมื่อคืนนี้เธอปิดไฟเข้านอนตั้งแต่ยังไม่ถึงสี่ทุ่ม แต่ว่านาฬิกาชีวภาพ*
รวนโดยสิ้นเชิง ถ้าคนเราจะมีของสิ่งนี้อยู่จริงล่ะก็นะ เธอไม่สามารถหลับได้สักที
ภายหลังจึงลุกขึ้นมาอ่านข้อมูลของสะพานใหญ่ซึ่งหลังที่ห้องหนังสือ อ่าน

---

* นาฬิกาชีวภาพ (Biological Clock) หรือเรียกอีกอย่างว่านาฬิกาชีวิต (Body Clock) คือวงจรของระบบการทำงาน
ในร่างกายมนุษย์ที่มีหน้าที่ในการควบคุมการทำงานของระบบต่างๆ ในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็นการตื่นนอน การนอนหลับ
หรือการหลั่งฮอร์โมน แม้แต่การแปรเปลี่ยนของอุณหภูมิในร่างกาย

จนตึกตื่นค่อยกลับไปขึ้นเตียงนอนอีกครั้ง

สองชั่วโมงกว่าให้หลัง เครื่องบินลงจอดที่ท่าอากาศยาน คนทั้งสองวนอ้อมภายในเมืองยี่สิบกว่ากิโลเมตรมาถึงสถานีรถไฟของเมืองนี้ แล้วขึ้นรถไฟไปยังอำเภอ Y ที่มีสะพานใหญ่ ระหว่างทางแวะหยุดตามสถานีน้อยใหญ่ต่างๆ ในที่สุดก็มาถึงอำเภอตอนบ่ายสองโมงกว่า เจอคนจากทางฝ่ายบริหารจัดการของทางหลวงพิเศษที่อยู่ในห้องถื่นมารับ

อีกฝ่ายแซ่เหยียน เป็นเลขานุการสำนักบริหารจัดการ ตอนที่เพิ่งเจอกันยังนึกว่าเงินซงหนานเป็นวิศวกรที่สถาบันนอกแบบส่งมา พอรู้ว่าเข้าใจผิดคนก็เก้อเขินเล็กน้อย รีบขอโทษเป็นชุด

"ขอภัยจริงๆ วิศวกรจ้าว ต้องโทษผมที่ตาไม่ดี คุณอย่าถือสาเลยนะ"

สถานการณ์แบบนี้จ้าวหนานเซียวเคยชินเสียแล้ว ยิ้มพลางบอกว่าไม่เป็นไร

เลขาฯ เหยียนมองดูเวลา "เริ่มเย็นแล้ว ถ้าวันนี้พักผ่อนในตัวอำเภอก่อนหนึ่งคืน พรุ่งนี้ผมค่อยส่งพวกคุณไปนะ"

จ้าวหนานเซียวถามว่าเดินทางไปต้องใช้เวลาเท่าไร

"ทางด่วนปิดไปแล้ว ไปถนนหลักใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงครึ่ง"

"ไปกันเลยเถอะ" จ้าวหนานเซียวพูด

เลขาฯ เหยียนเห็นเธอยืนกรานเช่นนั้นจึงตกลงแล้วนำทางไปอย่างเป็นกันเอง

บนถนนหลักมีรถก่อสร้างมากมายแล่นอยู่ รวมกับสภาพอากาศแห้งแล้งฝุ่นดินปลิวคลุ้ง รถคันเล็กแทรกตัวไปมาระหว่างรถก่อสร้าง ตอนบ่ายสี่โมงกว่าๆ ค่อยเลี้ยวเข้าถนนในอำเภอที่มีรถน้อยลงบ้าง มาถึงหมู่บ้านซิงหิ่ง

ในสถานที่นั้นมีคนงานสวมหมวกนิรภัยที่มีสัญลักษณ์ของเครื่องจักรูปกำลังทำงานกันวุ่น รถตักดินและรถก่อสร้างแล่นไปมาไม่หยุด จัดการกับหินและดินโคลนที่ร่วงลงมากองเป็นภูเขาที่ได้สะพาน คนงานเห็นมีคนมาจึงรีบเรียกผู้จัดการ

ผู้จัดการชื่อว่าหยางผิงฝู อายุสี่สิบกว่าๆ รีบเข้ามาหา และก็เป็นอย่างเดียว กับเลขชาย เขยียนทีในตอนแรกนี้กว่าเงินชงหนานคือผู้รับผิดชอบงาน

เงินชงหนานรีบแก้ไข บอกว่าตนเองเป็นผู้ช่วย

หยางผิงฝูตกตะลึง จ้องมองจ้าวหนานเซียว คนงานก็หยุดทำงาน จับกลุ่มกันสองสามคนล้อมเข้ามา มองประเมินเธอขึ้นลงแล้วสูมหัว กระซิบกระซาบ

จ้าวหนานเซียวทั้งตัวแต่งกายด้วยเสื้อนอกตัวหลวม กางเกงยีน กับ รองเท้ากีฬา ดูแล้วไม่ข่มคนจริงๆ

"เป็นผู้หญิงหรือ"

"เธออายุเท่าไร เพิ่งจบมัธยม เธอรู้เรื่องไหม..."

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ของคนงานลอยมาไม่หยุด

เลขชาย เขยียนกระแอมทีหนึ่ง ตีหน้าขริม "เฮลละ วิศวกรจ้าวหนั่งเครื่องบิน มาไกลจากปักกิ่ง ยังไม่ได้พักก็ตรงมาที่นี่เลย ผมจะบอกพวกคุณให้นะ เธอเป็นผู้เชี่ยวชาญที่สถาบันออกแบบส่งมา! พวกคุณนั่งมึงอะไรกัน"

พวกคนงานถูกคำว่า 'ผู้เชี่ยวชาญ' อุดปากไปแล้ว

เลขชาย เขยียนดูเหมือนจะสนิทกับผู้จัดการ รีบพูดเร่งรัด "เหล่าหยาง นายบอกรายละเอียดสถานการณ์ให้วิศวกรจ้าวหน้อย!"

หยางผิงฝูดูเหมือนหมดความอดทนเล็กน้อย

สะพานทางด่วนเส้นนี้ด้านล่างเชื่อมกับถนนของอำเภอ ด้านหนึ่ง แขนงเฉียงตามแนวภูเขา ภูมิประเทศลาดชัน เริ่มแรกทีออกแบบยึดตามหลักที่ ตัวภูเขาธรรมชาติจะไม่เสียหายให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ใช้แผนพาดสะพาน ข้ามผ่านเพื่อปรับระยะ ลดการก่อกวนถนนเส้นที่ถูกตัดผ่าน ช่วงก่อนหน้านี้ พื้นที่ตรงนี้ประสบกับฝนตกติดต่อกันอย่างน้อยครั้งจะมี สภาพอากาศที่ไม่ดี ในช่วงหนึ่งเดือนมานี้ทำให้เกิดอุบัติเหตุดินถล่มบนภูเขา หินผาขนาดใหญ่ที่หนัก หลายตันสองสามก้อนกลิ้งหล่นลงมาอย่างต่อเนื่องจากยอดเขาสูงร้อยเมตร ที่ชั้นเจ็ดสิบองศา ทำให้สะพานเกิดความเสียหายอย่างที่ใช้สายตาประเมินได้

ผู้จัดการแซ่หยางคนนี้จะยุ่งมากจริงๆ หรือไม่ว่าไม่เห็นความสำคัญของเธอ พอรายงานอย่างรีบเร่งเสร็จก็พูดเหมือนท่องหนังสือมาว่า "การถล่มของตัวภูเขาได้สิ้นสุดลงและสงบลงแล้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านธรณีได้ยืนยันว่าไม่มีปัญหาแล้ว ดินที่ถล่มลงมาเย็นนี้ก็ขยับย่นเสร็จ รมภวนวิศวกรจ้าวรีบไปสำรวจ กำหนดแผนงาน พวกเราจะได้รับก่อสร้าง!" กล่าวจบก็ทิ้งเธอไว้แล้วจากไป

เลขชาย เหยียนรีบอธิบาย "ทางด่วนเส้นนี้ก่อนหน้านี้ได้รับการดูแลสร้างสะพานถนนจากเครื่องจักรูป คุณน่าจะรู้จักเจ็ดดีกว่าผม รัฐวิสาหกิจใหญ่ในห้าร้อยอันดับต้นของโลก การสร้างสะพานถนนไม่ใช่ไม่มีฝ่ายก่อสร้างที่มีความสามารถ เพียงแต่ลูกน้องคนทำงานที่ผ่านมาก็เป็นแบบนี้ เป็นคนหยาบๆ กลุ่มหนึ่ง วิศวกรจ้าวอย่าถือสาเลยนะ" เขาเปลี่ยนเรื่องพูด "แต่ว่าที่นี้อยู่บนถนนเส้นหลักพอดี ทางด่วนปิดหนึ่งวันก็เป็นความเสียหายหนึ่งวัน คำร้องต่อระยะเวลาก่อสร้างเร่งด่วนจริงๆ ต้องรบกวนคุณด้วย"

สถานการณ์ที่หยางผิงผู้รายงานมานั้นจ้าวหนานเซียวทราบหมดแล้ว ตั้งแต่ก่อนมา เธอไม่พูดอะไร สวมหมวกนิรภัยแล้วเรียกเงินชงหนานเพื่อเริ่มสำรวจสถานที่ ทำงานอุ่นจนพ้ามืด ประเมินขั้นต้นว่าหินที่ตกลงมาสร้างความเสียหายจากการปะทะอย่างใหญ่หลวงต่อฐานถนน เสาค้ำสะพานหมายเลขสี่และห้า คานรูปกล่อง* ฐานราวเหล็กป้องกันสะพานลูกฟูกส่วนใน** และรั้วป้องกันการกระแทกส่วนนอก***

ด้านข้างเลยไปไม่กี่ร้อยเมตรมีโรงเรียนประถมระดับหมู่บ้านที่คนย้ายออกไปแล้ว คนงานต่อไฟฟ้าไปชั่วคราว พักอยู่ในอาคารโรงเรียนตอนกลางคืน

ทางไปอำเภอค่อนข้างไกล จ้าวหนานเซียวปฏิเสธคำเชิญของเลขชาย เหยียนอย่างสุภาพ เธอเก็บกวาดห้องว่างกับเงินชงหนานคนละห้อง

* คานรูปกล่อง คือคานสะพานคอนกรีตอัดแรงชนิดกลางที่มีรูปร่างคล้ายกล่อง

** ราวเหล็กป้องกันสะพานลูกฟูกส่วนใน คือราวเหล็กที่ใช้กันตามแนวขอบถนนเพื่อลดอันตรายที่เกิดขึ้นจากยานพาหนะ

*** รั้วป้องกันการกระแทกส่วนนอก คือรั้วเหล็กป้องกันการกระแทกและการชนตกไหล่ทาง

แล้วย้ายเข้าไปอยู่ท่ามกลางเสียงอึกที่กจารรถก่อสร้างที่ขย่ำดินตลอดคืน

เป็นอย่างไรหย่างผิงผิงบอกจริงๆ พวกเขาทำงานเร็วมาก เช้าวันที่สองก็เก็บกวาดดินที่อยู่รอบสะพานใหญ่จนสะอาดเกลี้ยง ในสถานที่ที่มีบุคลากรทางเทคนิคสองคนมาช่วย คนงานในที่ก่อสร้างว่างแล้วก็เตร็ดเตร่อยู่แถวนั้น มุงดูจ้าวหนานเซียวพาคนปั้นขึ้นปั้นลงสะพาน ถือสมุดจดบันทึกประเมินผลไม่หยุด

ตอนบ่าย เธอเรียกคนงานสองสามคนไปช่วยทดสอบน้ำหนักบรรทุกคงที่ มุงดูอยู่ครึ่งก่อนวันแล้ว คนงานเลิกวิพากษ์วิจารณ์รูปลักษณ์ของเธอเหมือนอย่างเมื่อวานตอนที่เธอเพิ่งมาถึง พอได้ยินว่าเธอต้องการคนที่ต่างอาสาด้วยความยินดี แย่งกันเข้ามาช่วย

ขณะที่กำลังทดสอบวางแม่แรงลงบนแท่นหัวเข็ม พอตั้งเสาคานแล้ว คนงานที่ขับรถก็ทำตามคำสั่ง ขับรถไปยังจุดทดสอบซ้ำๆ ระบบแปลงความดันและระบบสำรวจการเคลื่อนตัวของทิศทางก็ได้ติดตั้งเรียบร้อยแล้ว จ้าวหนานเซียวทางหนึ่งบันทึกค่าตัวเลข ทางหนึ่งออกคำสั่งให้เพิ่มแรงกดดันอยู่ ผู้จัดการหยางก็โผล่เข้ามาขัดจังหวะการทดสอบ

"ผมว่านะวิศวกรจ้าว คุณช่วยรีบหน่อยได้ไหม คุณจะทำอย่างนี้อีกนานแค่ไหน งานแบบนี้พวกเราทำมาเยอะแล้ว ให้หลับตาทำก็ไม่มีทางพลาด! คุณเองก็ไม่เห็นต้องทำให้มันยุ่งยากขนาดนี้ เซ็นชื่อซะ เราจะได้เริ่มทำงาน คุณก็จะได้กลับไปเร็วหน่อย!"

คนรอบข้างต่างหยุดชะงัก มองดูจ้าวหนานเซียว

จ้าวหนานเซียวบันทึกค่าตัวเลขลงในสมุดโน้ตต่อ ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามามอง "คุณสามารถเริ่มก่อสร้างได้ทันที ฉันเองก็สามารถไปได้ทันที แต่ฉันจะไม่เซ็นชื่อ ดูว่าคุณจะทำยังไง"

สีหน้าเขาดูไม่ได้เล็กน้อย ยืนเงียบไม่ส่งเสียงสักคำ

จ้าวหนานเซียวหันหน้าไป "ทำต่อ!"

พวกคนงานได้สติก็รับคำ "ครับ" ที่หนึ่ง
 "พรุ่งนี้ก็จะได้ผลประเมินขั้นต้น!" เธอคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็บอกหยางผิงผิง
 หยางผิงผิงปากเอื่อยพึมพำคำหนึ่งแล้วก็จากไปอย่างขุ่นเคือง
 เย็นวันนั้นในห้องทำงานเก่าโทรมที่กลายเป็นที่พักชั่วคราว จ้าวหนานเซียว
 อาศัยแสงสลัวจากไฟหลอดไส้สีขาวขนาดยี่สิบห้าวัตต์ นั่งอยู่หน้าโต๊ะเรียนชำรุด
 ที่ใช้อัฐหนูนาข้างหนึ่ง เปิดสมุดโน้ตกัมทำงานจนตึกตื่น

วันต่อมาบุคคลอย่างเลขาฯ เหียนและหยางผิงผิงก็ได้ฟังผลการตรวจสอบ
 และแผนการซ่อมบำรุงของจ้าวหนานเซียวในห้องเรียนที่ว่างเปล่าของโรงเรียน
 ทั้งสองจ้องมองกันที่หนึ่ง ก่อนจะออกไปโดยไม่ส่งเสียงใดๆ สักคำ

ผ่านไปครู่หนึ่งเลขาฯ เหียนก็เข้ามา ปิดประตูแล้วยิ้มพลางพูดขึ้น
 "วิศวกรจ้าว ขอปรึกษาคุณเรื่องหนึ่งหน่อย ขั้นตอนการซ่อมบำรุงพื้นสะพาน
 เสาสพาน และรั้วกันพวกนั้นที่คุณเสนอมาไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น แต่ว่า
 คานรูปกล่องจะเปลี่ยนแผ่นคาร์บอนไฟเบอร์* เป็นเหล็กข้ออ้อย** แทนได้รึเปล่า
 คุณอย่าเข้าใจผิดนะ ผมไม่ได้สงสัยอะไรในคุณภาพ" เลขาฯ เหียนบอก
 "คุณเป็นผู้เชี่ยวชาญที่สถาบันออกแบบส่งมา คำแนะนำคงไม่ผิดพลาดอยู่แล้ว
 แต่พื้นที่ที่เกี่ยวข้องไม่ใช่น้อยเลย พวกเราก็ต้องพิจารณาต้นทุนใช้ใหม่ละ
 ผมได้ยืมบุคลากรทางเทคนิคบอกว่าปัญหาแบบนี้ปกติจะใช้เหล็กข้ออ้อยเสริม
 ความแข็งแรง ไม่เคยมีปัญหามาก่อน ลูกน้องก็ใช้กันจนคล่องมือ สะดวกกว่า"

จ้าวหนานเซียวบอกอีกฝ่าย "คานรูปกล่องจัดเป็นโครงสร้างอัดแรง
 ประเภท A เกณฑ์การออกแบบทางดัดในตอนที่แรกคือต้องเพียงพอต่อปริมาณ
 การจราจรของรถโดยสารคันเล็กหนึ่งหมื่นห้าพันคันถึงสามหมื่นคันต่อวัน
 โดยประมาณ และสะพานใหญ่ที่อนี้ตั้งอยู่ในศูนย์กลางการเชื่อมต่อ ส่วนที่
 ได้รับความเสียหายยังอยู่ในตำแหน่งสำคัญที่รองรับแรง เมื่อพิจารณาจาก

* แผ่นคาร์บอนไฟเบอร์ คือแผ่นที่ทำมาจากเส้นใยคาร์บอน มีความแข็งแรงสูง ทนต่ออุณหภูมิสูง แต่มีน้ำหนักเบา

** เหล็กข้ออ้อย คือเหล็กเส้นที่มีลักษณะเป็นปล้องคล้ายอ้อย มักนำไปใช้งานเสริมคอนกรีตที่ต้องการโครงสร้าง
 ที่แข็งแรง เพราะรับน้ำหนักและแรงเสียดทานได้ดีกว่าเหล็กเส้นกลม

หลายด้านรวมกับผลวัดระดับการตรวจประเมินความเสียหาย ฉันเชื่อว่าควรจะใช้แผ่นคาร์บอนไฟเบอร์เสริมความแข็งแรง แบบนี้จะคงทนกว่าเหล็กข้ออ้อยแน่นอนว่าคำแนะนำของฉันในตอนนี้อาจจะไม่ใช่นำท้ายสุด ฉันจะส่งรายงานไปให้บริษัททำการตรวจสอบ สุดท้ายถึงจะได้ผลสรุป"

লেখাখ হেয়ানথ্যকনহা তাসীনহালাকাইঅিকরুং "রৌংনৌমরুঁ তেঁ মমকীরুঁরায়গনখোকুনতৌংইহাকামসাঁকৃগুপকরীকসা...তুজাকম্মংগনখোকুন নৌইকৈতঁনতুনহাগক্রেস্রুগীকতৌঁমখীন রযেবলেকৌস্রাঁংকৌতৌংইতৌকথোকথোকরৌসেইহায়মাকনহে..."

"ฉันเข้าใจ แต่ต้องขอภัยด้วย สำหรับฉันแล้วมาตรฐานความปลอดภัยมาก่อน ไม่มีช่องทางให้ร้ายเบี่ยง นอกจากนี้ผู้ประกอบการจะตัดความสัมพันธ์ตัวแทนกับบริษัทฉัน"

"ได้ๆ ผมทราบแล้ว ผมจะกลับไปรายงานหัวหน้าเดี๋ยวนี้ละ วิศวกรจ้าว คุณทำงานต่อเถอะ"

লেখাখ হেয়ানহুওরহেহেহে হযীবোকসারলৌরীবোকথৌ

ฟ้ามืดแล้ว จ้าวหนานเซียวกลับจากไซต์ก่อสร้างของสะพานใหญ่ไปยังที่พัก หลังจากปิดประตู เปิดสมุดโน้ตทำงาน อยู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคนเคาะประตู เธอจึงลุกขึ้นไปเปิดดู

"ผู้จัดการหยาง? มีอะไรคะ"

หยางผิงผู่เปลี่ยนท่าที่ขาดความอดทนที่มีต่อเธอเมื่อสองวันก่อน หัวโบนาระบายยิ้ม ซึ่เข้าไปข้างใน "วิศวกรจ้าว ผมเข้าไปได้ไหม"

จ้าวหนานเซียวเปิดประตูให้กว้างขึ้น หยางผิงผู่แทรกตัวเข้ามา ยิ้มพลางพูด "วิศวกรจ้าว เรียกผมว่าเหล่าหยางก็พอ เมื่อสองวันก่อนผมทำกิริยาไม่ค่อยดีกับคุณเท่าไร ผมเสียใจมาก เป็นความผิดของผมเอง ตอนนี้อมาขอโทษคุณ ผมเป็นคนหยาบกร้าน ไม่ค่อยอ่านหนังสือเท่าไร คุณอย่าถือสาหาความกับผมเลยนะ" กล่าวจบก็โค้งตัวให้เธอ

จ้าวหนานเซียวห้ามไว้ "ไม่เป็นไร แต่ฝ่ายก็มีหน้าที่ของตัวเอง ทุกคนต่างมีเรื่องลำบาก ฉันท้าใจค่ะ"

"วิศวกรจ้าวช่างเข้าใจคนจริงๆ!"

หยางผิงฝูเอ๋ยชมอีกสองสามคำ มองดูสถานที่ที่เธอพักแล้วก็ส่ายศีรษะ "วิศวกรจ้าว คุณเดินทางมาไกลเพื่อกำกับพวกเราทำงาน แล้วยังให้คุณพักในที่แบบนี้อีก ลำบากคุณจริงๆ ผมไม่มีวิธีแสดงออก สิ้นหัวใจเล็กน้อยนี้ไม่อาจแทนความเคารพได้ หวังว่าคุณจะไม่รังเกียจ" กล่าวจบก็หยิบซองจดหมายออกมาซองหนึ่ง "...วิศวกรจ้าวคุณวางใจได้ ออกไปแล้วผมจะสัมผัสทุกอย่างให้หมด คุณพักผ่อนเถอะ ผมไปแล้ว ไม่รบกวนคุณแล้ว" เขาวางของแล้วก็หมุนตัวตั้งท่าจะไป

สำนักงานใหญ่ของเครื่องเจจี้กู่อยู่ที่ปักกิ่ง มีความเกี่ยวข้องอย่างลึกซึ้งกับคุณตาของจ้าวหนานเซียว คุณตาของเธอไม่เพียงแต่เคยเป็นหัวหน้าวิศวกรของเครื่อง ประธานใหญ่ของเครื่องตอนยังหนุ่มก่อนที่จะเข้าเกณฑ์ทหารทางรถไฟ* ก็เคยเป็นนักเรียนของคุณตา ตอนนี้คุณตาอายุมากแล้ว แม้จะออกจากงานแล้ว แต่ก็ยังเป็นทีปรึกษาทางเทคนิคของเครื่องอยู่

เจจี้เป็นคู่ค้าทางธุรกิจของสถาบันออกแบบมานาน หลายปีมานี้ ทั้งสองฝ่ายได้ทำโครงการก่อสร้างขนาดใหญ่ของประเทศร่วมกันไม่น้อย สำหรับบริษัทแห่งนี้จ้าวหนานเซียวยอมไม่รู้สึกว่าเป็นคนอื่นคนไกล แค่คนงานของบริษัทในเครื่องเจจี้กู่ที่อยู่ในสังกัดก็มีแสนกว่าคนแล้ว การมาก่อสร้างในสถานที่โดยปัจจุบันทันด่วนแบบนี้จึงว่าจ้างคนได้สังกัด เลียงไม้ได้ที่จะเกี่ยวข้องถึงความสัมพันธ์ทางผลประโยชน์บางอย่างของฝ่ายก่อสร้างที่เป็นเจ้าของหรือไม่ก็ผู้จัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์

จ้าวหนานเซียวไม่ใช่มือใหม่ที่เพิ่งออกจากรั้วมหาวิทยาลัย การที่หยางผิงฝูมาหาตอนนี้ หมิงสาวก็พอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายมาทำอะไร

"เดี๋ยวก่อน!"

* ทหารทางรถไฟ เป็นทหารช่างของทางการจีน มีหน้าที่ทำงานก่อสร้างเพื่อการขนส่งทางทหารเป็นหลัก

เธอเรียกคนไว้ หยิบซองจดหมายส่งคืนไป "เหล่าหยาง เอากลับไปเถอะ"
 หยางผิงผิงดูเหมือนจะคาดการณ์ไว้ก่อนแล้ว มือล้วงเข้าไปในอกเสื้อ
 เหมือนจะหยิบมาเพิ่ม

จ้าวหนานเซียวพูด "ฉันยังคงยืนยันคำเดิม ทางฉันนี้ไม่สามารถ
 เปลี่ยนแผนได้"

หยางผิงผิงหยุดมือที่อยู่ในกระเป๋าเสื้อ มองเธออยู่นาน ก่อนจะรับ
 ซองจดหมายคืนแล้วหันหลังจากไป

จ้าวหนานเซียวปิดประตูแล้วกลับไปนั่ง
 คำคืนล่องไปช้าๆ

บริเวณรอบข้างเงียบสงบลง เสียงอะอะโวยวายจากการเล่นไฟของ
 วิศวกรที่ปักอยู่ห้องตรงข้ามเงียบหายไปแล้ว ในหุ้มีแค่เสียงลมหวีดหวิวที่พัด
 อย่างบ่าคหลังจากที่ไกลดังเข้ามาแว่วๆ

จ้าวหนานเซียวนวดขมับสองข้างที่ปวดหนึบ ยืนขึ้นมาเตรียมจะตม่น้ำ
 ล้างหน้าปร่างฟันแล้วเข้านอน พลันได้ยินเสียงแปลกประหลาดเบาๆ ดังมาจาก
 ทางหน้าต่างจึงหันไปดู เห็นบนพื้นข้างหน้าต่างมีงูเลื้อยอยู่ตัวหนึ่ง

เธอไม่ได้เพิ่งมาไซต์ก่อสร้างเป็นครั้งแรก และก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่พบเจอ
 แค่มองปราดเดียวก็รู้ว่าแมงงตัวนี้จะหนึ่งดำลายเขียว รูปลักษณ์น่าพรันพรึง
 แต่ชื่อสามัญคืองูไซฮัว* เป็นงูที่พบได้ทั่วไปตามชนบท ต่อให้คนถูกกัดก็เพียง
 เจ็บแผลเลือดออก ไม่มีพิษอะไร

หญิงสาวมองไปที่หน้าต่าง

อาคารเรียนเก่าโทรม กระจกหน้าต่างแตกไม่มีชิ้นดี วันนั้นตอนที
 เข้ามาพัก เงินชงหนานได้ช่วยตอกกระดานไม้ให้แล้วนำฟิล์มพลาสติกที่บดแสง
 จากไซต์ก่อสร้างมาปิดทั้งหน้าต่างไว้ทำเป็นม่านคลุม

เธอจำได้แม่นยำว่าได้ห่อฟิล์มพลาสติกไว้อย่างแน่นหนา ไม่มีจุดที่เป็น

* งูไซฮัว คืองู Elaphe Carinata เป็นงูไม่มีพิษที่มีความว่องไว กินไก่ หนู และงูชนิดอื่นเป็นอาหาร พบได้ทั่วไปใน
 ภูเขา พื้นที่รกร้างในจีน เมื่องูไซฮัวตกใจจะปล่อยของเหลวที่มีกลิ่นเหม็นออกมาจากทางทวารหนักเพื่อทำให้ศัตรูตกใจ
 หนีไป

ช่องโหว่ แต่ว่าตอนนี้มีมุมที่ไม่เตะตาทางซ้ายมุมหนึ่งกลับขาดออกและมีรูเล็กๆ
รูหนึ่ง

จ้าวหนานเซียวไม่ส่งเสียงใดๆ หยิบแท่งเหล็กที่ใช้ยันประตูตอนนอนหลับ
ขึ้นมา เล็งแล้วก็กดงูที่อยู่บนพื้น จากนั้นเดินไปที่ประตูแล้วเปิดออก

มีคนงานคนหนึ่งเกาะประตูกำลังฟังความเคลื่อนไหวข้างใน พอเห็น
ประตูเปิดออกแล้วมีเธอยืนอยู่หลังประตูก็สะดุ้งตกใจ หันหน้าแล้ววิ่งหนีไป

"หยุดนะ!" จ้าวหนานเซียวตะโกนคำหนึ่ง

คนงานหยุดฝีเท้าแล้วเดินคอตกกลับมา

"วิศวกรจ้าว ดึกขนาดนี้แล้วทำไมยังไม่นอน ผมแค่ผ่านทางมาเฉยๆ
เอ่อ ในห้องคุณมีงูหรือครับ ผมช่วยจับให้!"

คนงานจะเข้ามาจับงู จ้าวหนานเซียวปรามมองนอกประตูแล้วหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมา กดหมายเลขโทรออกอย่างไม่รีบร้อนแต่ก็ไม่ชักช้า

"110 ไซ้ไหม ฉันทจะแจ้งตำรวจ มีคนงใจปลอ่ยงูเข้ามาในที่พักฉัน
กลางดึก..."

เธอยังพูดไม่ทันจบ หยางผิงผู้ก็โผล่ออกมาจากมุมหนึ่งที่นอกประตู
ก่อนจะแย่งมือถือไปจากเธอแล้ววางสาย โค้งคำนับให้เธอไม่หยุด "คุณจ้าว!
คุณผู้หญิง! ผมขอล่ะ! ผมผิดไปแล้ว! ผมก็ไม่มีทางเลือก ทุกคนต้องกินข้าว
ผมเป็นแค่คนงานเล็กๆ คนหนึ่ง ผมจะไปตัดสินใจอะไรได้ คุณยกโทษให้ผม
เถอะ!"

จ้าวหนานเซียวพูดอย่างเย็นชาว่า "คนอื่นจะยังงใจฉันไม่สน งานออกแบบ
โครงสร้างที่อยู่ในมือฉันจะไม่มีการอะลุ่มอล่วยแม้แต่นิดเดียว คุณตัดสินใจไม่ได้
ก็ไปเรียกคนที่ตัดสินใจได้มา!"

ขณะที่หยางผิงผู้กำลังล้งเล็ก็ได้ยินเสียงโทรศัพท์เธอดังขึ้นมา เขา
ปรามมองหน้าจอรอบหนึ่ง รีบพยักหน้า "ได้ๆ พรุ่งนี้เช้าผมจะติดต่อเบื้องบน
เบื้องบนว่าไง ผมก็ทำตามนั้น!"

จ้าวหนานเซียวค่อยรับสายโทรศัพท์ที่ดังกลับมาได้ "ไม่มีอะไรแล้วค่ะ

เมื่อครู่นี้เป็นแค่เรื่องเข้าใจผิดค่ะ ขอโทษที่รบกวนนะคะ"

เมื่อเห็นเธอวางสาย หยางผิงผู้ถือโน้ตโลงอก ทั้งรู้สึกสิ้นหวังเล็กน้อย เดิมคิดว่าผู้หญิงที่มาจากเมืองแบบนี้พอเจออยู่ในที่พักรกลางดึกจะต้องตกใจขวัญหนีดีฝ่อ ถึงตอนนั้นเขาจะได้ช่วยเธอจับงูแล้วพูดว่าที่นี่มักจะมึงพิษ ผ่านไปผ่านมา เคยกัดคนบาดเจ็บมาก่อน ไม่อยากจะเชื่อว่าเธอยังกล้าอยู่ต่อแล้วสู้กับเขา นี่ก็ไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าคืนนี้ได้พบเจอกับต่อแข็งของจริง ใช้ไม่ได้ทั้งไม่อ่อนไม่แข็ง

เงินซงหนานที่อยู่ห้องข้างๆ ตกใจตื่นขึ้นมาจากความฝัน เปิดประตูวิ่งออกมา เห็นหยางผิงผู้ถืองูเดินก้มหน้าสิ้นหวังจากไปก็ตกใจอย่างมาก

"วิศวกรจ้าว เมื่อกี้เกิดอะไรขึ้น ทำไมในห้องคุณถึงมีงู คุณไม่เป็นไรใช่ไหม"

"ไม่เป็นไร เรื่องไม่คาดฝันเล็กน้อย จัดการแล้ว นายพักผ่อนเถอะ" จ้าวหนานเขียวปิดประตูลง

แผนงานยังไม่ได้ยืนยันขั้นสุดท้าย เพื่อเร่งระยะเวลาก่อสร้าง วันรุ่งขึ้นที่มุกก่อสร้างจึงเริ่มเจาะพื้นสะพานส่วนที่เสียหายก่อน เทียงของวันถัดไป จ้าวหนานเขียวกำลังกินข้าวอยู่ในห้องแห่งหนึ่งของโรงเรียนที่ใช้เป็นโรงอาหาร ไซต์ก่อสร้าง เงินซงหนานก็ถือกล่องข้าวเดินมานั่งข้างๆ แล้วส่งนมกล่องให้เธอ

"เมื่อกี้ผมเห็นร้านเล็กๆ ในหมู่บ้านมีขายนมวัว ผมเลยแวะซื้อให้คุณหนึ่งลัง ที่เหลือวางไว้หลังประตูห้องคุณแล้วนะคะ"

"ขอบคุณ ราคาเท่าไร? ฉันกลับไปแล้วจะจ่ายเงินให้"

"ไม่ต้องๆ ของไม่แพง!" เงินซงหนานรีบโบกมือปิด

"ฉันควรจ่าย" จ้าวหนานเขียวยิ้ม

เงินซงหนานมองเธอ อ้าปากราวกับอยากจะพูดอะไร สุดท้ายก็ไม่ได้พูด เพียงเจาะหลอดให้แล้วยื่นไปตรงหน้าหญิงสาว "นี่ครับ"

ความจริงจ้าวหนานเขียวไม่ค่อยชินกับการที่ผู้ช่วยเอาใจใส่และสุขภาพ

ขนาดนี้ แต่ของส่งมาแล้ว จะไม่รับก็ไม่ได้

เธอก็้มลง เพิ่งดูตไปได้แค่คำเดียวก็ได้ยินเสียงเรียกตนเองแว่วเข้ามา "วิศวกรจ้าว!" พอเงยหน้าขึ้นก็เห็นหยางฝิงฝูพูดคุยกับคนคนหนึ่งพลางเดินมาทางนี้

ชายคนนั้นยังหนุ่มอยู่มาก ประเมินด้วยตาไม่น่าเกินยี่สิบห้าปี รูปร่างสูง ขาวว สวมเสื้อแจ็กเก็ตสีน้ำเงินเข้มธรรมดาๆ

จ้าวหนานเซียวกวาดสายตามองไปหน้าของอีกฝ่ายแล้วก็ต้องหยุดชะงัก หน้าผากเอิบอ๋ม คิ้วเขิตขึ้น ดวงตาดอกท้อที่ตรงมาอย่างยิ่งยวดราวกับใช้พู่กันวาดที่เพียงพอให้ผู้หญิงอิจฉา แหวตาสีกล้ำ ตั้งจมูกเป็นสัน...นอกจากเส้นผมที่เปลี่ยนเป็นดัดสั้นและผิวที่คล้ำกว่าคนในความทรงจำคนนั้นแล้ว การรับรู้ของเธอในตอนแรกก็คือวันนี้ที่นี้ตัวเธอได้พบกับคนที่หน้าตาคล้ายกับคนคนหนึ่งเป๊ะ

แม้ตั้งแต่เล็กจนโตจะไม่เคยชอบคนคนนั้นมาก่อน แต่จ้าวหนานเซียวกก็ยอมรับว่าหน้าตาของคนคนนั้นโดดเด่นอย่างยิ่ง ทั้งยังเปล่งประกายราวกับส่องแสงได้ ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนก็ทำให้คนมองเขาตั้งแต่แรกเห็น

ตอนที่เธอมองอีกฝ่าย คนคนนั้นก็เหมือนจะสัมผัสได้ถึงสายตาที่มองมาจากข้างหน้าจึงหันมา ในเวลากระชั้นชิดเธอถอนสายตาไม่ทัน สายตาทั้งสองจึงประสานกัน

นัยน์ตาของเขาค้างเล็กน้อย ฝิเท้าเชื่องช้าลง สุดท้ายก็หยุดไป

"วิศวกรสวี เธอก็คือวิศวกรจ้าวจากสถาบันออกแบบที่ผมเพิ่งบอกคุณไป"

หยางฝิงฝูเห็นเขาหยุดจึงจ้าวหนานเซียวจึงรีบแนะนำ

วิศวกรสวี? เป็นเขาจริงด้วย!

ไม่คิดเลยจริงๆ ว่าจะได้เจอคนसारเลวแซ่สวีคนนั้นที่ไม่ได้เจอกันมาหลายปีแล้วที่นี้ในวันนี้

เขากลับมาประเทศจีนตอนไหน แล้วก็...สรุปว่าทำงานในสายนี้จริงๆ
หรือ

จ้าวหนานเซีย่วรู้สึกเหลือเชื่อเกินไปแล้ว ดังนั้นจึงสลักนมในปากที่ยัง
ไม่ทันกลืนลงไป ไอ้ขึ้นมาแล้วลนลานหันหลังไป

เงินชงหนานเห็นแล้วก็รีบรับนมวัวที่อยู่ในมือเธอไป ก่อนจะยื่น
กระดาษเช็ดปากส่งให้ "วิศวกรจ้าวคุณเป็นอะไร นมวัวมีปัญหาอะไรรีเปล่า"

จ้าวหนานเซีย่วรู้สึกอับอาย รับกระดาษไปปิดปากแล้วพยายามหยุดไอ
โบกไม้โบกมือ ยืนขึ้นแล้วหันกลับไป

"นี่คือวิศวกรสวีที่มาจากสำนักงานใหญ่ประจำพื้นที่ของเรา รับผิดชอบ
โครงการนี้ เพิ่งมาถึง" ผู้จัดการแนะนำอีกฝ่ายให้เธอ

ตอนที่จ้าวหนานเซีย่วไอ ชายหนุ่มจ้องมองเงาหลังของเธอตลอดเวลา
ตอนนี้สายตาทั้งสองข้างค่อยละออจากร่างของหญิงสาวในที่สุด มองดู
เงินชงหนานที่มีสีหน้าเป็นห่วงและยังยืนอยู่ข้างๆ เธอก็หรีดตาลงเล็กน้อย
จากนั้นค่อยก้าวเข้ามาตรงหน้า

"เรียกผมว่าสวีชู่ก็พอ วิศวกรที่รับผิดชอบงานนี้ติดธุระชั่วคราว พอดี
ผมว่างอยู่ เลยให้ผมมาแทน ขอโทษด้วยที่มาช้า หวังว่าจะไม่ถ่วงการทำงานของ
ของคุณ วิศวกรจ้าว ขอฝากตัวด้วย"

ใบหน้าของเขาผุดรอยยิ้มบางๆ ดุมีพิธีรีตอง พอพูดจบก็โค้งให้เธอ
เล็กน้อย เป็นฝ่ายยื่นมือที่มีนิ้วเรียวยาวออกมาก่อน รอให้เธอตอบรับ

บทที่ 3

ตอนที่จ้าวหนานเซียวพบกับสวีชู่เป็นครั้งแรกเธอเพิ่งจะอายุสิบห้า เขาอายุน้อยกว่าเธอหนึ่งปีก็คือสิบสี่ ภายหลังทั้งสองเรียนโรงเรียนมัธยมเดียวกัน มหาวิทยาลัยเดียวกัน บ้านของเขาและเธอมีความผูกพันกันเล็กน้อย ดังนั้นแม้ว่าหลายปีมานี้จะไม่ได้เจอกันอีก พอพบกันอีกครั้งเมื่อครูเขาก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เต็มไปด้วยความแปลกหน้าไม่คุ้นเคย แต่ระหว่างทั้งสองจะเรียกว่าแปลกหน้าก็ไม่ได้จริงๆ

แต่ว่าในเมื่อเขาทำเหมือนกับเพิ่งพบกันเป็นครั้งแรก เธอคงไม่แสดงตัวออกมาว่ารู้จักกันแล้ว

ที่จริงเป็นแบบนี้ก็ดี อีกอย่างเธอก็ไม่มีเรื่องเก่าๆ อะไรจะคุยกับเขา จ้าวหนานเซียวสบสายตาของคนคนหนึ่งที่มองมา ปลายนิ้วแตะฝ่ามือของเขาที่ค้างอยู่กลางอากาศ

"จ้าวหนานเซียว วิศวกรสวีไม่ต้องเกรงใจ" ท่าทีของเธอมีมารยาทในการทำงานเหมือนเวลาปกติ "ฉันคิดว่าทางผู้จัดการหยางคงจะรายงานสถานการณ์ให้คุณบ้างแล้ว ถ้าต้องการความช่วยเหลืออะไรจากฉันทางนี้ กรุณาบอกมาเลยคะ"

สวีชู่เก็บมือกลับไปข้างๆ แล้วพยักหน้า "สถานการณ์พื้นฐานผมเข้าใจ

แล้ว ถ้าคุณสามารถช่วยได้ก็จะดีไม่น้อย แต่ก่อนที่จะสรุปผล ผมอยากไปดูตัวสะพานก่อน ชื่อนี้เชื่อว่าวิศวกรจำวคงเข้าใจ"

เขาก็ใช้น้ำเสียงเป็นทางการอย่างเวลาทำงาน

"แน่นอนค่ะ เชิญวิศวกรสวิตามสบาย จันรอได้เสมอ"

ชายหนุ่มมองดูเธอ สายตาทอประกายอย่างมีนัยไม่ชัดเจน ก่อนจะหันไปมองทางทิศของสะพานแห่งนั้นที่อยู่ห่างออกไปหลายร้อยเมตร

"เหล่าหยาง ผมจะไปดูสถานที่สักหน่อย"

หยางผิงผู้รั้งเอาไว้ "ไม่ต้องรีบครับ! วิศวกรสวิตักำลังมาถึงตอนเที่ยงตรง กินข้าวกันก่อนเถอะ!"

คนงานหลายคนกินข้าวเสร็จและไปแล้ว ถาดอาหารสองสามใบที่อยู่บนโต๊ะอาหารก็ถูกกวาดถึงกันถาดตั้งแต่แรก

"วิศวกรสวิตัก่อน เดี๋ยวผมเรียกให้คนทำอาหารผัดกับข้าวสะอาดๆ สองสามอย่างให้คุณต่างหาก!"

"ไม่ต้องหรอก ผมกินที่ตัวอำเภอมาแล้ว ยังไม่หิว"

บนโต๊ะมีหมวกนิรภัยใบหนึ่งที่ไม่รู้ว่าคนงานคนไหนทิ้งไว้ เขาเก็บขึ้นมาแล้วหมุนตัวจากไป

"อ๊ะ จันผมให้คนมาเปลี่ยนหมวกให้คุณ!" หยางผิงผู้เรียกเขาอีก

สถานที่ก่อสร้างมีการแบ่งแยกเพื่อความสะอาดและเพื่อประโยชน์ในการทำงาน สีหมวกนิรภัยของแต่ละบุคคลจึงแตกต่างกันไป

คนงานทั่วไปสวมหมวกสีเหลือง คนงานที่มีฝีมือสวมหมวกสีน้ำเงิน บุคลากรรักษาความปลอดภัย การก่อสร้าง ตรวจสอบทางเทคนิค หรือดูแลเรื่องพื้นฐานสวมหมวกสีแดง ผู้ที่สวมหมวกนิรภัยสีขาวโดยทั่วไปแล้วเป็นคนดูแลงานวิศวกรรมหรือคนจากฝ่ายโครงการ เป็นบุคลากรที่ดูแลในระดับกลางถึงสูง

"ไปหาใบสีขาวมาให้วิศวกรสวิตัก่อน..."

หยางผิงผู้สั่งคนงานคนหนึ่งที่อยู่ด้านข้าง เงยหน้ามาก็เห็นวิศวกรสวิตัก่อน

สวมหมวกสีเหลืองเดินก้าวยาวมุ่งไปทางไซต์ก่อสร้างแล้วจึงรีบตามไป

จ้าวหนานเซียวหันหน้ามาพูดกับเงินชงหนานที่ยังคงจ้องมองเงาหลังของสวีซู "กินข้าวเสร็จแล้วก็เอาข้อมูลของเราไปถ่ายเอกสารให้เขาชุดหนึ่ง"

"ครับ!"

เงินชงหนานกวาดข้าวสองสามคำที่เหลืออยู่ในถาดแล้วรีบจากไปอย่างรวดเร็ว

เย็นวันนั้นสวีซูก็ไม่กลับไปตัวอำเภอ เขาอยู่ค้างในอาคารของโรงเรียนนอนร่วมกับคนงานสองสามคน ชายหนุ่มไม่ปล่อยให้จ้าวหนานเซียวรอนานวันต่อมาหลังจากที่จัดประชุมอย่างง่าย เขาก็อนุมัติแผนงานของเธอ ให้ทีมก่อสร้างรอคำแนะนำสุดท้ายจากทางสถาบันออกแบบ

ไม่กี่วันต่อมาจ้าวหนานเซียวก็ได้รับการอนุมัติ พวกเขาเห็นชอบต่อรายงานของเธอ

โครงการนี้เป็นสำนักงานจัดการที่ว่าจ้างให้ก่อสร้างโครงสร้างขั้นพื้นฐานของสะพานถนน ในเมื่อคนที่รับผิดชอบโครงการวิศวกรรมของฝ่ายออกแบบเดิมและหน่วยงานก่อสร้างต่างยืนยันอย่างนี้ ก็แสดงว่าตอนนี้ได้เคาะค้อนลงมติแล้ว

จ้าวหนานเซียวจัดเก็บข้อมูลเสร็จก็ออกจากห้องเรียนที่ใช้เป็นห้องทำงานเดินมาที่ระเบียง เห็นหยางฝิงผู้ขวางอยู่หน้าสวีซูที่มุมทางเดิน

นี่เป็นทางที่เธอต้องผ่านหากจะกลับที่พัก เมื่อโดนขวางไว้ เธอจึงลังเลเล็กน้อยแล้วเดินข้ามลง

หยางฝิงผู้ตั้งบุกรุกห้องหนึ่งออกมาจากกระเป๋าสีเหลือง หยิบขึ้นมาส่งให้วิศวกรสวีหนึ่งมวนแล้วพูดว่า "ไม่ได้พบคุณหรือ? ติดตัวไว้ นี่ผลิตในท้องถิ่นเราก่อนว่ากันว่าละมุนกลมกล่อม ทั้งยังกระตุ้นให้ตื่น วิศวกรสวีคุณลองดู ถ้าหากชอบบอกมาคำเดียว ครั้งหน้าผมเอามาให้"

สวีซูรับไปแล้วก็ดม หยางฝิงผู้ตั้งบุกรุกให้ ชายหนุ่มสูดคำหนึ่งแล้วพ่นควันออกมา พักหน้า

"ไม่เลวเลย" เขามองหยางผิงผู้หนึ่งแล้วถาม "เหล่าหยาง คุณมีเรื่องอะไรอีก"

"วิศวกรสวี คุณเพิ่งมาถึง เรื่องบางอย่างที่ว่าคุณอาจไม่ค่อยเข้าใจ ชัพพลายเออร์วัสดุจากเหล็กกล้าที่เกี่ยวข้องกับโครงการวิศวกรรมคือน้องชายภรรยาของรอง ผอ. สำนักงานจัดการคนหนึ่งเป็นผู้รับผิดชอบก่อนหน้านี้คอยจัดซื้อให้ทางนั้นมาตลอด ครั้งนี้เพื่อที่จะเร่งระยะเวลาก่อสร้างได้เตรียมสินค้าไว้เรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ส่งของมา..."

ผู้จัดการตั้งใจลดเสียงพูดให้เบาลงแล้วแต่ก็ยังพอเข้าหูแว่วๆ จ้าวหนานเขียวหยุดฝีเท้า

"...ช่างเทคนิคบอกว่าจะใช้วัสดุจากเหล็กกล้าก็ได้ คุณดูว่าคุณสามารถบอกผู้หญิงที่มาจากสถาบันออกแบบคนนั้นอีกที่ได้อีกหรือไม่ก็ ขอแค่ทางนี้คุณอนุมัติให้ใช้วัสดุจากเหล็กกล้าก็พอ เรื่องทางสำนักงานไม่ใช่ปัญหา"

"ถ้าหากว่าผมเปลี่ยนวัสดุ คุณจะได้ผลประโยชน์อะไรบ้าง" สวีชูถามด้วยท่าที่สบายๆ

หยางผิงผู้ทำสีหน้าเหมือนถูกกล่าวหาทันที พยายามแก้ตัว พอเห็นอีกฝ่ายมองตนเองคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม ไบหนักก็ร้อนผ่าว เอ่ยอย่างกระตาค "ไม่ใช่ว่าผมอยากได้ผลประโยชน์อะไรจริงๆ งานสายนี้ก็เป็นอย่างนี้มาตลอด ผมเองก็ไม่มีทางเลือก อีกอย่างผมเป็นคนงานตัวเล็กๆ ถ้าจะมีผลประโยชน์อะไรพอแบ่งมาถึงผมก็มีแต่ชายุง เพียงพอให้เลี้ยงของว่างมื่อติดกับพี่น้องที่ทำงานได้สังกัดเท่านั้นเอง..."

เขาพูดพลางหันกลับไปมองข้างหลัง เมื่อไม่เห็นใครก็ล้วงซองจดหมายออกมาจากในกระเป๋าเสื้อซองหนึ่งแล้วยื่นส่งไป

สวีชู่หัวเราะ "อะไรกัน ผมยังไม่ได้ทำอะไรสักอย่างก็จะแบ่งผลประโยชน์แล้วหรือ"

หยางผิงผู้หัวเราะพลางพูด "แค่ค่าเหนื่อยเล็กๆ น้อยๆ วิศวกรสวี คุณวางใจได้ ผมกล้าเอาหัวเป็นประกันให้คุณ วัสดุที่ใช้เป็นของดี ตรงตาม

มาตรฐานแน่นอน ไม่มีทางเกิดปัญหาอะไรแม้แต่ชนิดเดียว..."

เขาพูดยังไม่ทันจบคำก็เห็นคนหนุ่มตรงหน้าพลันหน้าเปลี่ยนสี ใบหน้าเปลี่ยนเป็นเคร่งขรึม

"แล้วถ้าเกิดเรื่องขึ้นมาล่ะ"

หยางผิงผู่ชะงักไป

"ถึงตอนนั้นอย่าว่าแต่หัวของผู้จัดการหยางอย่างคุณเลย ต่อให้ปิดหัวของ รอง ผอ. สำนักงานอะไรนั้นออกมาก็ไม่พอซดใช้!"

สวีชู่โยนบะหรีทิ้ง เขยิบให้ดับแล้วหมุนตัวจากไป

"วิศวกรสวี!" หยางผิงผู่ทำใจแข็งรีบเรียกอีกฝ่ายไว้ "คุณอย่าเพิ่งรีบไป ผมได้ยินแลซๆ เขยิบบอกว่าฝ่ายที่เกี่ยวข้องทางนี้มีโครงการใหม่ขนาดใหญ่ ที่ต้องการประมูลก่อสร้าง ผู้จัดการก็คือรอง ผอ. สำนักงาน พวกเราได้เตรียมการล่วงหน้าไว้พร้อมแล้ว มีกำลังที่พร้อมประมูล แต่ก็ไม่ใช่ว่าไม่ต้องแข่ง..."

สวีชู่หยุดฝีเท้า หันกลับมาช้าๆ

ชายหนุ่มแซ่สวีคนนี้มองแวบแรกเหมือนหนุ่มเสเพลไม่ค่อยน่าเชื่อถือ แต่พอลงไซต์ก่อสร้างแล้วก็เปลี่ยนไปเป็นเคร่งครัดเอากการ นอกจากนี้จากการสังเกตของเขา อีกฝ่ายยังดูเป็นมืออาชีพอีกด้วย

หยางผิงผู่ถูกสายตาคมปลาบของอีกฝ่ายจ้องมองจนในใจเริ่มปั่นป่วน จึงฝืนยิ้มแห้ง "วิศวกรสวี มองผมแบบนี้ทำไม"

สวีชู่เดินกลับมา "เหล่าหยาง ผมรู้ว่าคุณทำงานสายนี้มาที่ปีแล้ว คิดว่าผมยื่นไปคุยไปไม่ปวดเอว* หรือใจ ยังไม่ยอมแพ้อีกหรือ"

"ที่ไหนกัน..." หยางผิงผู่ปฏิเสธ

สวีชู่หัวเราะ "ผมจะบอกให้นะ แนวหน้ามีอะไรเกิดขึ้น ลำบากขนาดไหน สิ่งที่ผมรู้ไม่ได้น้อยกว่าคุณ หยางผิงผู่ เขาหยุดไปครู่หนึ่ง "ความจริงทุกคนก็ลำบากกันทั้งนั้น"

"เอาอย่างนี้แล้วกัน แต่ไม่ล้าเซตเส้นแดง ใครจะเตรียมสินค้า ผมไม่ยุ่ง

* ยื่นไปคุยไปไม่ปวดเอว หมายถึงคนที่แสดงความคิดเห็นของผู้อื่นในมุมมองของตัวเองโดยไม่คิดถึงความเป็นจริง หรือคนที่เอาแต่พูดโดยไม่คำนึงถึงความเป็นจริง

ด้วย ขอเพียงทำงานในตอนท้ายให้ดีก็พอแล้ว แต่ว่าครั้งนี้ผมเพิ่งบอกไปว่าไม่ได้ก็คือไม่ได้! ไม่ต้องมาบอกว่ารอง ผอ. สำนักงานอะไรทั้งนั้น ต่อให้เจ็กเขียนฮ้องเต้หรือเหล่าจื่อมาให้สร้างพระตำหนักหลังเขียว* ผมก็จะพูดแบบนี้ ก่อสร้างตามแผนงานของวิศวกรจ้าวชะ! ถ้าประมุขงานไม่สำเร็จเพราะไปล่วงเกินใครมาจริงๆ ให้โทษเบื่องบน ผมรับผิดชอบเอง!" สวีชูพูดจบก็สะบัดหน้าจากไป

หยางผิงผุยืนตะลึงอยู่กับที่ ครูหนึ่งค่อยได้สติ เขาขมวดคิ้วครุ่นคิดก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทรออก

"...หัวหน้าฝ่าย เรื่องราวก็เป็นแบบนี้ ไม่ใช่ที่ผมไม่ไว้ใจคนที่เบื่องบนส่งมา แต่ว่าคนหนุ่มสาวมักหุนหันพลันแล่นไม่ยอมฟังอะไรเลย เรื่องโครงการก่อสร้างเรื่องเล็ก เรื่องสำคัญคือเป้าหมายหลักหลังจากนี้ ตอนนี้องค์กรสาขาไม่ใช่แค่ดูผลงาน ระหว่างบริษัทสาขาเองก็มีแข่งขันกันเพื่อผ่านการประเมินทุกอย่างกดดันไปหมด ถ้าหากมีเหตุไม่คาดคิดเกิดขึ้นเพราะเรื่องนี้ก็ไม่คุ้มเลยจริงๆ นะ..." เขาบ่นระบาย

ทางนั้นกระแอมทีหนึ่ง "พอแล้ว! ไม่ต้องพูดแล้ว ก่อสร้างไปตามแผนงานที่เซ็นก็พอ"

หยางผิงผูลังเลอยู่ครูหนึ่ง สุดท้ายก็ยังรู้สึกไม่ยินยอม

"ไอ้เด็กนี่มันมาจากไหน ทำไมไม่เคยเห็นมาก่อน"

ในโทรศัพท์ทางนั้นก็เอ่ย "เขาทำอะไร"

"สวี"

"แล้วประธานใหญ่ทำอะไร"

"แช่สวี..." หยางผิงผูเพิ่งพูดออกไปก็เข้าใจทันที "ญาติของประธานใหญ่หรือ"

"ลูกชาย!"

หยางผิงผูตะลึงงัน

* พระตำหนักหลังเขียว เป็นวังที่ประทับของเจ็กเขียนฮ้องเต้

"ว่าไปก็แปลก งานในเครื่องมือทั้งอสังหาริมทรัพย์ การเงิน การลงทุน ถ้าเขาอยากไป มีที่ไหนไม่ทั้งสบายและมีหน้ามีตา ดันอยากมาทำงานก่อสร้าง ได้ยินว่าที่เรียนตอนอยู่ต่างประเทศเมื่อสองสามปีก่อนก็เป็นด้านนี้ พอกลับมา ก็ไปทำถนนที่ภาคตะวันตก ดูเหมือนจะอยู่เป็นปีกว่า นั่นไงละ เพิ่งกลับมาได้ไม่กี่วัน นายนะโชคดี นายเจอเข้าให้แล้ว"

หยางผิงผิงพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

"ยังงี้ก็เอาตามนี้ละกัน นายทำตามที่เขาบอกกับคนของสถาบันออกแบบ บอกก็พอ คุณภาพมาก่อน ข้อนี้ต้องรับประกันไว้ให้ได้ พวกเรามีการแข่งขันพอเทียบกับเมื่อหลายปีก่อนแล้วสถานการณ์โดยรวมในตอนนั้นก็ดีขึ้นไม่น้อย ถึงจะล่วงเกินคน แต่ก็ไม่ถึงกับโดนบีบบังคับไป..."

จ้าวหนานเซียวก้าวออกมาจากหลังประตูพุ่มของห้องเรียน กลับไปยังสถานที่พักของตัวเอง

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง สถานการณ์ที่ไซต์ก่อสร้างเป็นไปอย่างราบรื่น จ้าวหนานเซียวก็ก่เตรียมจะไปแล้ว ตื่นก่อนหน้าที่จะกลับเธอไปค้ำที่ตัวอำเภอ จะได้ขึ้นรถไฟรอบเช้าวันถัดไปได้ทัน

เย็นวันนั้นสวีซูขับรถไปส่งเธอกับเงินชงหนานที่อำเภอ เข้าพักในโรงแรมที่มีการเซ็นสัญญารับรองแยกกับรัฐบาลท้องถิ่น

เศรษฐกิจในท้องถิ่นยังไม่ค่อยพัฒนาเท่าไรนัก นอกจากถนนใหญ่ไม่กี่เส้นในใจกลางที่ดูแล้วถือว่าสว่างไสวเป็นระเบียบ ถนนเส้นอื่นส่วนใหญ่ที่เห็นในอำเภอยังเป็นสถาปัตยกรรมแบบเก่าที่สร้างในศตวรรษที่แล้ว โรงแรมที่เรียกตัวเองว่าห้าดาว อย่างมากที่สุดก็ได้ห้องพักมาตรฐานสามดาว แต่ที่นี่คือสถานที่ที่ดีที่สุดที่จ้าวหนานเซียวก่อนนอนในช่วงนี้แล้ว อย่างน้อยก็ได้อาบน้ำอุ่นดีๆ

สองวันมานี้อยู่ๆ อุณหภูมิก็ลดลง เย็นเมื่อวานขึ้นขณะที่เธอต้มน้ำ เช็ดตัวก็เหมือนจะหนาวจนแข็งเล็กน้อย วันนี้พอเสร็จงานได้ผ่อนคลาย ศีรษะ

กลับรู้สึกปวด คนก็อ่อนยวบไม่มีแรง แต่ตลอดทางที่นั่งรถมาตัวอ้าปากกลับ
อดทนไว้ไม่แสดงออกมา ถึงโรงแรมแล้วก็เข้าห้อง ทั้งล้าทั้งเพลีย แม้จะเป็น
เวลาอาหาร แต่เธอไม่มีความอยากอาหารเลยสักนิด คิดแค่ว่าอยากอาบน้ำ
แล้วเข้านอนเร็วหน่อย

จ้าวหนานเซียวแกะยาสำรองที่พกติดตัวไว้ตลอดออกมาจากมุกกระเป๋า
ขณะกำลังจะกินกริ่งประตูก็ตั้งขึ้น เธอจึงเดินไปเปิดประตู

"เสี่ยวเฉิน?"

"วิศวกรจ้าว วิศวกรสวีบอกว่าจะเลี้ยงข้าวเย็นพวกเรา เขารู้จักร้านอาหาร
ชื่อตั้งในถีนี่ รสชาติไม่เลว" เงินชงหนานหันไปมองทางลิฟต์

หญิงสาวมองไปตามทางที่อีกฝ่ายมอง สวีชูสองมือล้วงกระเป๋า ยืนอยู่
หน้าลิฟต์โดยหันข้างให้ทางนี้ สายตาดกอยู่ที่ผนังฝั่งตรงข้าม ดูเหมือนกำลัง
ศึกษาหน้าจอล็อกๆ ด้านบนที่มีตัวเลขเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงขึ้นอาคาร

เธอเก็บสายตาดกลับมา ยิ้มเล็กน้อยแล้วบอก "อีกสักพักฉันมีธุระ ไม่ไป
ดีกว่า พวกนายไปกินกันเถอะ"

จ้าวหนานเซียวพยักหน้าให้เงินชงหนานที่มีสีหน้าผิดหวัง จากนั้นก็
ปิดประตู แกะยาแก้หวัดสองเม็ดออกมาจากแพ่งยาแล้วกลืนลงไป ก่อนจะ
เดินเข้าห้องน้ำ ทว่าเพิ่งถอดเสื้อผ้าได้ครึ่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงกริ่งประตูตั้งขึ้นมา
อีก เธอจึงได้แต่สวมชุดกลับไปลวกๆ แล้วไปเปิดประตู

พอเปิดประตูหญิงสาวก็ต้องชะงัก ที่ยืนอยู่นอกประตูครั้งนี้กลับเป็นสวีชู
เธอกวาดมองด้านหลังสวีชูอย่างรวดเร็วก็ไม่เห็นเงินชงหนาน ดูเหมือนว่า
พวกเขาจะลงไปแล้ว แล้วสวีชูค่อยแอบกลับมาคนเดียว

"มีอะไรหรือ"

สวีชูมองเธอ ทำท่าเหมือนจะพูดแต่ก็ไม่พูด

"...คุณรู้สึกไม่สบายรีเปลา่ ตลอดทางที่นั่งรถมาผมเห็นคุณดูไม่ค่อย
มีชีวิตชีวา"

เขาลูบผมสั้นเกรียนของตนเอง ในที่สุดก็พูดออกมา

ตอนมาเขาเป็นคนขับรถ เธอนั่งอยู่ที่เบาะหลัง ไม่เห็นเขาหันหน้ามาเลย แสดงว่าที่จริงแล้วเขามองเธอจากกระจกมองหลังมาตลอดทางหรือ

จำวนานเขียวในใจเกิดความรู้สึกไม่ชอบใจที่หน้าอึดอัด

"เปล่า ฉันสบายดี" เธอพูดเรียบๆ

สวีซูเงียบไป สายตายังคงมองเธอพลันขมวดคิ้วเล็กน้อย ความระแวงระวังเมื่อครู่ก็หายไปแล้ว บนใบหน้าปรากฏสีหน้าเพิกเฉยในแบบที่ให้ความรู้สึกไม่สนใจโลกที่เธอคุ้นเคยอย่างยิ่ง

"ไม่เป็นไรก็ดี ผมแค่ถามเฉยๆ คุณพักผ่อนเถอะ ไม่รีบจนแล้ว"

เขาหันหน้าไป ไม่นานเงาร่างก็หายเข้าไปในลิฟต์

บทที่ 4

เงินชงหนานกับสวีชู่มาที่ร้านอาหารที่บอกไว้ในตอนแรก ยามหัวค่ำ เมื่อไฟเริ่มเปิดก็ตรงกับเวลาอาหารพอดี แต่ก็ต้องรอดถึงจะมีที่นั่ง

"หาที่กินที่ไหนสักที่ก็พอแล้วครับ"

ตลอดทางมานี้เงินชงหนานรู้สึกได้ว่าสวีชู่เหมือนจะไม่ได้กระตือรือร้นสักเท่าไร จึงออกความเห็นทันที

มีร้านอาหารริมทางเก่าที่หัวมุมมีคนลุกออกมาโต๊ะจึงว่างพอดี ทั้งสองเลยแทรกตัวเข้าไปแทนที่ สั่งอาหารสองสามอย่าง ทั้งยังสั่งเหล้าขาวฟางสดหมักเองที่เถ่าแก่ร้านเป็นคนแนะนำ บอกว่าทุกคนที่ได้ดื่มไม่มีใครบอกว่าไม่ดี

"ดื่มเพียวๆ ได้ไหม" สวีชู่ถาม

เงินชงหนานปกติดื่มเบียร์อยู่บ้าง หลังจากที่สวีชู่มา จ้าวหนานเซียวก็นั่งเขาให้ไปช่วยงาน อยู่ด้วยกันไม่กี่วันก็เริ่มคุ้นเคยบ้างแล้ว เขาค่อนข้างรู้สึกเคารพวิศวกรจากเครื่องเจจี้รูปที่ดูเหมือนอายุมากกว่าตนเองแค่ไม่กี่ปีแต่ไม่ว่าจะเป็นคุณวุฒิหรือประสบการณ์ล้วนนำหน้าตนไปไกลคนนี้ กระทั่งเกิดความรู้สึกนับถือเลื่อมใสจากกันบึ่งหัวใจด้วยซ้ำ ได้ยินอีกฝ่ายถามแบบนี้ แน่ใจว่าต้องดื่มได้ แล้วก็นึกถึงที่เมื่อก่อนผู้ใหญ่พูดว่าทำงานสายนี้การดื่มเหล้าเป็นความสามารถขั้นพื้นฐาน ในทรวงอกเขาร้อนระอุ ความฮึกเหิมพุ่งเสียดฟ้า

"ดีม!"

สวีชู่ยิ้ม ก่อนจะบอกให้เก้าอี้ร้านนำมาเสิร์ฟ

เงินชงหนานพอเหล้าลงท้องได้สองจอกก็เริ่มพูดมากขึ้นมา พูดถึงความลับสนของตนตอนที่เพิ่งเรียนจบใหม่ๆ ไม่รู้ว่าควรเลือกไปบริษัทชั้นแนวหน้าอย่างเครือเจ็ทกรุ๊ปหรือว่าสถาบันออกแบบ รู้สึกว่าพอเข้ามาในสถาบันออกแบบ ตนเองอาจจะกลายเป็นส่วนประกอบหนึ่งของสายพานในห้องโรงงาน หรือไม่สามปีห้าปีผ่านไปก็รู้แค่ขั้นตอนไม่ใช่ว่าในนั้น ใครก็มาแทนที่ได้ แต่ว่าพอจะไปบริษัทชั้นแนวหน้า ที่บ้านก็คำนวณอย่างรุนแรง การลงเอยที่ก่อสร้างนานเป็นเดือนเป็นปีโดยไม่ต้องกลับบ้านจนเป็นเรื่องปกติ ยายว่าแต่เห็นดีเห็นน้อยเลย อีกหน่อยไปดูตัวก็จะโดนรังเกียจ สถาบันออกแบบ แม้จะมีไปทำงานข้างนอก แต่ก็ยังดีกว่าบริษัทชั้นแนวหน้ามาก อย่างน้อยก็ฟังดูมีหน้ามีตามากกว่า ดีต่อการไปดูตัว เดิมเขาเอนเอียงไปทางบริษัทมากกว่า สุดท้ายก็ขัดใจคนที่บ้านไม่ได้เลยเปลี่ยนใจ

สวีชู่ฟังไปเงิบๆ ไม่พูดอะไร

เงินชงหนานขอคำแนะนำเกี่ยวกับการไปเรียนที่ต่างประเทศจากเขา บอกว่าตนก็มีความคิดที่จะไปเรียนต่อยอดที่ต่างประเทศหลังจากทำงานได้สองสามปี

สวีชู่เมื่อมีคนถามก็ตอบกลับ และยังให้ช่องทางการติดต่อเป็นการส่วนตัวของคนที่คุณแลสถาบันปรึกษาด้านการเรียนต่อต่างประเทศแก่เงินชงหนาน บอกว่าน่าเชื่อถือกว่า อีกหน่อยถ้าเงินชงหนานไม่มีเวลาสมัครก็ให้ไปหาอีกฝ่าย แล้วบอกว่าเขาแนะนำมา

เงินชงหนานดีใจอย่างยิ่ง กล่าวขอบคุณซ้ำๆ ด้วยความกระตือรือร้น ก่อนจะถามถึงเรื่องมหาวิทยาลัยและสาขาที่อีกฝ่ายเรียน พอได้ยินคำตอบดวงตาก็สว่างวาว

"บังเอิญจังเลย พี่ก็เป็นรุ่นพี่ผม!"

เงินชงหนานรู้สึกวาระห่างได้ยื่นเข้ามาแล้ว จึงเปลี่ยนไปเรียกอีกฝ่าย

ว่าพี

"พี ในเมื่อพีกับวิศวกรจ้าวเป็นรุ่นเดียวกัน แล้วยังสาขาเดียวกัน ทำไมวันนั้นตอนที่เจอกันที่เซตก่อสร้าง ผมเห็นพวกพีสองคนดูเหมือนไม่รู้จักกัน"

ถ้าแก่ร้านไม่ได้คุยโว เหล้าข้าวฟ่างสดมากจริงๆ ความแรงก็ไม่ใช่น้อยๆ ตี๋มไปไม่เท่าไรเหงาเหงาของสวีซู่ก็ค่อยๆ เจือความมันเมาสีแดงอ่อน เขาหัวเราะแล้วเอ่ยขึ้น "สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเธอได้ที่หนึ่งในทุกวิชา เป็นคนที่ได้ทุนการศึกษาเต็ม ผมก็แค่อยู่วันๆ แถมจบมาตั้งหลายปีแล้ว เธอจะไปจำผมได้ไฉน"

แน่นอนว่าเงินชงหนานไม่เชื่อ แน่ใจว่าอีกฝ่ายกำลังถ่อมตัว "พีก็ถ่อมตัวเกินไป จะเป็นไปได้ยังไง วิศวกรจ้าวไม่ใช่คนอย่างนั้นสักหน่อย"

สวีซู่มองเขาทีหนึ่ง "นายรู้จักเธอมากเลยหรือ"

เงินชงหนานไม่ได้รู้สึกวุ่นวายเสียงของสวีซู่แปลกไป พยักหน้าอย่างจริงจัง "หลังจากผมเข้ามาที่สถาบันแล้วก็ติดตามวิศวกรจ้าวมาตลอด เธอมีความเป็นมืออาชีพสูง นิสัยก็ดีมาก สอนให้ผมทำหลายอย่างเป็น ได้ทำงานกับเธอในตอนนั้น ผมช่างโชคดีจริงๆ นะ!"

เมื่อพูดถึงผู้หญิงที่ไนใจชื่นชม เงินชงหนานที่แต่เดิมเริ่มเมาแล้วก็ยิ่งคึกคักขึ้น พริ้งพริ้วคำพูดออกมาไม่หยุด

"เสียายที่ตอนผมเข้ามาหาพี่ พวกพีก็เรียนจบกันไปแล้ว ถ้าผมเข้าเรียนเร็วกว่านั้นสักปีก็คงดี พี่เล่าให้ผมฟังหน่อยได้ไหม วิศวกรจ้าวสมัยเรียนมหาลัยเป็นยังไง สวยมากเลยใช่ไหม คงมีคนจีบเธอเยอะสินะ เธอในตอนนั้นมีแฟนไหม ผมเดาจากสายตาและเงื่อนไขของเธอ คนที่จะมาเป็นแฟนเธอได้ต้องเก่งมากแน่เลย"

สวีซู่หมุนจอกเหล้าที่วางเปล่าตรงหน้าเล่น ไม่ส่งเสียงสักคำ

เงินชงหนานถามเป็นชุด แต่ไม่ได้ยินสิ่งที่อยากรู้เลยสักคำก็ผิดหวังพลันนึกอะไรขึ้นได้ แล้วรินเหล้าให้สวีซู่

"ดูผมสิ เอาแต่พูด ยังไม่ได้ตี๋มให้พี่สักจอก!"

สวีชู้ต็มแล้วก็พูดว่า "พอได้แล้วละ นึกถึงผลที่ตามมาด้วย อย่าตีมันจนเมานายเมมาแล้วเธอจะโทษฉัน"

"ไม่เป็นไร! ผมยังตีมันไหว!"

เงินซงหนานกำลังคิด รินให้ตัวเองอีกจอก แล้วก็พูดเรื่องของหญิงสาวที่ตนชื่นชมต่อ

"ผมชื่นชมเธอจริงๆ นะ ครึ่งปีมานี้ถูกส่งมาข้างนอกตลอด แทบจะตัวเป็นเกลียว บอกให้ไปไซท์ก่อสร้างก็ไป ผู้หญิงคนหนึ่งพักอาศัยในที่แบบนั้น ไม้บ่นอะไรสักคำ อ้อ ใช่ เธอใจกล้ามากด้วย! ก่อนที่จะมามีวันหนึ่ง งูเลื้อยเข้าไปในห้องที่เธออยู่ เธอไม่กะพริบตาเลยสักนิด ถ้าเป็นผมล่ะก็ทำไม่ได้แน่ ผมกลัวงู..."

สวีชู้พลันหยุดมือที่ถือจอกเหล้า เขาซ่อนตาขึ้น

"งูเข้าไปในห้องของเธอเธอเกิดอะไรขึ้น"

เงินซงหนานนึกย้อน "ช่วงดีกวันนั้น...เหมือนใกล้จะเที่ยงคืนอยู่แล้ว ผมหลับไปแล้วได้ยินเสียงดังเข้ามา ถึงได้รู้ว่ามีงูเข้าไปในห้องเธอ โชคดีที่ตอนนั้นผู้จัดการหยางก็อยู่ข้างๆ ช่วยเธอจับงูไป ผมถามเธอ เธอบอกว่าไม่เป็นไร ให้ผมไปพักก่อน"

สวีชู้ค่อยๆ มีสีหน้าเคร่งขรึม

เงินซงหนานลุกไปเข้าห้องน้ำ สวีชู้ก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมากดโทรออก หยางผิงผู้รับโทรศัพท์เขาก็ดีใจมาก บอกว่าตนเองกำลังอยากโทรหาถามว่าเขาอยู่ที่ไหน เลขชาย เขียนนอยากรู้ว่าวันไหนเขาสะดวกให้เลี้ยงข้าว

สวีชู้บอกที่อยู่ไปด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ จากนั้นก็วางสาย

เงินซงหนานก้าวเดินด้วยฝีเท้าเบาหวิวกลับมาจากห้องน้ำ ในที่สุดเขาก็รู้สึกไม่ค่อยดี ถามโดยพูดไม่ค่อยชัด "พี่ เป็นอะไร มีธุระหรือ"

"นายค่อยๆ กินไป ฉันมีธุระ ออกไปข้างนอกแป๊บ"

ตัวอำเภอไม่ใหญ่ หยางผิงผู้ขับรถไม่หนานก็มาถึง เห็นสวีชู้ยืนอยู่คนเดียว

ข้างเสาไฟที่หันเข้าหาถนนจึงรีบจอดรถแล้วตะโกนเรียกอีกฝ่ายที่หนึ่ง

เลขาฯ เขียนมาพร้อมกับเขา เข้ามาจับมืออย่างเป็นทางการเป็นมิตรแล้วยิ้ม พลางพูด "วิศวกรสวี ว่างกินข้าววันไหน ขอบคุณบริษัทในเครือเจจี้กรุ๊ป ของพวกคุณที่ให้ความช่วยเหลืออย่างมากต่อการก่อสร้างในท้องถิ่นเรามาหลายปี"

"ผมทำงานหนักเงินเดือนน้อย มาที่นี่เป็นครั้งแรก ผมไม่ได้ให้ความช่วยเหลืออะไร ขอบคุณครับ" สวีชูพูดจบก็หันไปหาหยางผิงฝู เรียกเขาให้เข้ามา

หยางผิงฝูเดินตามเขาเข้าไปอีกทางหนึ่ง

"วิศวกรสวีเรียกผมมีอะไรหรือ ทางเลขาฯ เขียนเขาจริงจังมากนะ อยากรจะทำความรู้จักเพื่อนอย่างคุณ..."

"หลายวันก่อนที่พักของวิศวกรจ้าวทำไมถึงมีงูเข้าไปได้" สวีชูตัดบทอีกฝ่าย

หยางผิงฝูคิดไม่ถึงว่าอยู่ๆ เขาจะถามเช่นนั้น

"เรื่องนี้...เป็นอย่างนี้ครับ หลังจากที่เธอมา เริ่มแรกพวกเราคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงจะไม่ค่อยสะดวก จึงให้เธอกลับไปพักที่ตัวอำเภอ แต่เธอไม่ไป จะอยู่ที่โรงเรียนนี้ได้ พวกเราก็เลยตามใจ โรงเรียนประถมของหมู่บ้านร้างมาหลายปีแล้ว ด้านข้างเป็นภูเขา คุณก็รู้ว่ายากจะหลีกเลี่ยงไม่ให้มีงูและแมลงเข้ามา โชคดีที่ตอนนั้นผมผ่านทางไปพอดีก็เลยช่วยเธอจับไว้ เป็นบุญปารกรรมตา ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร..."

"เธอพักที่ไหน คุณพักที่ไหน บังเอิญจังเลยนะ ตอนกลางคืนคุณไม่นอน แต่ไปเตร็ดเตร่แถวๆ ที่พักเธอ แล้วยังเป็นคุณที่เจองูเข้าไปในห้องเธอเนี่ยนะ"

หยางผิงฝูพูดไม่ออกไปชั่วคราวและยังรู้สึกงงวย

ความสัมพันธ์ระหว่างผู้หญิงคนนั้นกับวิศวกรสวีดูออกจะธรรมดาหลายวันก่อนทั้งสองนอกจากจะคุยกันเรื่องงานไม่กี่ประโยคแล้ว ดูไม่ออกเลยว่ามีกรคบหากันเป็นการส่วนตัว และก็ไม่ว่าทำไมเย็นนี้สวีชูถึงไม่ยอมปล่อยให้ผ่าน

เรื่องเล็กๆ แบบนี้ไป

"คนแซ่หยาง แก่เป็นคนปล่อยงูไซ้ใหม่" น้ำเสียงของสวีชู่พลันตึงเครียด หยางผิงฝูเห็นสีหน้าของอีกฝ่าย ในใจก็ตกประหม่า รู้ว่าปิดบังต่อไปไม่ได้แล้ว จึงลั้งเลอยู่ครู่หนึ่ง แล้วอธิบายด้วยรอยยิ้ม "วิศวกรสวี เรื่องนี้ผมยอมรับ เป็นผมที่ทำไม่ถูกต้อง ผมก็สำนึกผิดแล้ว ตอนนั้นไม่ควรละอะเลื้อนซั่ววูบ แต่ว่างูไม่มีพิษจริงๆ ผมยังพอมิมนุธรรมอยู่ ผมแค่อยากขูให้เธอตกใจเฉยๆ ต่อให้เธอไม่ระวังโดนกัดจริงๆ ก็ไม่ได้เป็นอะไรมาก..."

"ไอ้สารเลวเอ๊ย!"

สวีชู่คิดว่าคือสื่อของหยางผิงฝูแล้วต่อไปหมัดหนึ่ง มีเสียงดัง 'ตุ๊บ' หยางผิงฝูที่รูปร่างไม่จัดว่าเล็กถูกต่อยล้มลงบนพื้น

หยางผิงฝูร้องด้วยความเจ็บปวด สวีชู่ไม่พูดสักคำ เข้ามาจ้องหน้าเขา แล้วต่อยใส่อีกครั้ง

เลขาฯ เหยียนถูกปฏิเสธในการทำควมรู้จักกำลังผิดหวัง พลันเห็นสวีชู่ลงมือก็สะดุ้งตกใจ วิ่งเข้ามาหยุดการทุบตี

สวีชู่ลงมือไม่เบาเลย แค่สองทีหยางผิงฝูก็ลุกไม่ขึ้นแล้ว กองอยู่บนพื้น พูดยอมรับผิดไม่หยุด

เลขาฯ เหยียนและหยางผิงฝูมีการคบหาเป็นการส่วนตัวไม่เลว พอได้ยินว่าเป็นเรื่องนี้ก็เห็นหยางผิงฝูมีเลือดกำเดาไหลแล้ว สวีชู่ดูเหมือนดื่มเหล้ามา ไบหน้าโมโหดูร้ายราวยักษ์อสูร ในใจก็ประหวั่นพรั่นพรึง ยื้อยุดเขาไว้สุดชีวิต บอกว่าผู้จัดการหยางทำไปเพราะคำนึงถึงระยะเวลาก่อสร้าง ตอนนั้นร้อนใจเกินไปถึงได้ทำเรื่องไม่เหมาะสมอย่างนี้

"คนแซ่หยาง สำนักงานใหญ่สั่งแล้วสั่งอีกให้ตรวจสอบวินัยของตัวเองดีกว่าที่ไม่ฟ้องให้ตรวจสอบแกคือไว้หน้าแกแล้ว แกยังทำเรื่องแบบนี้อีก!"

คนบนถนนเห็นมีเรื่องครึกครื้นหน้าดู ไม่นานก็ล้อมวงเข้ามา มีคนโทรแจ้ง 110 เลขาฯ เหยียนกลัวว่าถ้าเกิดเรื่องบานปลายไปกันใหญ่จะไม่ดีต่อตนเองจึงรีบห้ามเอาไว้แล้วบอกว่าเป็นคนกันเอง แค่เมาแล้วแก๊งกัน

"ผมผิดไปแล้ว บ้านผมยังมีผู้ใหญ่กับเด็กที่ต้องเลี้ยง วิศวกรสรี คุณปล่อยผมไปเถอะ อีกหน่อยผมไม่กล้าแล้ว..."

"ตอนนี้รู้จักแบ่งผู้ใหญ่ผู้น้อยแล้วหรือ ที่ตอนที่แจกซอง ปล่อยงู ทำไมไม่คิดบ้าง ฉันว่าแกกินข้าวข้างนอกจนเบื่อแล้วละ อยากรูปกินข้าวในคุก ไซ้ใหม่!"

สรีชูโกรธจนไม่อาจควบคุม เข้าไปเตะซ้ำอีกที

เลขาฯ เหยียนแตกตื่นอย่างยิ่ง รีบวิ่งกลับมาเกลี้ยกล่อมสุดชีวิต "วิศวกรสรี ผู้จัดการหยางหลายปีมานี้รอบคอบระมัดระวัง ทำอะไรให้บริษัท ไม่น้อย ถึงไม่มีความชอบแต่ก็ทำงานหนัก ยกโทษได้ก็ยกโทษเถอะนะ สงบอารมณ์หน่อย"

"ให้ผมไปขอขมาคุณจ้าวใหม่ ให้คุณจ้าวยกโทษให้ ให้ผมคุกเขา..."
หยางผิงผู้ขอร้องด้วยความจนใจ

สรีชู่หวดคลั่งกำปั้น สูดหายใจรับลมกลางคืนเข้าไปซ้าๆ แล้วพูดอย่างเย็นชา "คนแซ่หยาง แกทำตัวดีจ้ะ"

เลขาฯ เหยียนเห็นเขาสะบัดหน้าจากไปก็ถอนใจโล่งอก รีบประคองหยางผิงผู้ขึ้นรถ เกลี้ยกล่อมเสียงค่อย "ช่างเถอะจ้ะ คุณชายใหญ่แบบนี้ฉันเห็นมาเยอะแล้ว จะบ้าก็บ้า จะคลั่งก็คลั่ง สันดานเลวร้ายตั้งแต่เล็ก โลกทั้งใบหมุนรอบตัวเขา ปล่อยไปเถอะ เพื่อความสงบสุขของโลก"

จ้าวหนานเซียวอาบน้ำอุ่นแล้วเป่าผมให้แห้ง ป็นขึ้นเตียงปุ๊บก็ปิดไฟเข้านอน ไม่รู้ว่าอยู่ในความมืดนานเท่าไร มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะหัวเตียงอยู่ๆ ก็มีเสียงริงโตนของสายเข้า

หลังจากทำงานแล้วเธอก็ปิดเครื่องไม่ได้ เพราะไม่รู้ว่ามีอะไรที่หัวหน้าจะโทรมาถามความคืบหน้าของภาพแปลน บอกว่าเจ้าของงานกำลังออนไลน์เพื่อรอคำตอบแม้จะเป็นเวลาตีตก็นอนคืนก็ตาม

สรีชะเธอหนักอึ้งลุกไม่ขึ้น เธอสะลึมสะลือไม่ได้รับสาย แต่เสียงริงโตน

ช่างดีอย่างยิ่ง หลังจากตั้งแล้วหยุดไปก็ตั้งขึ้นมาอีก

จ้าวหนานเซียวดี๊นรจนลุกขึ้นมาได้ในที่สุด หลังตากลาคำหาโทรศัพท์
"ใครคะ"

"เสี่ยวหนาน ลูกใช้ไหม" เสียงของเส้นเสี่ยวมันผู้เป็นแม่ดังเข้ามาในหู
หญิงสาวลืมหัดในทันที "หนูเอง แม่ทำไมอยู่ๆ ก็โทรมาหาหนูละ"

"เสี่ยวหนานเป็นอะไรไปลูก ทำไมเสียงแหบขนาดนี้ ลูกป่วยหรือน้ำ
น้ำเสียงของผู้เป็นแม่ฟังดูแตกตื่น

จ้าวหนานเซียวรีบปิดช่องเสียงบนมือถือเอาไว้ เคลียร์ลำคอที่ปวดบวม
หลังจากนอนหลับได้ตื่นหนึ่ง ค่อยพูดขึ้นมาใหม่อีกครั้ง "เปล่าค่ะ สัญญาณไม่ดี
มั้งคะ แม่โทรมาเรื่องอะไร"

แม่ของเธอคงเชื่อแล้วแน่นอน เธอรู้สึกได้ว่าแม่ถอนใจโล่งอกอยู่ใน
โทรศัพท์

"ตอนเย็นแม่ส่งข้อความหาลูกไปตั้งมากมาย ลูกไม่ตอบกลับเลย! แม่
เป็นห่วงจะแย่ ถึงได้โทรหาไง! ลูกทำอะไรอยู่ เมื่อกี้โทรติดต่อกันหลายสาย
ก็ไม่รับ!"

เส้นเสี่ยวมันเป็นคนที่ได้รับกรอปรมาดี ปกติไม่ว่าพูดกับใครล้วนพูด
เสียงเบา เมื่อครู่คงจะร้อนใจจริงๆ น้ำเสียงถึงได้แฝงการตำหนิ

"แม่ วันนี้หนู..."

เดิมเธอจะบอกว่าวันนี้เหนื่อยจนหลับไปตั้งแต่ห้าค่ำ จึงไม่ได้อ่าน
ข้อความที่แม่ส่งมาและไม่ได้รับโทรศัพท์ในตอนแรก แต่พอเริ่มพูดไปแค่
ช่วงต้นก็หยุดแล้วเปลี่ยนคำพูดใหม่ "เมื่อกี้โทรศัพท์ไม่ได้อยู่กับตัว ก็เลย
ไม่ได้รับ ทำให้แม่เป็นห่วงแล้ว โทรหาหนูมีอะไรคะ"

"เสี่ยวหนาน เรื่องทางฝั่งแม่กำลังจะเรียบร้อยแล้ว..."

สัญญาณในท้องไม่ค่อยดีจริงๆ เสียงเตี๋ยดังเตี๋ยหาย ทั้งยังมีเสียงซ่าๆ
เข้ามา

จ้าวหนานเซียวรีบลงจากเตียงแล้วออกไปนอกห้อง

"เมื่อก็แม่พูดอะไรนะคะ"

"แม่กะว่าอีกไม่กี่วันก็จะกลับประเทศ คุณตาของลูกช่วงนี้สุขภาพเป็นยังไงบ้าง"

"คุณตาสบายดีค่ะ ไม่กี่วันก่อนหนูเพิ่งโทรคุยกับเขา เขาอยู่ต่างเมือง จตุบรรจบ* ของสะพานใหญ่มีปัญหา เชิญเขาไปแก้ไข ช่วงนี้ไม่อยู่ที่ปักกิ่ง"

"เกษียณมานานแล้ว ดูแลนักศึกษาปริญญาเอกก็แล้วไป ยังจะไปต่างเมืองอีก!" เส้นเสี้ยวมันทอดถอนใจ "ช่างเถอะ บอกให้คุณตาของลูกพักผ่อน เขาก็ไม่ฟัง เสี้ยวหวนลูกอย่าเอาอย่างคุณตานะ ตอนนี้ลูกอยู่ที่ไหน"

"ที่บ้านค่ะ" จ้าวหนานเซียวพูดโกหก

"เสี้ยวหวนลูกฟังแม่นะ อย่าโหมงานหนักเกินไป แล้วก็พวกสถานที่ห่างไกล ห่างความเจริญ สถานที่อันตรายต่างๆ ถ้าหัวหน้าให้ลูกไปล่ะก็ ลูกอย่ารับผิดชอบ อย่างมากเราก็ไม่ทำ!"

"อืมๆ รู้แล้วค่ะ..." จ้าวหนานเซียวพูดเสียง ราบปากไปส่งๆ

"เสี้ยวหวน แม่กลับมาครั้งนี้อย่าคุยกับลูกเรื่องทีลูกจะไปต่างประเทศกับแม่..."

"แม่ โทรศัพท์หนูใกล้แบตฯ หมดแล้ว เดินทางไปต่างประเทศเปลืองเงินนะคะ เรื่องนี้ไว้ค่อยพูดกันวันหลัง แค่นี้ก่อนละกัน หนูสบายดี แม่วางใจได้!"

จ้าวหนานเซียวพูดตบตบแม่แล้ววางสาย ก่อนจะเปิดดูข้อความชุดใหญ่ที่แม่ส่งมาหาเมื่อตอนเย็น เธอฟังขอบหน้าต่างซึ้งๆ ได้สติจากภาพวิวกกลางคืนนอกหน้าต่าง

ลมกลางคืนหอบหนึ่งพัดมา หญิงสาวรู้สึกศีรษะหนักอึ้งเท่าเบาหวิว หนาวไปทั่วทั้งร่างจนสันสะท้านขึ้นมา พอคิดจะกลับห้อง หันหลังไปก็เห็นสวีซูยืนอยู่บนทางเดินด้านข้างลิฟต์กำลังมองมาที่เธอ เจียบงันไม่ส่งเสียงราวกับวิญญาณก็ไม่ปาน ไม่รู้ว่ายืนอยู่ตรงนั้นมานานเท่าไรแล้ว

จ้าวหนานเซียวตกใจสะดุ้งโหยง มือถือจึงตกลงบนพื้นข้างหน้าเท้า

* จตุบรรจบ หมายถึงจุดที่สองฝั่งของสะพานสร้างมาบรรจบหรือเชื่อมกัน

สตรีชูรีบเดินเข้ามาใกล้ลงเก็บมือถือให้ เธอเองก็โน้มตัวลงไปพอดี
มือทั้งสองแตะกันเพียงแป่ว ผิวหนังสัมผัสกันและกัน

ชายหนุ่มชะงัก รีบเงยหน้าขึ้นมองเธอ

เขาน่าจะตี้มเหล้ามา ดวงตายังแดงอยู่นิดหน่อย ใบหน้าทั้งสองเข้าใกล้
กันมาก จ้าวหนานเซียวได้กลิ่นเหล้าจากลมหายใจของเขา

บทที่ 5

จ้าวหนานเซียวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมา ถอยหลังแล้วเงยหน้ายึดตัวขึ้น
ก้าวผ่านข้างตัวชายหนุ่มไปอย่างรวดเร็ว

ด้านหลังมีเสียงฝีเท้าดังตามมา

"ขอโทษที่เมื่อกี้ทำให้คุณตกใจ ไม่ได้ตั้งใจนะ ผมเห็นคุณกำลัง
คุยโทรศัพท์อยู่ก็เลยไม่ได้เรียก" เขาโบกถุงใบหนึ่งที่ถืออยู่ในมือ "นี่เสี่ยวฉิน
ห่อกลับมาให้คุณ คุณจะได้อินตอนร้อนๆ เขาค้มเหล้าไปนิดเดียว เมานิดหน่อย
กลับไปนอนที่ห้องแล้ว"

จ้าวหนานเซียวหยุดที่หน้าประตูห้องแล้วหันกลับไป

"ไม่เกี่ยวกับผมนะ!" สวีซูริบบอก "เขาอยากดื่มจนเมาเอง ผมเกลียดล่อม
แล้วก็ไม่ฟัง!" พุดกลางแขวนถุงไว้บนที่จับประตู

หญิงสาวลึงเลอยู่ชั่วครู่ก็หยิบมาถือไว้แล้วพุดว่า "ขอบใจ" พุดจบก็ก้าว
เข้าห้อง ขณะกำลังจะปิดประตูก็มีแขนข้างหนึ่งยื่นเข้ามายันประตูจากด้านหลัง

เธอหันไปอีกครั้งจึงพบกับสายตาสารวจมองของเขา

"คุณเป็นไชรีเปล่า"

หญิงสาวปฏิเสธทันที "เปล่า..."

เขายกมือขึ้น ทาบหลังมือกับหน้าผากของเธออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่เธอ

จะทันได้โต้ตอบชัดเจน เขาก็ชักมือกลับไปแล้ว

"พอได้แล้ว ทำเป็นเข้มแข็งหาอะไร! ร้อนจนจะเป็นเตาไฟอยู่แล้ว!"

จ้าวหนานเซียวชะงักไป "ฉันกินยาแล้ว!"

"ยาอะไร ขอผมดูหน่อย"

เธอไม่สนใจเขา เดินเข้าไปวางถุงไว้บนโต๊ะตรงทางเดิน ก่อนจะหันไปเตรียมจะปิดประตู "ฉันอยากพักผ่อนแล้ว คุณทำตัว..."

จ้าวหนานเซียวนิ่งค้าง มองชายหนุ่มเดินเข้ามาอย่างตกใจ เขาหยิบแผงยาที่เมื่อเย็นเธอกินเหลือแล้วทิ้งไว้ที่โต๊ะตรงทางเดินขึ้นมา พลิกไปมาสองที ก่อนจะสะบัดมือทิ้งแผงยาลงไปในถังขยะข้างเท้า

ต่อให้เธออารมณ์ดีที่นี่เจอแบบนี้ก็คงทนไม่ไหว ซึ่งความจริงแล้วตอนนี้เธออารมณ์ไม่ค่อยดีนัก

"สวีซู! คุณ..." เธอกำลังจะระเบิดอารมณ์ สวีซูก็หันกลับมา

"จ้าวหนานเซียว ที่คุณกินคือยาอะไร ยาหมดอายุไปแล้วตั้งครึ่งปี! ก่อนจะกินคุณไม่ดูเลยหรือ!" น้ำเสียงเขายังค่อนข้างดุ

จ้าวหนานเซียวชะงัก เข้าไปเก็บยาออกมาจากถังขยะแล้วอ่านดู เป็นยาหมดอายุจริงๆ

ยาสำรองเหล่านี้เก็บไว้ในกระเป๋าดำเดินทางของเธอมาตลอดไม่ได้นำออกมา ตอนนี้เมื่อนึกดูก็เหมือนจะนานมากแล้ว

เธอทิ้งยากลับไปถังขยะเสียบๆ

"จ้าวหนานเซียว คุณไม่ยอมกินข้าวดีๆ ป่วยแล้วยังจะปากแข็ง ยาหมดอายุแล้วก็ไม่รู้จั๊กดู! ไม่ใช่เด็กสามขวบแล้วนะ หัดดูแลตัวเองให้ดียากนักหรือไง เลิกทำให้น้ำเสียนเป็นห่วงสักทีได้ไหม"

จ้าวหนานเซียวประหลาดใจกับการได้ตีบจะเอาศอกของเขา ตอนนี้ถึงกับกล้าใช้น้ำเสียงสั่งสอนแบบนี้คุยกับเธอ เธอกลับมโหฬาร

"พูดเหมือนว่าแม่ฉันสนิทกับคุณนั่นแหละ" เธอแตกดันไปประโยคหนึ่ง

"น้ำเสียนทำไมจะไม่สนิทกับผมล่ะ เมื่อก่อนเธอไม่ใช่ว่าชอบชวนให้ผม

“ไปกินข้าวที่บ้านเป็นประจำเธอ”

จ้าวหนานเซียวไม่รู้ว่าเขาเปลี่ยนไปหลงตัวเองขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ว่าตอนนี้เธอไม่มีแรงจะปะทะฝีปากกับเขาแล้วจริงๆ

เดิมเธอปวดศีรษะ เจ็บคอ ท้วทั้งตัวตั้งแต่หัวจรดเท้าอ่อนปวกเปียก ไม่สบายเลยแม้สักส่วนเดียว ตอนนี่คงเพราะถูกทำให้โมโหจึงยิ่งวิงเวียนศีรษะ พลันหุ้อี้ รู้สึกเหมือนกำลังจะล้มคว่ำลงไปบนพื้น

“คุณเป็นอะไร!” เขารีบยื่นมือออกมาประคองเธอ

หญิงสาวถอยไปด้านหลัง หลังฟังประตุแล้วหลับตาลง รอให้อาการหน้ามืดหุ้อี้ผ่านพ้นไปก่อน ค่อยลืมตาขึ้นแล้วพูดกับเขา “พอได้แล้ว ฉันจะพักผ่อน คุณไปได้แล้ว”

“ผมจะพาคุณไปตรวจที่โรงพยาบาลสักหน่อย”

“ไม่ต้อง” จ้าวหนานเซียวปฏิเสธ

“เชื่อไหมว่าผมจะโทรหาน่าเสิ่นเต๋ยวันนี้”

สวีชู่ฉ่วงโทรศัพท์ออกมา ก้มหน้าค้นหารายชื่อ ไม่นานก็หาเจอแล้ว เยกหน้าขึ้นมา “อย่าคิดว่าผมไม่กล้าโทร”

จ้าวหนานเซียวยังคงฟังประตุ สองมือกอดอก จนกระทั่งดวงตาคู้งาม เลิกจ้องตรง เพียงเสไปมองทางอื่นและไม่พูดอะไร ริมฝีปากผุดรอยยิ้มเย้นชา

สวีชู่ฉ่องเธออยู่สักพักแล้วก็ใจอ่อน

“ก็ได้...ก็ได้ ผมไม่กล้า โอเคไหม” เขาเก็บโทรศัพท์ “แต่ว่าคุณต้องไปตรวจที่โรงพยาบาลจริงๆ นะ เมื่อกี้คุณเกือบจะเป็นลมแล้ว” เขาขยับเข้ามาอีกนิด เริ่มโน้มหน้าเธออย่างโอนอ่อนผ่อนตาม

จริงๆ แล้วเธอไม่อยากไปโรงพยาบาล ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วมอง กระเป่าเดินทาง “ฉันจำได้ว่าในกระเป่ายังมียาสำรองอื่นอีก ขอฉันหาหน่อย น่าจะยังไม่หมดอายุ...”

“คุณพูดภาษาคนไม่รู้เรื่องเธอ ตัวเองกินยาบ้าอะไรก็ไม่รู้ ถ้ากินแล้วตายจะไปหาใคร”

จ้าวหนานเซียวฮึดฮัด หันหน้าไปมองอีกฝ่าย

"จ้องผมทำไม ผมไม่มีอะไรให้จ้อง!"

ขุนเขาสายน้ำแปรเปลี่ยนง่าย แต่นิสัยยากจะเปลี่ยน หลายวันก่อน
ยังเกือบนึกว่าเขาเปลี่ยนไปแล้วจริงๆ

เธออยากจะทบทวนหานัก

"ไปให้พ้น" จ้าวหนานเซียวกัดฟัน เค้นคำล่อตโรฟันออกมาประโยคหนึ่ง

"จ้าวหนานเซียว หรือว่าต้องให้ผมอุ้มคุณไปคุณถึงจะฟัง"

ดูเหมือนชายหนุ่มจะหมดความอดทนแล้ว

ประตูของห้องฝั่งตรงข้ามแง้มออก ผู้ชายคนหนึ่งโผล่หัวออกมาครั้งเดียว
แล้วมองมาทางนี้

"คุณจะไปไม่ไป?" เขาเดินมาทางเธอ

จากที่เธอรู้จักเขา จ้าวหนานเซียวไม่กั๊กขालุยสักนิดว่าต่อไปเขาจะใช้
ไม่แข็งจริงๆ

เธอไม่สบายมากจริงๆ ศีรษะหนักอึ้งเท่าเบาหวิว ใจเต้นแรงลมหายใจ
กระชั้น คนที่อยู่ฝั่งตรงข้ามก็มองมาไม่หยุด

เธอยอมแพ้แล้ว

"ออกไป ฉันจะเปลี่ยนเสื้อ" หญิงสาวกระซิบเสื้อคลุม พุดด้วยสีหน้าบึ้งตึง
สีชู้มมองลงไปใต้ลำคอของเธอแล้วหันเดินออกไป

ก่อนหน้านี้อสูรชู้มเหล่า จึงไม่ขับรถคันที่ขับมาจากไซต์ก่อสร้าง เขา
เรียกรถแท็กซี่ส่งจ้าวหนานเซียวไปโรงพยาบาลกลางที่สภาพดีที่สุดในท้องถิ่น
เมื่อวัดอุณหภูมิก็พบว่าเธอมีไข้ 39.1 องศา ต่อमतอนซิลอักเสบ หมอเปิดดู
เปลือกตาแล้วจับชีพจรให้เธอ

"ตอนกลางคืนตรวจเลือดไม่ได้ จำยาลดไข้เพื่อบรรเทาความร้อน
ก่อนละกัน กลับไปแล้วก็ดื่มน้ำให้มาก ถ้าหากพรุ่งนี้อุณหภูมิร่างกาย
ยังไม่ลดลงค่อยกลับมาตรวจเลือด"

มีคนอุ้มเด็กเข้ามาให้รักษาฉุกเฉิน จ้าวหนานเซียวรีบลุกขึ้นยืนจากม้านั่งตรวจเพื่อหลีกเลี่ยงให้

"โลหิตจาง! เลือดลมอ่อนแรง! ภูมิต้านทานต้องไม่ดีแน่ บอกให้แฟนคุณกินของที่บำรุงเลือดเป็นประจำให้มากขึ้น ดูแลเวลาทำงานและพักผ่อนให้สมดุล พักผ่อนเยอะๆ" หมอพูดอีกประโยค

สตรีช่อมงหญิงสาวที่เดินไปถึงประตูทางออกแล้วก็รับใบสั่งยาจากหมอพูดขอบคุณคำหนึ่ง รับยาเสร็จก็ให้เธอกินยา เมื่อกลับไปถึงโรงแรมก็ใกล้จะเที่ยงคืนแล้ว

เมื่อเข้ามาในห้อง เขาก็ถอดเสื้อนอกแล้วไปต้มน้ำ ล้างแก้วน้ำและผลไม้ที่ซื้อมาระหว่างทางกลับ จ้าวหนานเซียวขดตัวพิงหัวเตียง ในหูได้ยินแต่เสียงปังๆ บังๆ เป็นเสียงที่เขาทำทั้งนั้น

"คำพูดของหมอคุณได้ยินไหม คินตัวรถไฟรอบพวงนี้เข้าซะ! ดีขึ้นแล้วค่อยไป"

จ้าวหนานเซียวรับคำอ้อมอย่างไร้เรี่ยวแรง

"เมื่อเย็นคุณไม่ได้กินอะไร ของที่ห่อกลับมาก่อนหน้านี้ก็เย็นแล้วกินไม่ได้แล้ว คุณอยากกินอะไร เดี่ยวผมไปซื้อให้"

"ไม่ต้อง ฉันกินไม่ลง ถ้าอยากกินอะไรก็ยังมีผลไม้ไม่ใช่เหรอ"

จ้าวหนานเซียวคิดในใจว่าทำไมเขายังไม่ไป เธอรู้สึกรำคาญจึงฝืนกำลังขึ้นมาตอบโต้

น้ำที่ต้มอยู่ในกาเดือดแล้ว เขาเทน้ำหนึ่งแก้ว ถීමาวางไว้ที่โต๊ะข้างหัวเตียง กำชับเธอว่ารอให้เย็นลงค่อยดื่ม ระวังลวกปาก อย่างกับเธอเป็นเด็กที่ไม่รู้จักดูแลตัวเองจริงๆ

ใต้แสงไฟ ใบหน้าของหญิงสาวซีดขาวราวหิมะ ไม่เห็นแม้แต่สีเลือด ขนาดผิวหนังบนคอยังมองเห็นเส้นเลือดใหญ่สีเขียวอ่อนได้รางๆ คางทั้งผอมทั้งแหลมอย่างเห็นได้ชัด ขนตาหลุบลง มองแล้วคนกลับดูอ่อนแอกว่าเวลาปกติอยู่หลายส่วน

เขามองดูอยู่ข้างเตียง ยื่นมือออกมาเหมือนคิดอยากจะวัดอุณหภูมิบนหน้าผากเธออีก หญิงสาวหันหน้าหนี หลบพ้นแล้วก็พูดขึงมึงว่า "เมื่อเย็นรบกวนคุณแล้ว นี่ก็ตีึกมากแล้ว คุณกลับไปพักผ่อนที่ห้องเถอะ"

สวีชู้มือค้างอยู่กลางอากาศไปชั่วขณะ ตอนนี้องโตรศัพท์ก็ตั้งขึ้น
เขารับสาย

โทรศัพท์โทรมาจากไซตด์ก่อสร้างสะพานใหญ่ซึ่งหลัง บอกว่าขณะที่ก่อสร้างติดต่อกันมาหลายคืน รถเครนทำงานไม่ระวัง ทำให้อุปกรณ์ของเสาไฟฟ้าแรงสูงที่อยู่บริเวณใกล้เคียงเสียหาย ส่งผลให้ในหมู่บ้านไฟดับ ได้ติดต่อสถานีไฟฟ้าให้มาซ่อมแซมโดยด่วนแล้ว หัวหน้าเวรที่อยู่ในกะนั้นก็ไปขอโทษคนในหมู่บ้านแล้ว แต่ชาวบ้านยังไม่พอใจ รวมกลุ่มกันบุกเข้ามาก่อเรื่องในไซตด์ก่อสร้างเรียกร้องค่าชดเชยความเสียหาย หัวหน้าเวรโทรติดต่อหยางผิงผู่ไม่ได้ ได้แต่โทรมาหาเขา ถามว่าจะทำอย่างไร

"ควบคุมสถานการณ์ไว้ หลีกเลี่ยงการปะทะใดๆ กับพวกเขา ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้!"

สวีชู้พูดจบแล้วก็รีบโทรเบอร์มือถือของหยางผิงผู่ พบว่าโทรไม่ติดจริงๆ
"เกิดเรื่องอะไรขึ้น" จ้าวหนานเซียวลูกนั่งขึ้นขึ้นมาถามเขา

ชายหนุ่มอธิบายให้เธอฟังแล้วบอกว่า "ผมกลับไปดูสถานการณ์หน่อย คุณพักผ่อนไป อย่าลืมหิวประทุนะ!"

เขาพูดจบก็หยิบเสื้อนอกที่เมื่อครู่เพิ่งถอดออกมา เดินออกไปจากห้องแล้วปิดประตู

ในที่สุดโลกก็สงบลงเสียที

จ้าวหนานเซียวตอนใจโล่งอก หันหน้าไปมองผลไม้บนโต๊ะข้างหัวเตียงที่เขาล้างให้เธอเมื่อครู่นี้ พลันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้จึงรีบลงมาจากเตียงแล้ววิ่งไปที่ประตูทางออก เปิดประตูแล้วแทรกตัวออกไปตะโกนใส่เงาหลังที่กำลังจากไปอย่างรวดเร็วบนทางเดิน "เรียกคนขับรถให้! ไม่มีคนขับรถให้ก็เรียกแท็กซี่ไป! อย่าขับรถเองนะ!"

สวีซูหยุดชะงักแล้วหันมามองเธอ สีหน้าดูแปลกใจ
 ชั่วครู่ให้หลังเขาก็ฉีกยิ้ม ดวงตาเป็นประกาย ไม่พูดอะไร เพียงโบกมือ
 ให้เธอ

ประตูของห้องฝั่งตรงข้ามมีเสียงโอดอกร้องออกมา จ้าวหนานเซียวสงสัยว่า
 ที่ตึกระฟ้าเมื่อครู่นี้จะทำให้คนอื่นตกใจ อย่างไรเสียเวลาก็ตึกมากแล้ว เธอ
 จึงรีบกลับเข้าห้อง ปิดประตูล็อกกลอน ปีนกลับขึ้นไปบนเตียง ขณะที่กำลัง
 จะเอนลงนอนก็ได้ยินเสียงกริ่งประตูดังขึ้นอีก

สัญชาตญาณบอกเธอน่าจะเป็นสวีซู เธอจึงลุกไปเปิดประตูอีกครั้ง
 ตามคาด เขาย้อนกลับมา

จ้าวหนานเซียวถามอย่างสงสัย "คุณเป็นอะไร"

แรกเริ่มเขาไม่พูดอะไร แค่มองดูเธอ

แสงไฟบนทางเดินด้านหลังค่อนข้างมืด สายตาของเขาก็มีตัวไม่ชัดเจน
 "คุณมองฉันอย่างนี้ทำไม"

จ้าวหนานเซียวลูบคลำใบหน้าของตนอย่างลึมตัว

"จ้าวหนานเซียว" เขาพ่นเอ่ย "คุณรู้ไหมว่าตอนนี้คุณเปลี่ยนไป
 ขนาดไหน ตายด้านไรชีวิตชีวา! เยี่ยมใจโจวดีขนาดนั้นเลยเธอ ทำให้คุณ
 ยังออกมาไม่ได้จนถึงตอนนี้" เขาลดเสียงลง พูดทีละคำ

จ้าวหนานเซียวขมขันทากระพือเล็กน้อย มองดูเขา สีหน้าค่อยๆ เปลี่ยนเป็น
 เย็นชา

เมื่อพูดออกไปแล้วสวีซูเหมือนจะเสียใจ เห็นเธอตอบรับด้วยการเงิบ
 แบบนี้ ใบหน้าก็ปรากฏแวววาว

"ผมมันปากมาก! ไม่ใช่เรื่องของผมเลย ผมรู้ ครั้งนี้คุณไม่ต้องบอก
 ผมจะไปแล้ว ผมออกไปเองละกันโอเคไหม"

เขายกสองมือขึ้นทำท่าขอขมา ถอยไปข้างหลังหลายก้าว สุดท้าย
 ก็มองเธอทีหนึ่งแล้วหันจากไปด้วยฝีเท้าอันรวดเร็ว

เข้าวันรุ่งขึ้น หลังจากหาที่นั่งบนรถไฟได้และวางกระเป๋าเดินทางแล้ว โทรศัพท์ของเฉินชงหนานก็ดังขึ้น

เขาหยิบออกมามดูสายที่โทรเข้าก็รับด้วยความดีใจ "พี เมื่อวานทำไมถึงกลับไปอีกแล้วละ อ้อ เกิดเรื่องกะทันหัน แก๊วไชเรียบร้อยรียัง แก๊วไชแล้วก็ดี! ตอนนั้นผมกับวิศวกรจ้าวอยู่บนรถไฟ อีกสักพักรถก็จะออกแล้ว! พวกเราจะนั่งเครื่องบินรอบบ่ายกลับปักกิ่ง ตอนเย็นก็ถึง ขอบคุนพีที่เมื่อวานเลี้ยงเหล้าผม! ครั้งหน้าพีมาปักกิ่งผมจะเลี้ยงเหล้าพี อะไรนะ อ้อ..." เขามองจ้าวหนานเซียวที่นั่งอยู่ด้านข้างในตำแหน่งข้างหน้าต่างแล้วพยักหน้าถี่รัว "ได้ๆ ผมรู้แล้ว! พีวางใจได้!"

คุยโทรศัพท์เสร็จแล้วเขาก็บอกจ้าวหนานเซียวว่า "วิศวกรจ้าว เมื่อคืนนี้พี...ก็คือวิศวกรสวี เขานึกว่าเรายังอยู่ในโรงแรมนะ เดิมคิดว่าจะมาหาที่อำเภอในตอนนี่ พอรู้ว่าเราจะไปแล้วก็ถามว่าคุณไชลี่รียัง เมื่อคืนคุณเป็นใช้หรือรับดีขื่นรียัง" สีหน้าเขาดูเป็นห่วง

จ้าวหนานเซียวยิ้มน้อยๆ และพยักหน้า "ดีขื่นมากแล้ว เมื่อเข้าก่อนออกมาก็กินยาแล้ว ไม่เป็นไร"

"ผมนี่เสะเพร่าจิงเลย! คุณป่วยแล้วยังไม่รู้!" เขาโทษตัวเองไม่หยุด "วิศวกรจ้าวคุณนั่งอยู่นี่นะ ผมจะไปเอาน้ำอุ่นมาให้"

เขาหยิบแก้วของจ้าวหนานเซียวไปเติมน้ำต้ม

ระหว่างนั้นมือถือก็ดังขึ้นอีกครั้ง เป็นของจ้าวหนานเซียว

เธอรับโทรศัพท์ "ผู้จัดการหยาง มีเรื่องอะไรคะ"

"คุณจ้าว วันนั้นผมไม่ควรปล่อยให้เข้าไปในที่พักของคุณ...ผมคิดไปแล้ว..."

เมื่อคืนผมก็โดนวิศวกรสวีทุบตี มือถือแตกหมดเลย...ผมสมควรโดนแล้ว จะตีผมให้ตายก็สมควร...คุณจ้าว คุณเป็นผู้ใหญ่ใจดี อย่าเอาเรื่องผมเลยนะ ต่อไปผมจะไม่ทำเรื่องแบบนี้อีกแล้วจริงๆ ครับ..."

จ้าวหนานเซียวตะลึงงัน หยุดไปครู่หนึ่งก็พูดว่า "ทุกคนต่างทำตามกฎแบบนี้ดีที่สุด"

"ใช่ๆ ต้องขอบคุณที่คุณจ้าวไม่ถือโทษ แล้วก็...ถ้าหากวันไหนคุณสะดวก...ช่วยบอกกับวิศวกรสวีหน่อยได้ไหมว่าคุณไม่ถือสาแล้ว..."
ผู้จัดการหยางพูดเพิ่มพ้ำอีกอึก

จ้าวหนานเซียวยบอกเขา "ไม่เป็นไรแล้วค่ะ" ก่อนจะวางสาย

รถไฟเคลื่อนช้าๆ แล่นออกจากสถานี ท่ามกลางเสียงฉีกฉักๆ ด้วยความเร็วสม่าเสมอของล้อรถที่บิดกับรางเหล็ก มุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

จ้าวหนานเซียวยพิงหน้าต่างรถ มองดูต้นไม้ที่เปลี่ยนไปและป่าไม้ในที่ไกลนอกหน้าต่างถอยหลังไปเรื่อยๆ พลังใจลอย

เมื่อคืนหลังจากนั้นเธอฝัน ฝันเห็นเยี่ยจื่อโจวอดีตคู่หมั้นของเธอ และก็ฝันเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่ง

ผิวของเด็กหนุ่มซีดขาว สายตาสื่อแววร้ายกาจ ไว้ผมทรงโมฮอว์กสีทอง สะดุดตา ปรากฏกายเข้ามาในฤดูร้อนตอนที่เธออายุสิบห้าปี

บทที่ 6

เวลานี้จ้าวหนานเชียวยังจำได้ว่าเป็นปิดเทอมฤดูร้อนตอนที่เธอกำลังจะขึ้น ม.สาม เย็นวันนั้นเธอนั่งอยู่ในที่ของเธอ รับประทานอาหารกับพ่อแม่ ฟังพวกเขาพูดคุยกัน

จ้าวเจียนผิงพ่อของเธอสมัยยังหนุ่มเป็นหนึ่งในนักเรียนที่โดดเด่นของคุณตาเธอ และก็ด้วยเหตุนี้จึงได้พบเจอและแต่งงานกับเส้นเลือดมันแม่ของเธอ ตอนนี้คุณพ่อเป็นวิศวกรสะพานระดับสูงที่เก่งมาก เนื่องจากโครงการที่เขารับตำแหน่งเป็นหัวหน้าวิศวกรเคยได้รับรางวัลระดับประเทศมากมาย แนนอนว่างานยุ่งมาก ในหนึ่งปีมีวันที่อยู่บ้านน้อยจนแทบนับได้ ปีที่แล้วเพื่อที่จะเร่งระยะเวลาก่อสร้างของสะพานใหญ่ข้ามทะเลแห่งหนึ่ง แม้แต่ตรุษจีนก็ไม่ได้กลับบ้าน ตอนนี้อย่างนักที่จะได้พักผ่อนก็ต้องออกไปอีกแล้ว ครั้งนี้ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ รับตำแหน่งเป็นหัวหน้าวิศวกรควบคุมผู้กำกับของโครงการก่อสร้างสะพานใหญ่แห่งหนึ่ง อีกสองวันก็ต้องไปแล้ว

เส้นเลือดมันขมวดคิ้วบ่น จ้าวเจียนผิงส่งสายตาขอความช่วยเหลือมาทางลูกสาวสุดที่รัก

จ้าวหนานเชียวจึงพูดว่า 'แม่ขา แม่เป็นลูกของคุณตานะ ทำไมตอนนั้นแม่ถึงไม่รู้ว่ามีหน่วยลักษณะงานของพ่อจะเป็นยังไง ถ้าไม่พอใจ ตอนแรก

ก็อย่าเลือกแต่งกับพ่อสิ หนูได้ยินมาว่าเมื่อก่อนแม่เป็นดาวมหาวิทยาลัย คนมาจีบแม่เยอะมาก วนรอบจัตุรัสเทียนอันเหมิน* ได้ตั้งหนึ่งรอบ! นักศึกษาหญิงในยุคแปดศูนย์แถมยังเรียนศิลปะ แม่เป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมสมบูรณ์แบบ!

เส้นเสี้ยวมันตอนนี้สอนอยู่ในมหาวิทยาลัยและแต่งงานนิทรรศการภาพอยู่บ้าง เธอกลอกตาให้ลูกสาว บอกให้อีกฝ่ายตั้งใจกินข้าว แต่มุมปากกลับอดหยักยิ้มขึ้นไม่ได้

จ้าวหนานเซียวเลิกคิ้วให้กับพ่อที่ส่งสายตาขอบคุณมาให้ 'พ่อคะ ทั้งที่แม่พอใจมากแท้ๆ ยังจะกลั่นยิ้มอีก!'

เส้นเสี้ยวมันถอนใจ พุดกับสามีว่า 'ฉันก็ไม่ได้โทษว่าคุณ แค่พูดเฉยๆ คุณเพิ่งกลับมาจากทะเล ตอนนี้ก็ต้องไปภูเขา งานออกแบบโครงสร้าง ไม่ครบสองปีก็กลับมาไม่ได้สินะ ฉันแค่รู้สึกว่าคุณจะลำบากเกินไปแล้ว'

จ้าวเจียนผิงยิ้มแล้วพูด 'อายุของคุณพ่อมากกว่าผม ยังไม่บอกว่าลำบากเลย อีกอย่างเดิมที่พวกเราทำงานสายนี้เป็นที่ต้องการของประเทศ ช่วยไม่ได้นี่คุณวางใจเถอะ ผมสบายดี ออกแบบโครงสร้างครั้งนี้ไม่ยากเหมือนกับครั้งนั้น ผมจะพยายามหาเวลาว่างกลับมาหาคุณกับเสี้ยวหนานนะ'

เขาเห็นภรรยาเงียบไป เพื่อคลี่คลายบรรยากาศของการลาจากจึงเปลี่ยนเรื่องพูด

'เสี้ยวหนาน ปิดเทอมฤดูร้อนลูกมีเวลาว่างไหม พ่อมีลูกของเพื่อนเก่าที่ต้องการเรียนพิเศษ ลูกพอช่วยได้ไหม'

'ได้ค่ะ!'

จ้าวหนานเซียวกับพ่อผูกพันกันดี พ่อแค่อ่อยปาก เธอไม่พูดอะไรมากก็พยักหน้าทันที

จ้าวเจียนผิงยิ้มและขอบคุณลูกสาว ค่อยหันไปพุดกับภรรยา 'เสี้ยวมันหลายวันก่อนผมไปเข้าร่วมการประชุม เจอเหล่าสตรีที่ไม่ได้พบกันมานาน สวีเจิ้นจง คุณยังจำได้ไหม'

* จัตุรัสเทียนอันเหมิน คือจัตุรัสใจกลางเมืองที่สร้างขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง มีพื้นที่ทั้งสิ้น 440,000 ตารางเมตร ตั้งอยู่หน้าพระราชวังต้องห้าม ณ กรุงปักกิ่ง

สวีเจี๊ยะและจ้าวเจี้ยนผิงสมัยก่อนเป็นลูกศิษย์ของพ่อเส้นเสี่ยวมัน ทั้งคู่มีความสัมพันธ์อันดี มักจะถูกเรียกให้ไปกินข้าวที่บ้านของอาจารย์อยู่บ่อยๆ ภายหลังลาออกกลางคันเพื่อไปเข้าร่วมกองทหารทางรถไฟ หลังจากนั้น ก็ทำงานที่เกี่ยวข้องกับทางด้านนี้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

เส้นเสี่ยวมันพยักหน้า 'เขาอะเหรอ หลายปีมานี้ถึงจะไม่ได้ไปมาหาสู่ แต่ปีที่แล้วพ่อฉันกระตุกหัก คุณไม่อยู่ ตอนนั้นฉันก็อยู่ต่างเมืองกลับมาไม่ได้ เขาก็ช่วยเหลือไว้มาก งานออกจะยุ่งขนาดนั้น ยังมาดูแลพ่อฉันด้วยตัวเองอีก'

'ใช่แล้ว เหล่าสวีก็คงจะงานยุ่งเหมือนกัน ไม่อยู่บ้านทั้งปี หย่าไปนานแล้ว เขามีลูกชายอยู่คนหนึ่ง ตอนเด็กๆ ตามไปอยู่กับอดีตนางงามเขาที่ต่างประเทศ ลักห้าหกปีได้แล้ว ปีที่แล้วอดีตนางงามเขาแต่งงานใหม่ มีลูกอีกคน น่าจะมีบางอย่างไม่สะดวก เหล่าสวีก็ไม่วางใจให้ลูกอยู่ที่นั่นจึงรับกลับมา คิดว่าอีกหน่อยจะให้อยู่กับตนเอง ตอนนั้นก็กลับมาได้สองสามเดือนแล้ว'

'จิ้นเหรอ'

เส้นเสี่ยวมันแปลกใจเล็กน้อย 'ลูกชายเขาอายุเท่าไรแล้ว เด็กคนนั้น ต้องการเรียนพิเศษเหรอคะ'

'ใช่ เด็กกว่าเสี่ยวหนานของเราหนึ่งปี อายุสิบสี่ ชื่อว่าสวีซู่ เหล่าสวีจะให้ลูกชายแทรกชั้น ม.สอง ในโรงเรียนมัธยมต้นของเสี่ยวหนาน ทุกอย่างเตรียมไว้พร้อมแล้ว ที่สำคัญคือต้องเรียนพิเศษ ระดับของทางอเมริกากับของทางเราเทียบกันไม่ได้ โดยเฉพาะภาษาและวรรณคดีกับคณิตศาสตร์ เข้าไปทั้งอย่างนี้ต้องตามไม่ทันแน่ๆ เหล่าสวีบอกว่าตอนแรกส่งไปชั้นเรียนพิเศษไม่ถึงสองวันผู้ปกครองคนนั้นก็ไม่พอใจ บอกว่าส่งผลกระทบต่อลูกตัวเอง ชั้นเรียนพิเศษยอมชดใช้เงินดีกว่ารับคนไว้ พอเชิญครูมาสอนพิเศษตัวต่อตัวที่บ้าน ครูสอนพิเศษมาไม่ถึงสองครั้งก็ไม่มาอีก เปลี่ยนมาหลายคนแล้ว ผมเห็นเหล่าสวีพูดแล้วก็ปวดหัว เลยบอกว่าผมจะกลับมาถามดูว่าเสี่ยวหนานของเราพอจะวางรีเปล่า ถ้าว่างก็จะได้ให้ลูกชายเขามาบ้านเราให้เสี่ยวหนานลองดู ว่าพอจะช่วยสอนอะไรได้ไหม ช่วยได้เท่าไรก็เท่านั้นแหละ'

เส้นเสี้ยวมันลึงเลอยู่ครู่หนึ่งก็พูดว่า 'ผลการเรียนของเสี้ยวหนานยังดีอยู่ เมื่อก่อนก็เคยช่วยสอนการบ้านลูกของเพื่อนบ้าน ถือว่ามีประสบการณ์ ฉะนั้นแค่เป็นห่วงนิดหน่อย เด็กคนนี้ซนรีเปลา่ ทำไมขนาดชั้นเรียนพิเศษก็ยังไม่รับไว้'

'เหล่าสวีบอกว่าลูกชายไม่ค่อยเชื่อฟังจริงๆ แม่ของเขาก็เคยพาไปหาจิตแพทย์ที่อเมริกามาก่อน สื่อสารได้ไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ไม่ต่อยติคนเด็ดขาด เรื่องนี้เขาไม่มีทางพูดมั่ว ผมเชื่อเขา'

เส้นเสี้ยวมันมองลูกสาวสุดที่รักที่เฝ้าค้างฟังตนเองและสามีคุยกัน

'แม่คะ หนูไม่มีปัญหา ปีที่แล้วพ่อแม่ไม่อยู่บ้าน หนูอยู่กับคุณตา พอคุณตาประสบอุบัติเหตุ ลุงสวีรู้เข้าก็มาช่วย เขาเป็นคนดีมาก ยังไงปิดเทอมฤดูร้อนหนูก็มีเวลา หนูลองดูได้ค่ะ'

จ้าวหนานเซียวจำคนเก่ง ลุงสวีมาช่วยเหลือ ปฏิบัติกับเธอเป็นอย่างดี เธออยากจะตอบแทนเท่าที่ขอบเขตความสามารถของเธอจะทำได้

ลูกสาวพูดอย่างนี้แล้ว เส้นเสี้ยวมันถึงจะไม่วางใจก็ได้แต่รับปาก

สุดท้ายก็ตกลงกันได้ว่าวันถัดไปอีกฝ่ายจะมาเรียนพิเศษกับเธอ

เย็นวันนั้นจ้าวหนานเซียวสาวน้อยเด็กเรียนที่เป็นถึงหัวหน้าห้อง หัวหน้ากลุ่มนอกจากเตรียมบทเรียนแล้ว ยังหาข้อมูลเกี่ยวกับช่วงต่อต้านในวัยรุ่นจากอินเทอร์เน็ต สุดท้ายก็ได้บทสรุป

จะเย็นชา จะใจร้อน ชี้หงุดหงิด ทำอะไรไม่นึกถึงผลก็ตามมา ผลการเรียนตกลง ต่อต้านการไปเรียนหนังสือต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นการแสดงออกของช่วงต่อต้านในวัยรุ่น เธอต้องเตรียมการไว้ และก็ต้องเพิ่มความระมัดระวัง มีโอกาสค่อยสั่งสอนให้ความรู้

แม้ข้อมูลจะบอกไว้ว่าทุกวันนี้ยังไม่มีวิธีการรักษาการต่อต้านของวัยรุ่นที่มีประสิทธิภาพ แต่เธอเชื่อว่าขอเพียงมีความอดทน ปฏิบัติด้วยความจริงใจ และความรักความเอาใจใส่ ในโลกนี้ก็ไม่มีน้ำแข็งที่ไม่สามารถละลาย

เธอมันใจในข้อนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น สวีเจ็ญงมีประชุมสำคัญที่ต้องไปเข้าร่วม ไม่สามารถ
ถอนตัวได้ จึงให้ผู้ช่วยส่งลูกชายมาที่บ้านเธอ

จ้าวหนานเซียวไปรอรับที่หน้าประตูโดยเฉพาะ

เด็กหนุ่มร่างผอมแห้งที่มีคิ้วตางดงามและผิวซีดขาวคนหนึ่งถือ
กระเป๋าหนังสือยืนอยู่ที่ประตูบ้านเธอ

แม้จะเด็กกว่าเธอหนึ่งปี แต่เขาสูงกว่าเธอถึงครึ่งศีรษะแล้ว

'พี่เสี้ยน เขาเป็นลูกชายของประธานสวี ประธานสวีบอกว่าขอโทษด้วย
ที่วันนี้ไม่ได้มาส่งเอง ผากให้ผมมาบอกว่าขอบคุณมากๆ และก๊อรับกวนพวกคุณ
แล้ว'

ผู้ช่วยถ่ายถอดข้อความด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแล้วก็หันไปหาเด็กหนุ่ม
ที่อยู่ด้านข้าง พูดอย่างระมัดระวังว่า 'ฉันผมไปแล้วนะ เรียนเสร็จลิสเบียดโมง
คนขับรถจะขับมารอคุณที่ข้างล่าง ประธานสวีให้คุณเรียนเสร็จแล้วกลับบ้าน
อย่าไปทำอื่น'

นี่คือครั้งแรกที่จ้าวหนานเซียวได้พบกับสวีซู

เห็นเขาเป็นครั้งแรก เธอก็เข้าใจในที่สุดว่าทำไมชั้นเรียนพิเศษถึงยอม
คืนเงินคืนกว่ารับเขาเอาไว้ มีเพื่อนร่วมชั้นแบบนี้อยู่รอบข้าง ผู้ปกครองจะวางใจ
ได้อย่างไร

ในใจเธอรู้สึกไม่ค่อยสงบ แอบมองแม่ตนเองแวบหนึ่ง

สายตาของแม่ตกลงบนตัวเด็กหนุ่มที่อยู่ตรงหน้านี้ ตั้งแต่ทรงผมของเขา
ตลอดจนทั่วทั้งตัวเป็นฟังก์ เห็นได้ชัดว่าแปลกใจเล็กน้อย

'นำเสี้ยน รับกวนแล้ว พ่อผมบอกให้ผมมา'

เขาโค้งให้แม่ของเธออย่างสุภาพแล้วยึดตัวขึ้น แต่จ้าวหนานเซียว
กลับรู้สึกว่สายตาของเขาดูตายด้าน

'เธอคือสวีซูใช่ไหม เข้ามาสิ!'

ในที่สุดใบหน้าของแม่ก็เผยรอยยิ้ม

จ้าวหนานเซียวเข้าไปหาก่อน พักหน้ายิ้มให้เขา 'สวีสวี ฉันชื่อ

จ้าวหนานเซียว ยินดีต้อนรับสู่บ้านของฉัน!

วันนั้นเธอสวมกระโปรงสีขาว

เด็กหญิงอายุสิบห้าปี ร่างกายเพ็งจะเติบโตใหญ่ เหมือนต้นหลิวอ่อน
ภายใต้แสงอาทิตย์ของฤดูใบไม้ผลิ รอยยิ้มสดใสและอ่อนหวาน

จ้าวหนานเซียวรู้สึกได้ว่าเขาไม่มองเธอเลย ไม่เพียงอึดอัด แต่ยังกลัวว่า
จะทำให้แม่ไม่พอใจ จึงรีบเรียกอย่างเป็นกันเอง 'พวกเราเริ่มเรียนกันเถอะ!'

ชั้นเรียนจัดขึ้นที่ห้องหนังสือของพ่อ ด้านหนึ่งเป็นกำแพงด้วยราววัล

พ่อภาคภูมิใจในตัวลูกสาวอย่างเธอ นำด้วยราววัลทั้งหมดตั้งแต่สมัยเธอ
เรียนชั้นประถมถึงปัจจุบันมาจัดแสดงไว้ในสถานที่สำหรับทำงานในบ้านและ
ต้อนรับแขก นอกจากราววัลนักเรียนดีเด่นสามประการ* ฝ่ายบริหารดีเด่นของ
ทุกปีแล้ว ยังมีการแข่งคณิตศาสตร์ระดับประเทศ การแข่งขันเขียนเรียงความ
พูดสุนทรพจน์ การแข่งหมากล้อมสำหรับเยาวชน การแข่งเปียโน...มากมาย
เต็มไปหมด วางเต็มผนังด้านหนึ่งของห้อง ทุกครั้งที่แม่แขกมาที่บ้าน แขกก็จะ
ชื่นชมเจ้าหญิงน้อยที่เฉลียวฉลาด พ่อก็จะถ่อมตัวสักรอบ นี่กลายเป็นการเปิดบทสนทนา
ที่เกิดขึ้นเป็นประจำ

สวีซู่หยุดอยู่ที่ประตูห้องหนังสือ สายตากวาดมองกำแพงด้วยราววัล
ก่อนจะหันมามองเธอ หยิบกระเป๋าหนังสือ เดินมาหาโต๊ะเรียนที่มีเก้าอี้ที่
หันข้างเข้าหากันวางอยู่สองตัวแล้วนั่งลง

เหมือนจะเป็นครั้งแรกที่เขามองมาทางเธอหลังจากพบกัน

ไม่รู้ว่าเธอความรู้สึกไวไปเองรีเปล่า จ้าวหนานเซียวรู้สึกว่ามีมุมปากของเขา
เหมือนจะเซ็ดขึ้นเล็กน้อยคล้ายกำลังยัยยหัน

เธอรู้สึกใบหน้าร้อนผ่าวเป็นครั้งแรก รู้สึกละอายจากการที่ตนไม่สามารถ
หยุดการโอ้อวดที่ตื่นเงินของผู้ปกครองได้

เห็นเขานั่งลงไปแล้ว จ้าวหนานเซียวก็เรียกสติได้ในไม่ช้า เดินไปนั่ง
ข้างๆ เขา เริ่มพูดคุยกับอีกฝ่ายตามชั้นตอนที่ได้วางเอาไว้

* นักเรียนดีเด่นสามประการ คือชื่อรางวัลเกียรติยศสำหรับนักเรียนที่ผลการเรียนดี มีคุณธรรม สุขภาพแข็งแรง

'สวีซู' บทเรียนของเราทางนี้ลำดับขั้นไม่เหมือนกับที่นายเคยเรียนในการเรียนต่อจากนี้ นายอาจจะเจออุปสรรคบางอย่าง นี่เป็นเรื่องปกติ แต่ว่าไม่เป็นไร นายไม่ต้องกังวล ขอแค่ทำให้ถูกต้อง ตั้งใจเรียน ไม่นานนายก็จะตามทันแน่ ฉันมั่นใจในตัวนาย นายก็ต้องมั่นใจในตัวเองด้วยนะ!

เขาไม่พูดอะไรสักคำ

เมื่อไม่มีการตอบสนองที่รอคอย จ้าวหนานเซียวก็ผิดหวังเล็กน้อย แต่ไม่ได้หมดกำลังใจ เธอพยักหน้า 'งั้นดี พวกเราเริ่มกันเถอะ'

เธอเอาข้อสอบคณิตศาสตร์ที่เมื่อคืนเตรียมไว้มาให้เขาทำ ในนั้นมีโจทย์อยู่ไม่กี่ข้อ

ขั้นแรกของการสอน เน้นสอนว่าต้องรู้ชัดถึงพื้นฐานของนักเรียนก่อน

ก่อนสวีซูจะกลับมา เขาเรียนอยู่เกรดแปดที่อเมริกา เมื่อคืนเธอติดต่อเพื่อนประถมที่ไปเรียนต่างประเทศ ทำความเข้าใจกับสภาพของทางนั้น ตามคำบอกเล่าของลุงสวี จ้าวหนานเซียวได้ประเมินระดับความสามารถทางด้านคณิตศาสตร์ของเขาไว้ในใจล่วงหน้าแล้ว จึงทำข้อสอบแผ่นแรกนี้ออกมา

สายตาของเด็กหนุ่มตกอยู่บนข้อสอบ จ้องอยู่สักพักหนึ่งก็หันมาช้าๆ แล้วมองเธอ

จ้าวหนานเซียวรีบให้กำลังใจ ส่งปากกาให้เขาด้ามหนึ่ง 'ยากหรือไม่เป็นไร นายลองทำดู ทำได้ก็ทำ ทำไม่ได้ก็ข้าม'

เขาหยิบปากกา ตัวตึงมือก็เขียนเสร็จ

ข้อสอบแผ่นนี้เป็นโจทย์ขั้นพื้นฐานอย่างง่าย จ้าวหนานเซียวเห็นว่าเขาไม่มีปัญหาใดๆ ทั้งสิ้นก็หยิบแผ่นที่สองออกมา

เขาทำเสร็จอย่างรวดเร็ว

จ้าวหนานเซียวตรวจแล้วก็ชะงัก พูดไม่ออกไปชั่วขณะ ดังนั้นจึงให้กำลังใจต่อไป 'นายเก่งมาก! ตอบถูกต้องหมดเลย! ขอแค่พยายามต่อไป ไม่นานก็ตามทันแน่!'

สรีฐูไม่พูดอะไร แค้ใช้สายตาเหมือนมองคนปัญญาอ่อนมองมาที่เธอ
 ข้อสอบแผ่นนี้ถือว่ายากแบบกลางๆ มีพื้นฐานและมีโจทย์ที่แสดงระดับ
 ความคิดทางคณิตศาสตร์ ก่อนหน้านี้จำว่าหนานเชี่ยวชาญว่าเขาจะมีปัญหา
 เวลาที่เหลือในตอนเช้าจึงเตรียมอธิบายข้อที่เขาทำผิด นึกไม่ถึงว่าเขากลับทำได้
 ทั้งหมด ขณะนั้นเธอไม่ได้เตรียมการอย่างอื่นมา จึงเปลี่ยนไปพูดถึงภาษาและ
 วรรณคดี

'ลู่สวี่เป็นห่วงวิชาภาษาและวรรณคดีของนาย ความจริงเรียนภาษา
 และวรรณคดีไม่มีทางลัดอะไร ก็แค่ต้องอ่านหนังสือเยอะๆ เป็นประจำ สั่งสม
 ให้มาก ฉันทาลิสต์หนังสือไว้ให้นาย ปกตินายไม่มีอะไรทำก็อ่านเยอะๆ ระดับ
 ก็จะสูงขึ้นเอง'

เธอต้นรายการหนังสือที่เตรียมไว้แล้วไปตรงหน้าเขา วงกลมสองสามเล่ม
 ที่เธอชอบเป็นพิเศษเพื่อแนะนำให้เขาอ่านก่อน และเพื่อดึงดูดความสนใจของเขา
 ยังอธิบายเนื้อหาให้เขาโดยพยายามบรรยายให้สนุกसानสุดความสามารถ

เขาไม่ตอบสนองใดๆ สักนิด ทั้งไม่บอกว่าดี และก็ไม่ว่าไม่ดี

เวลาสองชั่วโมงในตอนเช้า เพิ่งจะผ่านไปเพียงครึ่งเดียวจำว่าหนานเชี่ยวชาญ
 ก็สอนเนื้อหาที่เมื่อคืนเตรียมไว้หมดแล้ว ไม่มีอะไรจะพูดไปชั่วขณะ

ด้านข้างมีคนแบบนี่นั่งอยู่ เธอก็ไม่รู้ว่าจะสอนอะไรต่อ ความเงียบ
 ในห้องหนังสือทำให้เธอรู้สึกถึงความลึกลับที่เหมือนกับโดนเข็มปักเป็น
 ครั้งแรกในชีวิต

ตั้งแต่เขาเข้ามาก็ไม่เอ่ยปากพูดอะไรสักคำ จำว่าหนานเชี่ยวชาญนึกถึง
 ข้อมูลที่ตนเองค้นคว้าเมื่อคืนเหล่านั้น คิดว่าถ้าไม่แก้ปมในใจก็จะไม่สามารถ
 แก้ปัญหาพื้นฐานได้ เธอจึงเลื่อยๆ ครุ่นหนึ่งก็พูดว่า 'สรีฐู ลู่สวี่บอกว่านิสัย
 ของนายออกจะ...อินโทรเวิร์ต*' เธอใคร่ครวญแล้วอธิบาย 'ทำไมนายไม่ชอบ
 สื่อสารกับคนอื่นล่ะ ถ้าหากนายมีปัญหาหรือมีความคิดอะไร ไม่ว่าจะ

* อินโทรเวิร์ต (Introvert) หมายถึงคนที่มีโลกส่วนตัวสูง ระวังระวังในการใช้คำพูดคำจา ทำให้ดูเหมือนคนเก็บตัว
 พูดน้อย ชอบการทำงานที่กรรมเงียบๆ หรือกิจกรรมที่มักกลุ่มคนน้อยๆ ชอบที่จะได้อยู่กับตัวเอง อยู่ในสิ่งแวดล้อม
 ที่เงียบสงบคุ้นเคย

ด้านไหนก็ตาม บอกฉันได้ทั้งนั้น จริงๆ นายเรียกฉันว่าพี่สาวหรือนานก็ได้ ฉัน
รับประกันว่าไม่ว่านายจะพูดอะไร ฉันจะช่วยเก็บเป็นความลับ...'

'ไม่ใช่ว่าสอนพิเศษหรือ สอนของเธอไป อยู่มาทำเป็นจิตแพทย์
ปากมาก! วันนี่ยังต้องสอนอะไรอีก เร็วหน่อย! ฉันยังมีธุระ!' เขาพลันเอ่ยปาก
นี่คือประโยคแรกที่เขาพูดกับเธอ และก็เป็นที่ครั้งแรกตั้งแต่เด็กจนโต
ที่จ้าวหนานเซียวได้ยินคนอื่นพูดจาแบบนี้กับตนเอง

เธอตะลึงงัน สบสายตาดูเขินชาที่ถลึงใส่ตนของเขาคู่นั้น ช่มความรู้สึก
เสียใจและความรู้สึกละลายไว้สุดความสามารถ อยากรจะพูดอะไรสักอย่าง แต่
ไม่รู้ว่าควรพูดอะไร

'เสร็จแล้วใช่ไหม ฉันไปได้แล้วใช่ไหม'

เขาขมวดคิ้ว สักพักก็เก็บหนังสือเข้าไปในกระเป๋า หิ้วขึ้นมาแล้วลุกจาก
เก้าอี้ สะบัดหน้าเดินออกจากประตูห้องหนังสือ จากไปอย่างรวดเร็ว

'เอ๊ะ ทำไมเสร็จเร็วขนาดนี้ละ สวีชู่อยู่กับข้าวเที่ยงต่อเถอะ! น้ำทำกับข้าว
ให้แล้ว!'

'ขอบคุณครับคุณน้ำ ไม่กินครับ!'

เสียงคุยกันของแม่กับเขาดังมาจากห้องรับแขก หลังจากเสียงเปิดและ
ปิดประตู สวีชู่ก็จากไป

จ้าวหนานเซียวได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาหาของแม่ก็รีบเช็ดดวงตา
วิ่งเข้าห้องน้ำไปอย่างรวดเร็วแล้วปิดประตู

บทที่ 7

ตกเย็นสวีเงินงโทรมาหาพ่อของจ้าวหนานเซียว ถามถึงเรื่องที่ลูกชายมาเรียนเมื่อเช้า จ้าวเจี้ยนผิงคุยกับเพื่อนเก่าเสริจ สุดท้ายก็ให้จ้าวหนานเซียวมาพูดสาย

จ้าวหนานเซียวที่กำลังซ้อมเปียโนจึงหยุดเล่นแล้วรับมือถือที่พ่อส่งมาให้
'สวีดีคะลุงสวี!'

'สวีดีเสี่ยวหนาน!' น้ำเสียงเอ็นดูของลุงสวีดังเข้ามา

'เมื่อเช้าสวีชู่ไปเรียนพิเศษกับหนูเป็นยังไงบ้าง เขาเชื่อฟังไหม รังแกหนูรีเปล่า'

เมื่อเข้าพ่อกับแม่ไป เธอก็อดชอบตาแดงไม่ได้ รีบหลบเข้าไปเช็ดน้ำตาในห้องน้ำก่อนที่แม่จะมาเห็น

'เปล่าคะ เขาเชื่อฟังดีค่ะ' จ้าวหนานเซียวตอบทันควัน 'ลุงสวีคะ ที่จริงแล้วพื้นฐานเขาดีมากเลย คนก็ฉลาด แต่ต้องเสริมขั้นที่ไม่เหมือนกันของสองที่ให้ทัน หนูว่าเขาไม่มีปัญหาเลยคะ'

สวีเงินงดีใจมาก 'ดีจ้ะ นั่นก็ดี เขาเชื่อฟังหนูก็ดีแล้ว จ้ะลุงให้เขาไปเรียนพิเศษกับหนูต่อเนะ'

จ้าวหนานเซียวลังเลเล็กน้อยก่อนจะตอบ 'ได้ค่ะ'

'เสียวนาน ลุงขอโทษด้วย ทำให้หนูไม่ได้พักผ่อนช่วงปิดเทอมฤดูร้อน...'

'ไม่เป็นไรค่ะ ยังไงหนูก็ไม่มีธุระอะไรอยู่ดี'

'เสียวนาน หนูช่วยลุงไว้เยอะมาก ลุงไม่รู้ว่าจะขอบใจหนูยังไงดี ถ้าสวัสดี เขาทำอะไรไม่ดี หนูต้องบอกลุงทันทีนะ! พ่อหนูบอกว่าหนูกำลังซ้อมเปียโนหรือ ลุงไม่กวนแล้ว แค่นี้ละกัน...'

'ค่ะ สวัสดีค่ะลุงสวัสดี'

ตอนที่จ้าวหนานเขียนกำลังจะวางสายก็ได้ยินเสียงทวาดที่ไม่ชัดเจนนัก ดังลอดมา 'กลางวันแกลไปไหนมา ถือว่าแกลยังรู้สำนึก! ถ้าแกลล้าร้างแกลที่เขาค้นจะตีเขาแกลให้หัก! พรุ่งนี้ใส่หัวไปเรียนพิเศษต่อชะ...'

จ้าวหนานเขียนสะดุ้งตกใจ

โทรศัพท์ที่ตัดสายไปแล้ว เธอตั้งสติ คืบมือถือให้กับพ่อ

เส้นเสี้ยวมันส่งผลไม่ที่ปอกเสร็จแล้วจวนหนึ่งมาให้ลูกสาวแล้วหันไปพูดกับสามีว่า 'เด็กแค่ฟังก์ก็ไปหน่อย แต่ว่ามารยาทค่อนข้างดีนะ ไม่ได้แยะอย่างที่เราล่าวว่า ที่นอกถ่วงนอกทางกว่าเขาค้นเห็นมาเยอะแล้ว เขาเป็นอย่างนั้นไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย เด็กก็แค่มีความสุนทรีย์ทางศิลปะเฉยๆ เมื่อเขาค้นเห็นว่าคนคร่ำครึโบราณอย่างสวีเงินจงมีลูกชายแบบนี้ก็แค่ผิดคาดนิดหน่อย! ตอนหลังพอเขาไปแล้วฉันถามเสียวนาน เสียวนานก็บอกว่าเขาใช้ได้ ตอนแรกฉันยังนึกว่าเขาจะไม่ชะอะอีก!'

เส้นเสี้ยวมันมีความสามารถแต่ก็ไม่ขาดอารมณ์ศิลปิน ตอนยังสาวเธอเป็นคนแรกในสมัยนั้นที่ตัดผมและทาลิปสติก บวกกับสาขาที่เรียนจึงมีความเปิดกว้างมากอยู่แล้ว

จ้าวเจี้ยนผิงพูด 'แบบนี้ก็ดีแล้ว เหล่าสวี่ยุ่งมาก แกลยังไม่ได้อยู่ด้วยกันมาหลายปี ไม่ค่อยเข้าใจลูกเท่าไร...'

พ่อแม่พูดคุยกุยพลาถินไปแล้ว จ้าวหนานเขียนก็หมดอารมณ์จะซ้อมเปียโน เธอตั้งใจลอยอยู่บนเก้าอี้เปียโน

ที่โรงเรียนเธอเป็นแบบอย่างของคนเรียนเก่งที่ช่วยเหลือคนเรียนอ่อน

ไม่ใช่เพราะว่าเธออยากอวดตนเอง แต่เป็นเพราะความรู้สึกที่รับผิดชอบ โดยธรรมชาติที่มีต่อการทำหน้าที่ ความรู้สึกที่รับผิดชอบแบบนี้ น่าจะมาจาก ทำหน้าที่ที่มีความรับผิดชอบอย่างสูงต่ออาชีพการงานของคุณตาและพ่อ เธอได้รับอิทธิพลจากพวกเขามาตั้งแต่เด็ก บวกกับเธอมีนิสัยที่ชอบช่วยเหลือผู้อื่น โดยกำเนิด

สวีซูเป็นลูกชายของลุงสวี ทั้งยังเด็กกว่าเธอ ก็ทำเหมือนว่าเขาเป็น น้องชายที่ไม่รู้ความไปละกัน ไม่จำเป็นต้องลดตัวลงไปเทียบกับเขา อย่างไรก็ตาม น้องชายไม่รู้ว่าความ เป็นถึงพี่สาวจะปล่อยไปไม่สนใจได้อย่างไร

การยอมแพ้เมื่อพบเจออุปสรรคไม่ใช่วิถีของจ้าวหนานเซียว

ไม่นานจ้าวหนานเซียวก็จัดการกับความรู้สึกเฉยๆและความเสียใจที่มีมา แต่เข้าได้ ลูกขึ้นกลับไปห้อง นอกจากรีบทำเวลาเตรียมเนื้อหาการสอน ในครั้งถัดไปแล้ว ก็ใคร่ครวญใหม่ว่าควรจะมีมือกับสถานการณ์แบบนี้ได้อย่างไรดี

เวลาเธอทำงานมักจะวางแผนการจนชิน ทำทุกอย่างตามลำดับขั้นตอน เมื่อวานนี้รีบร้อนเกินไป บวกกับไม่ได้ให้ความสำคัญกับปัญหาเพียงพอ จึงตอบรับได้ไม่ถ้วนถี่เลยจบไม่สวย

เช้าวันรุ่งขึ้นจ้าวหนานเซียวส่งพ่อออกเดินทางไกลด้วยความอาลัยอาวรณ์ พร้อมกับแม่ แล้วก็มานั่งรอสวีซูอยู่ในห้องรับแขก

พอก้าวไกลเขาก็มา ยังคงเป็นเหมือนเมื่อวาน ขณะที่เข้าไปในห้องหนังสือ ก็หยุดฝีเท้าลงอีกครั้ง

จากการขอร้องอย่างแรงกล้าของจ้าวหนานเซียว เมื่อคืนพ่อก็ยอมโละ กำแพงถ้วยรางวัลในที่สุด

จ้าวหนานเซียวเห็นเขามองตนเองที่หนึ่ง รู้สึกเหมือนเขาจะเบะปาก เธอจะถือว่าตัวเองคิดมากไปเองก็แล้วกัน แล้วหยิบอุปกรณ์การสอน ที่เมื่อคืนเตรียมไว้ออกมา เริ่มต้นการสอนของวันนี้

ท่าทีของเธอก็เหมือนกับเมื่อวาน ทั้งอดทนและอ่อนโยน แต่สวีซูกลับ

ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว ดูใจลอยไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ภายหลังเธอเรียกให้เขาทำใจท้อ เขาจ้องเธอ สายตาส่อแววร้าย ไม่ขยับเขยื้อน

'เขียนสิ จ้องฉันทำไม ถ้ายังไม่เข้าใจขอควรรู้เมื่อไหร่ ฉันอธิบายอีกรอบก็ได้' เธอยิ้มพลาบเร่ง

เขาหยิบปากกาขึ้นมาซ้าๆ ก้มหน้าเขียนสองสามที พลันโยนปากกาลูกกลิ้งทิ้งแล้วเงยหน้าขึ้นมาพูดว่า 'เลิกเสแสร้งได้แล้ว! เร็วสิ โทรหาพ่อฉัน บอกว่าฉันรังแกเธอ เธอจะไม่สอนแล้ว!'

จ้าวหนานเซียวยังคงยิ้ม 'นายไม่ได้รังแกฉัน ฉันจะพูดแบบนั้นไปทำไม'

เขารีดตา 'ไว้หน้าเธอแล้วนะ อย่าได้คืบจะเอาศอก!'

จ้าวหนานเซียวยิ้มหวาน 'ฉันจะได้คืบแล้วเอาศอก! นายลองรังแกฉันดูสิ ฉันอยากรู้ว่านายจะรังแกฉันยังไง'

ดวงตาสีชู่ฉายแววประหลาดใจ เขามองเธอ

'สวีชู่ ถ้านายไม่อยากจะเรียนขนาดนี้จริงๆ นายก็ไปพูดกับลุงสวีให้รู้เรื่องเองสิ อย่ามาแล้วก่อกวนฉันที่นี่ นายทำแบบนี้ออกจะไร้เดียงสาไปหน่อยนะ'

'เธอรว่าไงนะ'

สีหน้าเด็กหนุ่มเปลี่ยนไป เขากำหมัดและลุกขึ้นมาทันใด เท้าเกี่ยวขาเก้าอี้ล้มทำให้เกิดเสียงดังตึง!

ใบหน้าจ้าวหนานเซียวยังคงมีรอยยิ้ม 'ถ้านายไม่อยากจะคุยกับลุงสวี ฉันจะสอนอีกวิธีให้นาย แม่ฉันอยู่ข้างนอก นายออกไปตอนนี้เลยก็ได้ ทำเป็นอละวาดใส่เธอแบบที่ทำกับฉันที่นี่ ฉันรับรองว่าพรุ่งนี้เขาจะไม่ต้องมาที่นี่แล้ว'

สวีชู่ก้มหน้าจ้องเธอ แหวดาดูร้าย จ้าวหนานเซียวนั่งอยู่ เชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย สบตากับเขาโดยไม่หลบเลยสักนิด

ตอนนี้เองประตูห้องหนังสือก็มีคนเคาะเบาๆ สองที แม่เปิดประตูในมือถือผลไม้จานหนึ่งเข้ามา

เส้นเสี้ยวมนมองดูท่าทางของทั้งสอง สีหน้าก็ปรากฏแววสงสัย วางผลไม้บนโต๊ะแล้วถาม 'อะไรกัน เมื่อไหร่แม่อยู่ข้างนอก เหมือนได้ยินเสียงบางอย่าง'

จ้าวหนานเซียวมองสวีซู

ทำที่ดูร้ายของเขาเมื่อครู่หายไป ภายใต้อายตาสำรวจมองของเธอ เขาดูค่อนข้างจนมุม พุดจาอีกอัก 'น้ำเส้น ผม...'

'เมื่อก็หนูบอกให้เขาไปหยิบหนังสือ เขาลุกขึ้นมาก็เกี่ยวแก้วอ้อล้มคะ'

จ้าวหนานเซียวแย้งพุด พอพุดจบก็จ้องเขา

เขามองเธอทีหนึ่ง ปิดปากไปเงิบๆ

เส้นเสี้ยวมันยิ้ม แล้วก็ว่าลูกสาว 'หนูเป็นเจ้าบ้าน ทำไมไม่ให้สวีซูไปหยิบหนังสือ ไม่ไปหยิบเอง'

จ้าวหนานเซียวพุดว่า 'ทราบแล้วคะ ครั้งถัดไปหนูจะหยิบเอง'

'สวีซู เรียนเหนื่อยแล้วก็กินผลไม้สักหน่อย พักสักเดี๋ยวนะ อย่าหักโหม ทำเหมือนอยู่ที่บ้านนะ อีกสักพักอย่าเพิ่งไปละ อยู่กินข้าวกันก่อน'

แม่ออกไปแล้วก็ปิดประตูเบาๆ

'กลับไปนั่ง ฉันมีเรื่องจะพุด!'

จ้าวหนานเซียวชี้ที่แก้วอ้อข้างหลังเขา สีหน้าเอาจริง น้ำเสียงเป็นการออกคำสั่ง

สีหน้าเขาเปลี่ยนเป็นไม่น่ามองอีกครั้ง แต่ก็นั่งลงไปช้าๆ ในที่สุด

'สวีซู ถ้านายก่อเรื่องอะไรที่นี้แล้วลงสวีซูเข้า เขาไม่มีทางตินายขาคักแน่นอน เรื่องนี้ฉันรับรองได้ แต่คงทำให้นายเจ็บตัวบ้างอยู่แล้ว เรื่องนี้ฉันก็รับรองได้'

เขาเหมือนโดนเข็มแทงที่หนึ่ง รีบซ่อนตาขึ้นมาจ้องเธอ สายตาดูสงสัย

'ง่ายมาก เมื่อวานตอนเย็นลงสวีคูยโทรศัพท์กับฉันเสร็จ ยังไม่ทันวางสาย ฉันก็เลยได้ยิน' เธออธิบาย

สีหน้าเขายังเปลี่ยนเป็นไม่หน้าดู

'นายอาจจะไม่สนใจ แล้วก็ไม่กลัวพ่อนาย' จ้าวหนานเซียวพุดต่อ 'แต่นายลองคิดว่านายมาเรียนกับฉันที่นี้ อย่างมากหนึ่งวันก็แค่สองชั่วโมง แป๊บเดียวก็ผ่านไปแล้ว ถ้านายไม่มาเรียนกับฉันที่นี้ แล้วลงสวีจะปล่อยไว้'

อย่างนี้หรือ เขาก็ต้องหาที่เรียนพิเศษให้นายต่อไปอยู่ดี หาแล้วหาอีกต่อไป ยิ่งเงื่อนงำก็หนีไม่พ้นหรอก ในเมื่อเป็นอย่างนี้ นายจะทำเรื่องอะไรไปทำไม นายก็เป็นคนที่ค่อนข้างฉลาดนะ คิดเอาเองว่าอย่างนี้มีเหตุผลหรือเปล่า'

เขาไม่พูดอะไรสักคำ

จ้าวหนานเขี้ยวรอรอยุ่ครู่หนึ่งแล้วค่อยพูด 'ฉันจะไม่บังคับนายให้เรียนนี้เป็นเรื่องของนาย นายตัดสินใจเอง ถ้าหากนายไม่อยากจะเรียนกับฉันจริงๆ ฉันช่วยบอกปิดกับลุงสวีให้ได้ แค่ว่าฉันมีธุระสอนไม่ได้แล้ว แต่ว่ามีเรื่องที่ฉันอยากพูดกับนายให้ชัดเจน ฉันทำอะไรไม่เคยทำชู้ๆ ถ้านายเลือกจะเรียนพิเศษกับฉันที่นี้ต่อ ฉันก็หวังว่านายจะเรียนด้วยความตั้งใจ ยิ่งงะชะ ถึงจะเข้าเรียนแต่ละครั้งแค่สองชั่วโมง แต่ฉันก็ต้องเสียเวลาเตรียมตัวอีกต่างหาก ฉันหวังว่าจะได้รับความเคารพจากความพยายามที่ฉันทุ่มเท...นายตัดสินใจเอาเองเถอะ'

ในห้องหนังสือเงียบเสียงไป

จากนั้นสักพักสวีชู่อยู่ๆ ก็คว้ากระเป๋าหนังสือ สะบัดหน้าจากไป เหมือนอย่างเมื่อวาน

คืนนั้นจ้าวหนานเขี้ยวถอดตุ๊กตาหมีสีชมพูที่เป็นเพื่อนนอน หลับไม่ค่อยลงสักเท่าไร'

เธอไม่แน่ใจว่าวิธีการของตนในวันนี้จะได้ผลหรือเปล่า ความจริงแล้ววันนี้ตอนที่แตกหักกับสวีชู่ซึ่งยืนขึ้นมาแล้วสูงกว่าตนเองถึงครึ่งศีรษะ ในใจเธอก็ตื่นเต้นตึงเครียดมาก กลัวว่าจะเอาเขาไม่อยู่ ทำให้ส่งผลในทางตรงกันข้าม เพราะอย่างไรเขาก็ดูออกขนาดนั้น เธอกลัวยุ่ชนิดน้อย

แต่นี่เป็นวิธีการที่เธอคิดว่าเหมาะสมที่สุดเท่าที่เธอจะเค้นสมองออกมาได้แล้วจริงๆ

ถ้าเธอโหม่หน้าเขาได้ หลังจากนั้นเธอไม่เพียงแต่จะวางอำนาจต่อหน้าเขาได้ ยังสามารถทำให้ประสิทธิภาพในการเรียนรู้อูสูงขึ้นได้ด้วย เรียกว่าได้ประโยชน์เป็นเท่าตัว

แต่ว่า...แต่ว่าถ้าไม่ได้ผล อย่างนั้นเธอก็คงได้แต่ทำให้ลุงสวีผิดหวังแล้ว

สาวน้อยจ้าวหนานเชี่ยวชาญอดตุ๊กตาหมีของเธอพลิกไปพลิกมาตลอดคืน
เช้าวันรุ่งขึ้นก็ตื่นแต่เช้า คอยเงี่ยหูฟังเสียงกริ่งประตูอยู่ในห้องรับแขก

เวลามาถึงเก้าโมงในที่สุด กริ่งประตูยังไม่ดัง

รออีกสักครู่หนึ่งก็ยังไม่ดัง

'ทำไมวันนี้สวีชู่ยังไม่มาอีกล่ะ'

แม่มักสังเกตเห็นเวลาแล้วจึงถามขึ้น

จ้าวหนานเชี่ยวชาญอยู่บนโซฟา ความรู้สึกอย่างว่าแต่เครียดเลย ยังรู้สึก
เสียใจที่ตนเองใจร้อนปม่อมทำเป็นอวดฉลาด

ถ้าให้เวลาเขาอีกสักหน่อย รอให้เขาและเธอคุ้นเคยกัน ไม่นาน
เขาอาจจะฟังคำพูดของเธอมากกว่านี้

'แม่คะ หนู...'

ตั้งต้อง...กริ่งประตูพลันดังขึ้นในเวลานี้ เส้นเสี้ยวมันไปเปิดประตู

สวีชู่ยืนอยู่นอกประตู 'น้ำเส้น ขอโทษครับ ผมมาสาย'

'ไม่เป็นไร! เข้ามาเร็ว เสี้ยวหนาน สวีชู่มาเรียนแล้ว...' เส้นเสี้ยวมัน
ตะโกนบอกลูกสาว

เมฆหมอกในใจจ้าวหนานเชี่ยวชาญพลันสลายไป เธอตื่นเต้นจนแทบจะ
กรี๊ดร้องออกมา จากนั้นก็เต็งตัวขึ้นมาจากโซฟา

เธอทำสำเร็จแล้ว!

เด็กสาวโอบกอดความรู้สึกสำเร็จอันล้นใจวิ่งไปเปิดประตู ยิ้มและรับ
นักเรียนของเธอมา 'สวีชู่ เข้ามาสิ'

สวีชู่ถือกระเป๋าหนังสือยืนอยู่ตรงทางเดินเข้าบ้าน มองจ้าวหนานเชี่ยวชาญ
แวบหนึ่งแล้วตามเธอเข้าไปในห้องหนังสือๆ

ปิดเทอมฤดูร้อนนี้จึงผ่านไปเช่นนี้ ตามปกติสวีชู่จะมารายงานตัว
ที่ห้องหนังสือของบ้านเธอทุกวัน แล้วนั่งอยู่สองชั่วโมง เขายังคงมีท่าที่เฉยชา

สงวนคำพูดราวกับทองคำ เวลาที่อยู่ด้วยกันส่วนใหญ่มักจะเป็นจ้าวหนานเซียวที่พูดไม่หยุด บางครั้งเด็กสาวก็ไม่ยอมแพ้ ยังพูดเปิดใจกับเขาเมื่อมีโอกาส ถ้าเขาไม่จากไปก็พุบหลับลงบนโต๊ะ จ้าวหนานเซียวก็สงสัยว่าเขากลับไปแล้วจะไม่ทบทวนบทเรียนให้แม่นยำตามที่เธอร้องขอเลย แต่เห็นแก่ที่ระดับความก้าวหน้าถือว่าพัฒนาไปอย่างรวดเร็วจึงอดทนต่อไป

พริบตาเดียวก็เปิดเทอม จ้าวหนานเซียวขึ้นชั้น ม.สาม สวีซูแทรกชั้น ม.สอง วันแรกที่เปิดเทอม การมาถึงของเขาสร้างความฮือฮาให้กับทั้งโรงเรียน เปลวไฟสีทองบนหัวเขาที่อยู่ห่างออกไปสองร้อยเมตรก็ยังมองเห็นได้ชัดเจน ไม่มีทางหลบรอดสายตาเจ้าระเบียบของผู้อำนวยการฝ่ายปกครองได้อยู่แล้วแน่นอนว่าผู้อำนวยการไม่มีทางอนุญาตให้ทรงผมที่ประหลาดอย่างนี้ปรากฏขึ้นในโรงเรียน ขอร้องอย่างเคร่งครัดให้เขาเปลี่ยนเป็นทรงผมอย่างที่นักเรียนควรจะมีในทันที

สถานการณ์แบบนี้จ้าวหนานเซียวคาดไว้แล้วตั้งแต่ก่อนเปิดเทอม มีวันหนึ่งก็เคยเตือนแบบอ้อมอ้อม ตอนนั้นเขาไม่ได้ตอบใดๆ เลย เธอจึงได้แต่ปล่อยไป

ไม่นานพ่อของเขาก็ได้รับโทรศัพท์จากโรงเรียน จึงอาศัยโอกาสนี้บังคับให้ลูกชายเปลี่ยนทรงผมที่ตนเองเห็นแล้วชดตามาตั้งแต่แรก จ้าวหนานเซียวไม่รู้ว่่าพ่อลูกสกุลสวีจัดการกันอย่างไร กลับกลายเป็นว่าในตอนท้ายคนเป็นลูกชายไม่ไปโรงเรียนเอาเสียต้อๆ แล้วก็ยอมเปลี่ยนทรงผม

คนเป็นพ่อโกรธแทบตาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ เพื่อให้ไม่ให้ลูกชายถูกไล่ออกจากโรงเรียนก็รู้ว่าเขาเก่งกล้าสามารถมาจากไหนไปเจรจากับผู้อำนวยการโรงเรียน กลับกลายเป็นว่าในท้ายที่สุดเขาช่วยลูกชายยื่นใบลาป่วยระยะยาวให้กับทางโรงเรียน สวีซูได้รับการปฏิบัติเป็นกรณีพิเศษ ไม่ต้องไปเรียนหนังสือแล้ว แต่ต้องมาเข้าร่วมสอบตั้งแต่ข้อสอบจัดลำดับประจำเดือนเป็นต้นไป ขอเพียงเขาสอบผ่านทุกครั้ง โรงเรียนก็จะรักษาสภาพความเป็นนักเรียนของเขาอนุญาตไปจนถึงการสอบเข้ามัธยมปลายในครั้งสุดท้าย

การสอบประจำเดือนสองครั้งหลังจากเปิดเทอม สวีซู่คงจะโชคเข้าข้าง สอบผ่านได้โดยไร้อุปสรรคใดๆ สวีเจิ้นจงไม่สามารถทำอย่างไรได้ ได้แต่ปล่อยให้เป็นอย่างนี้ไปชั่วคราว นอกจากเจ็บใจที่ลูกชายเป็นเหล็กที่ไม่กลายเป็นเหล็กกล้า* แล้ว เขายังรู้สึกซาบซึ้งใจต่อจ้าวหนานเซียว

สวีซู่ไม่ไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน แต่หลังจากที่เปิดเทอม ขอเพียงจ้าวหนานเซียวหาเวลาว่างนัดเขามาเรียน ไม่ว่าจะป็นตอนเย็นหรือว่าสุดสัปดาห์เขาก็มาตลอด ไม่เคยเว้นเลยสักครั้ง

แต่อย่างไรเสียลูกสาวก็ขึ้นชั้น ม.สาม แล้ว เส้นเสี้ยวมันเป็นห่วงเล็กน้อยว่าจะกระทบกับการเรียนของเธอ เคยถามเธอเป็นการส่วนตัวอยู่ครั้งหนึ่ง บอกว่าถ้าเธอรู้สึกกินแรงเกิน แม่จะช่วยเธออธิบายสถานการณ์ให้กับลุงสวี ลุงสวีต้องเข้าใจอยู่แล้ว แต่จ้าวหนานเซียวบอกว่าไม่มีปัญหา หลังขึ้น ม.สาม โรงเรียนก็ตระหนักในการให้พวกเขาลดทอนกิจกรรมของโรงเรียนเพื่อเป้าหมายในการฝึกฝนสอบเข้า ม.ปลาย ตอนนี้ตัวเธอยังมีเวลาให้จัดการมากขึ้น จึงบอกให้แม่วางใจ

ตั้งแต่เล็กจนโตลูกสาวก็มีวินัยในตนเองและยังรู้ความ ไม่ว่าจะป็นการเรียนหรือการใช้ชีวิต เดิมที่ไม่ต้องให้ตนกังวลอยู่แล้ว เส้นเสี้ยวมันเชื่อใจในตัวลูกสาวมาก ในเมื่อลูกสาวอย่างนี้ เธอก็วางใจไม่ยุ่งเกี่ยวแล้ว

ความรู้สึกที่จ้าวหนานเซียวมีต่อสวีซู่ในตอนนั้นก็ป็นเหมือนกับลุงสวีจริงๆ มีความรู้สึกเจ็บใจเหล็กที่ไม่กลายเป็นเหล็กกล้า

เรียนหนังสือมาจนถึงตอนนี้ เธอรู้สึกว่าอาศัยหัวสมองอย่างเขา ขอแคใส่ใจในการเรียนอีกสักนิด อีกหน่อยย่อว่าแต่ ม.ต้น ขึ้น ม.ปลาย เลยสอบเข้าโรงเรียนมัธยมปลายชื่อดังก็ังเป็นไปได้ แต่ตัวเขาเองออกจะเรื่อยเปื่อยขนาดนี้ รู้สึกเหมือนเขาไม่สนใจอะไรเลย จ้าวหนานเซียวเป็นห่วงอนาคตของเขา ดังนั้นหลังจากวางอำนาจได้แล้ว ไม่ว่าจะตอนนี้จะยุ่งกับการบ้านของตนมากเพียงใด เธอก็ยังตัดสินใจหาเวลาเรียกให้เขามาเรียนอย่างสุดความสามารถ

* เจ็บใจเหล็กที่ไม่กลายเป็นเหล็กกล้า เปรียบถึงความร้อนใจเนื่องจากคนที่คาดหวังไม่เป็นไปตามหวัง

เพื่อไม่ให้คลาดบทเรียนมากเกินไป เพื่อว่าวันไหนคนไม่เอาถ่านจะหันกลับมาเรียนแล้วตามไม่ทัน

บ่ายวันเสาร์นี้เส้นเสี้ยวมันไม่อยู่บ้าน จ้าวหนานเซียวนัดกับสวีซูให้มาเรียน ตอนบ่ายโมง เขามาสายไปสิบนาที ดูเหมือนจะเร่งรีบรุดมา หลังนั่งลงแล้ว จ้าวหนานเซียวก็พบว่าแขนซ้ายของเขาส่วนที่โผล่ออกมานอกแขนเสื้อ มีรอยเลือด ดูเหมือนเพิ่งเป็นในวันนี้ จึงบอกให้เขาพับแขนเสื้อขึ้นให้เธอดู

สวีซูไม่ตอบสนอง จัดการเทหนังสือออกมาจากกระเป๋าตั้งพับแล้วถาม 'เรียนเล่มไหน'

ตอนที่เปิดเทอม จ้าวหนานเซียวช่วยห่อปกหนังสือทั้งหมดให้เขา เพิ่งผ่านไปไม่นาน ตอนนี้อย่างแต่ปกหนังสือ ปกหน้าของหนังสือสองสามเล่ม ต่างขาดออกแล้ว และยังมีรอยม้วนตามขอบที่จ้าวหนานเซียวรับไม่ได้ที่สุด หนังสือเหล่านี้วางกองระเกะระกะอยู่บนโต๊ะอย่างกับขยะ

จ้าวหนานเซียวสะกดกลิ่นความวุ่นวายที่อยากจะส่งสอนเขา 'แขนไปโดนอะไรมา ฉันทอดูหน่อย!'

เขาหดมือ 'ไม่มีอะไรสักหน่อย! เลิกทำตัวจุกจิกได้แล้ว รีบสอนวิชาของเธอสิ!'

เด็กสาวขึ้นคว้าแขนเขาแล้วถกแขนเสื้อขึ้น เห็นด้านนอกของแขน มีรอยเลือดเป็นทางยาว ลากตั้งแต่ข้อมือไปจนถึงข้อศอก ดูเหมือนเกิดจากการชูด

เลือดซึมออกมาจากผิวหนังที่แตก ดูค่อนข้างสะอาดตา

'นายเป็นอะไรเนี่ย ผลลลอกหนักขนาดนี้ยังไม่สนใจอีกเหรอ'

จ้าวหนานเซียวตกใจมาก รีบลุกขึ้นไปหยิบกล่องยา หยิบแอลกอฮอล์ล้างแผลและสำลีออกมาจะทำความสะอาดฆ่าเชื้อที่ปากแผลให้เขา

เด็กหนุ่มดูเหมือนจะหมดความอดทน ชักมือไปหลบข้างหลัง 'ไม่ต้อง! แค่นี้ไม่ตายหรอก!'

'ยื่นแขนออกมาให้ฉัน!' จ้าวหนานเซียวทำหน้าที่ ออกคำสั่งเขา

สวีซู่มองดูสีหน้าเธอ สุดท้ายก็ยื่นแขนมาให้ในที่สุด

จ้าวหนานเซียวถือคีมคีบสำลีไปจุ่มแอลกอฮอล์เช็ดที่ปากแผล พอเห็น
เขาสูดปากก็รีบพูด 'นายทนอีกหน่อย แป๊บเดียวก็เสร็จแล้ว'

ตอนที่ยิงเธอเพิ่งระดม ผมยาวประป่าสีดำกลับไม่ได้มัดขึ้นเหมือน
เวลาปกติ แต่ใช้ก๊ีบติดผมสีชมพูสวยงามเหน็บไว้หลังใบหู ตอนที่โน้มเข้ามา
สวีซู่ได้กลิ่นหอมอ่อนาง

พอจ้าวหนานเซียวฆ่าเชื่อบนปากแผลให้เขาอย่างระมัดระวังเสร็จแล้ว
ก็ยึดตัวตรง เห็นเขายิ่งนั่งตัวตรงแหงนอยู่ มองจากมุมล้าคอแล้วดูค่อนข้าง
แข็งทื่อ จึงพูดว่า 'เจ็บหรือ นายมันบ้าบอ! ตกลงว่าไปทำอะไรมา แขนถึงได้
ถลอกขนาดนี้ วัยที่ควรเรียนหนังสือก็ไม่เรียน ตีอกับลุงสวี! ฉันได้ยินมาว่า
เขาไม่ให้เงินนายใช้แล้ว เรื่องนี้นายเป็นคนทำตัวเองไม่ใช่หรอ วันๆ นายกำลัง
ทำอะไรกันแน่ อายุน้อยไม่ขยัน แก่ตัวไป...'

เด็กหนุ่มมุ่นตัวไปทันที ดิ่งแขนเสื้อกลับลงไปแล้วขมวดคิ้ว 'เธอ
สวดพอรึยัง น่ารำคาญ! รีบสอนเหอะ!'

จ้าวหนานเซียวรู้ว่าเขาไม่มีทางบอกกับตนว่าได้รับบาดเจ็บมาอย่างไร
เธอไม่อาจทำอะไรได้ จึงวางกล่องยา นั่งลงแล้วเริ่มสอนเนื้อหาของวันนี้ พอ
พูดจบแล้วก็ให้เขาทำแบบฝึกหัด ตนเองหยิบหนังสือประวัติศาสตร์มาท่องอยู่
ด้านข้างเงียบๆ

ในห้องหนังสือเงียบสงบมาก แสงแดดหลังเที่ยงส่องลอดผ่านหน้าต่าง
ที่แขวนม่านกรองแสงสีขาวเข้ามา อบอุ่นสบาย ที่หูมีเพียงเสียงปากกาในมือ
ของสวีซู่ที่ขีดเขียนและลากบนกระดาษทตตั้งแกรกรากบางเบา

เมื่อคืนเพื่อที่จะเตรียมบทเรียนของวันนี้ทำให้เธอเข้านอนค่อนข้างดึก
เวลานี้จึงค่อยๆ รู้สึกง่วง ท่องหนังสือไปสักพักก็พุบหลับลงบนโต๊ะ

แมลงปีกแข็งสี่ขาตัวหนึ่งอยู่ๆ ก็บินเข้ามาจากนอกหน้าต่าง บางที
อาจจะถูกกลิ่นหอมดึงดูด จึงหยุดอยู่บนเส้นผมปอยหนึ่งที่ปรกลงมาบน

ใบหน้าเธอ

เด็กหนุ่มเปลี่ยนไปเหม่อลอย เห็นแมลงไต่ไปไต่มาบนเส้นผมเธอกำลังจะค่อยๆ ไต่ขึ้นหน้า จึงอดไม่ได้จริงๆ เขาโน้มตัวเข้าไปเจียบๆ ถือปากกาคิดจะไล่แขกไม่ได้รับเชิญที่รบกวนการนอนของเธอตัวนี้

สายตาของเขาพลันหยุดชะงัก

เดือนสิบ อากาศเปลี่ยนเป็นเย็นเล็กน้อย

เส้นเสี้ยวมันปกติแต่งกายประณีตงดงาม และก็ชอบแต่งตัวให้ลูกสาว แม้ว่าเวลาส่วนใหญ่จ้าวหนานเซียวจะสวมเครื่องแบบนักเรียน แต่ในตู้เสื้อผ้าก็มีเสื้อผ้าสวยงามมากมาย

วันนี้เป็นวันสุดสัปดาห์ เธออยู่ในบ้านสวมเสื้อขนแกะตัวบางสีขาวล้วนคอปกาค เหตุเพราะฟูอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือ คอเสื้อจึงร่นลงมาที่หัวไหล่ข้างหนึ่ง สวีซูโน้มตัวเข้าไปอย่างนี้จึงเห็นเสื้อบังทรงที่อยู่ใต้เสื้อ

หน้าอกของเด็กสาวมีชุดชั้นในผ้าฝ้ายไร้แขนสีชมพูปกปิดไว้อย่างมิดชิดและอ่อนโยน แต่เมื่อมองจากมุมเหนือคอเสื้อลงไปก็ยังมีบางส่วนของลวดลวดออกมาเล็กน้อย

ใต้ลำคอผิวขาวบริสุทธิ์ ส่วนโค้งสมบูรณ์แบบที่ขยับขึ้นลงเล็กน้อยซึ่งปกติซ่อนอยู่ลึกใต้เสื้อผ้าดูราวกับดอกไม้ตูมบอบบางที่เพิ่งจะแตกดอก

มือที่ถือปากกาของเด็กหนุ่มค้างอยู่กลางอากาศ

ในที่สุดเจ้าแมลงก็คว้าชัยชนะในการไต่ขึ้นบนแก้มเธอ จ้าวหนานเซียวถูกปลุกให้ตื่นขึ้นเพราะความคั่นบนใบหน้า เธอลืมตาขึ้นมา ยกมือลูบหน้าเมื่อก้มลงแล้วเห็นว่าในมือมีแมลงปีกแข็งสีเขียวหางยาวท้องอยู่บนมือก็ลั่นเบิกตากว้าง กริตรีงแล้วเต็งตัวขึ้นมา สะบัดมือสุดแรง

'สวีซู! แมลง! ช่วยจับมันไปทิ้งให้ฉันที!'

เสียงของเธอตกใจจนเปลี่ยนไป

สวีซูก็เต็งตัวขึ้นมาทันใด รีบจับแมลงออกไปให้เธอ จากนั้นก็เดินตุ้มไปข้างหน้าต่าง ปล่อยให้มันบินออกไป

จ้าวหนานเซียวถอนใจโล่งอก ลูบค้ำโอบหน้าพลงรีบวิ่งเข้าไปในห้องน้ำ ล้างหน้าแรงๆ อยู่หลายรอบ ค่อยถอนหายใจแล้วเดินออกมาบอกเขา 'ขอบใจ นาย...เอ๊ะ นายจะทำอะไร นายทำโจทย์เสร็จแล้วหรือ ฉันยังไม่ได้ตรวจเลย!'

'ฉันมีธุระด่วน! ไปล่ะ!'

สวีซู่ถือกระเป๋า ตาจ้องมองพื้น พุดด้วยเสียงแหบห้วนพลงก้าวเท้า เดินออกจากห้องหนังสือไป

จ้าวหนานเซียวโกรธอยู่หน่อยๆ เธอย่ำเท้า ยังคงตามเด็กหนุ่มไปถึง ทางเข้าบ้านแล้วพุดกับเงาหลังของเขาว่า 'พรงี้เข้านายมาใหม่! ฉันว่าง! แล้วก็วันนี้ก็กลับไปอย่าลืมท่องหนังสือล่ะ พรงี้ฉันจะทดสอบ!'

สวีซู่ทำเป็นไม่ได้ยิน เปิดประตูออกไป ไม่มองเธอสักแวบเดียว จากไป โดยไม่แม้แต่จะหันศีรษะกลับมา

บทที่ 8

ครั้งนี้สวีซูไปแล้วไปลับไม่กลับมาอีก ไม่เพียงแต่ไม่มาในวันรุ่งขึ้นหนึ่งสัปดาห์ต่อมาจ้าวหนานเซียวส่งข้อความให้เขา นัดเขาอีกหลายครั้ง เด็กหนุ่มไม่แม้แต่จะตอบ พอโทรไปถ้าไม่ใช่ไม่มีคนรับสายก็สายไม่ว่าง

จ้าวหนานเซียวจับต้นชนปลายไม่ถูกและรู้สึกไม่วางใจ เดิมอยากจะถามลุงสวี แต่พอนึกถึงสิ่งที่ได้ย็นวันนั้นโดยไม่ได้ตั้งใจก็รู้สึกว่าการอยู่ต่อหน้าลูกชายไม่ได้ใจดีเหมือนที่อยู่ต่อหน้าเธอ กลัวว่าเขารู้แล้วจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ จึงยังไม่กล้าบ่มป่ามไปหาที่บ้าน

รอนจนสองสัปดาห์ผ่านไป เมื่อสอบวิชาสุดท้ายของสอบกลางภาคที่โรงเรียนเสร็จ เธอก็ตั้งใจส่งกระดาษคำตอบก่อนแล้วรีบมารอสวีซูนอกห้องเรียนที่เขาอยู่ ปรากฏว่าไม่มีใคร พอถามครูก็ได้รับคำตอบว่าเขานั่งอยู่ยี่สิบนาทีก็ส่งกระดาษคำตอบแล้วจากไป

'สวีซูคนนี้นี่จะเอายังไงดี ครูได้ยินคุณครูหูที่สอนวิชาเลขบอกว่าเขาค่อนข้างฉลาด ทำโจทย์เพิ่มเติมในข้อสอบได้ทุกครั้ง ทำไม่ถึงไม่ตั้งใจเรียนเอาแต่ทำตัวเป็นนักเลง เป็นนักเลงมันสนุกมากนักหรือ จ้าวหนานเซียว หนูรู้จักเขาหรือ'

แววตาของคุณครูเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

จ้าวหนานเซียวตอบอย่างอึกอักไปสองคำ
ที่แรกเป็นห่วงว่าเขาจะเกิดเรื่อง ในเมื่อมาสอบแล้ว แสดงว่าไม่มีปัญหา
อะไร

นอกจากเธอจะผิดหวังแล้วก็รู้สึกเบาใจได้บ้าง
ผ่านไปไม่กี่วัน ลุงสวีโทรศัพท์มาหาเธอ ถามว่าช่วงนี้สวีชู้ได้ไปเรียนพิเศษ
กับเธอหรือเปล่า จ้าวหนานเซียวบอกอย่างอ้อมค้อมว่าเพราะตนเองกดดันจาก
การขึ้น ม.สาม ช่วงนี้จึงไม่มีเวลาเรียกเขามาเรียนชั่วคราว แล้วเอ่ยคำขอโทษ
ลุงสวีรีบบอกว่าเขาเข้าใจ แล้วพูดว่าผู้ช่วยบอกเขาว่าช่วงนี้สวีชู้
เหมือนจะไม่ได้ไปเรียนพิเศษกับเธอ เลยโทรมาถามเพื่อยืนยันเรื่องนี้ ถ้า
ไม่มีอะไรก็ดี ให้เธอตั้งใจเรียนไป ไม่ต้องสอนแล้ว

แม้จ้าวหนานเซียวจะขบคิดจนหัวแตกก็คิดไม่ออกว่าเขาอยู่ดี ๆ ทำไมถึง
เปลี่ยนไปในฉับพลัน แต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ยอมมาแล้ว ที่จริงเธอไม่สามารถ
ทำอะไรได้ บวกกับการเรียนของตัวเองก็ยุ่งมากจริงๆ ทำได้เพียงปล่อยไป
ต่อจากนั้นเธอได้ยืนยันว่าแม้แต่การสอบประจำเดือนของโรงเรียนเขายัง
ขาดสอบ พอเป็นแบบนี้ราวสองเดือนให้หลังในวันสุดสัปดาห์วันหนึ่ง
จ้าวหนานเซียวกับเพื่อนร่วมชั้นส่วนหนึ่งไปเข้าร่วมกิจกรรมปฏิบัติการ
ทางสังคมที่ย่านชานเมืองตะวันออก ตกเย็นเมื่อกิจกรรมสิ้นสุดพวกเขาก็เดินไป
ที่ป้ายรถเมล์แถวนั้นเพื่อนรถกลับเข้าเมือง

ที่นี้เป็นส่วนเชื่อมต่อกับชานเมือง ใกล้กับรถไฟความเร็วสูง เลยออกไป
ก็จะเป็นชนบท ละแวกนี้กำลังรื้อถอนอาคาร สภาพแวดล้อมค่อนข้างรกและทะเล
ขณะที่กำลังจะถึงป้ายรถเมล์ จ้าวหนานเซียวแลเห็นที่ใต้สะพานแห่งหนึ่ง
ซึ่งไกลออกไปหลายสิบลเมตรมีคนคนหนึ่งพึงมอเตอร์ไซค์บี๊กไบ๊กที่จอดอยู่
ข้างทาง สวมเสื้อหนังกับรองเท้าบูต ในปากคาบบุหรี่แล้วยังคุยโทรศัพท์
คนเดินผ่านพากันหลีกทางให้

คนคนนั้นหันข้างมาทางนี้ มองเห็นหน้าไม่ค่อยชัดเจน แต่ว่ารูปร่าง
คunning ยังไม่ต้องพูดถึงทรงผมที่เด่นสะดุดตานั่น

กลับเป็นสวีซูที่หายตัวไปนานสองเดือนแล้ว!

ในที่สุดก็ได้มาเจอเขาที่นี้ จ้าวหนานเซียวจะปล่อยไปแบบนี้ได้อย่างไร เธอรีบบอกว่ามีธุระ ให้เพื่อนร่วมชั้นไปกันก่อน แล้วตนเองก็จ้ำอ้าวเดินเข้าไป

'สวีซู!' เธอเรียกทีหนึ่ง

สวีซูหันมาทันที พอสบตากับเธอ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป เขาพนกวันในปากออกพรวด รีบคว้าหมวกกันน็อกที่ผูกอยู่ด้านหลังมาสวมบนศีรษะ ขยายข้างหนึ่งพาดคร่อมขึ้นไปนั่งอยู่บนมอเตอร์ไซด์ มือเอื้อมไปหาสตาร์ทเตอร์ที่เสียบกุญแจอยู่

'นายยังจะหนีอีก? หยุดเดี๋ยวนี้ละ!'

จ้าวหนานเซียวรีบพุ่งเข้าไปทันที ยื่นมือดึงรถมอเตอร์ไซด์ไว้

สวีซูชะงักแล้วหันมาช้าๆ สบตากับเธออยู่ชั่วครู่โดยมีแว่นหมวกกันน็อกกั้น เขาถอดหมวกกันน็อกลงแล้วขมวดคิ้ว 'จะทำอะไร'

จ้าวหนานเซียวปล่อยมือ

'ยังมีหน้ามาถามฉันอีกว่าจะทำอะไร ฉันถามนายหน่อย ทำไมอยู่ๆ นายก็ไม่มาเรียน ช่วงนี้นายเอาแต่ไปเหลวไหลอยู่ที่ไหน แล้วนายเอาเงินมาจากไหน'

เธอมองดูบุหรี่ปนพื้นได้เท่าเขาที่ยังมีควันก็เข้าไปเหยียบให้ดับ

'ยังสูบบุหรี่อีก? นายอายุเท่าไร? นายขับรถแบบนี้เหรอ นายมีใบขับขี่ไหม ถ้าให้ตำรวจมาจับ นายจะ...'

'พอได้รึยัง! ฉันรำคาญพวกที่ปากเอาแต่พูดจาบุซาคูณธรรมอย่างเธอ เต็มทีละนะ ทนเธอมานานแล้ว! คิดว่าตัวเองเป็นพระพุทธเจ้ามาโปรดสัตว์ให้หันทุกข์หรือ ถ้าสูงส่งนักก็กลับไปเล่นในเณที่ของตัวเอง อายามากวนฉัน!'

ดูเหมือนเขาจะรวบรวมสติได้ ดึงบุหรี่ปนหนึ่งออกมาจากกระเป๋าเสื้ออย่างเกียจคร้าน แล้วล้วงไฟแช็กออกมา ก้มหน้าจุดบุหรี่ปนอีกครั้ง

สิ่งที่จ้าวหนานเซียวเกลียดที่สุดก็คือการที่เขาทำตัวเป็นหนุ่มเสเพล ไม่แยแสสนใจอะไรทั้งนั้น เห็นแล้วขัดตา

ถ้าเป็นเมื่อหลายเดือนก่อน ได้ยินเขาพูดจาแบบนี้กับเธอ เธออาจจะยังเสียใจอยู่ แต่ว่าตอนนี้เธอเลิกกลัวเขาไปนานแล้ว อีกอย่างเขายังเด็กกว่าเธอด้วยซ้ำ

ถึงจะเด็กกว่าแค่หนึ่งปีก็ถือว่าเป็นเด็ก

จำวนานเซียวเข้าไปแย่งบุหรี่ที่เขาเพิ่งจุดแล้วเหยียบให้ดับอีกครั้ง

'ทนไม่ไหวนายก็บอกมาตั้งแต่แรกสิ ตอนแรกทำไมไม่บอก เป็นใบ้เหรอ ฉันเสียเวลากับตัวนายไปมากมายขนาดนี้ ตอนนี้นายยอมแพ้กกลางคันยังมาบอกว่าฝืนทนฉันอีกเหรอ สวีซู ฉันจะบอกให้นะ ไม่มีทาง! นายก็เลิกเล่นไม้นี้ต่อหน้าฉันสักที! นายบอกมานายนายกำลังทำอะไร'

เขาจ้องเธออยู่พักใหญ่ พลันยกมือตบที่เบาะหลัง

จำวนานเซียวชะงัก 'ทำอะไร'

'ก็เธอถามไม่ใช่เหรอ ฉันจะเติมเต็มความอยากรู้ของเธอเดี๋ยวนี้แหละ พอใจยัง!'

จำวนานเซียวคิดไม่ถึงว่าอยู่ๆ เขาจะเปลี่ยนท่าที จึงลังเลอีกครั้ง

ฟ้าใกล้จะมีดแล้ว ที่นี้เป็นซานเมือง ห่างจากตัวเมืองไกลพอสมควร เธอยังตัวคนเดียว...

'ไม่ไปใช่ไหม งั้นก็กลับบ้านไปท่องหนังสือของเธอดีๆ อย่างเรื่องชาวบ้าน'

สวีซูพูดด้วยน้ำเสียงค่อนข้างจริงจัง พุดจบก็หันตัว ยื่นมือไปปิดกุญแจรถมอเตอร์ไซค์สตาร์ทเครื่อง ท่ามกลางเสียงปรึ๊งๆ ทุ้มต่ำ ท่อไอเสียขนาดใหญ่ที่สองข้างของล้อหลังก็พ่นควันออกมา

เห็นเขากำลังจะจากไปอย่างรวดเร็ว จำวนานเซียวรู้สึกอึดใจอยู่ในอก สาวเท้าเดินไปถึงข้างหลังเขาแล้วใช้มือและเท้าปีนขึ้นไปด้วยความอ่องไว ยิ่งยวด เมื่อสะโพกนั่งลงบนเบาะหลัง สองมือก็จับเสื่อเขาเอาไว้

ครั้งนี้ถึงคราวที่เด็กหนุ่มเป็นฝ่ายแปลกใจ

เขาหันหน้ามา มองดูมือที่จับเสื่อตนเองของเธอที่หนึ่ง สีหน้าบิดเบี้ยว

'ทำอะไร ปล่อยนะ! ลงไปซะ!'

'นายเรียกให้ฉันขึ้นมาเอง!'

จ้าวหนานเซียวตอกกลับประโยคหนึ่ง วันนี้เธอจะต้องรู้ให้ได้ว่าวันทั้งวัน เขามัวแต่ทำเรื่องเหลวไหลอะไรกันแน่

สวีซู่หนีว่หันมองเด็กสาว สายตาเธอจ้องไปข้างหน้าไม่มองเขา

อยู่ๆ เบื้องหน้าจ้าวหนานเซียวก็มีดลง หมวกกันน็อกใบหนึ่งหล่นลงมา จากฟ้า สวมลงบนศีรษะเธอ

'นั่งให้ดี เกาะแน่นๆ นะ!'

ลิ้นเสียงพูด รถมอเตอร์ไซค์ก็พุ่งไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

ตั้งแต่เล็กจนโต นี่เป็นครั้งแรกที่จ้าวหนานเซียวได้นั่งรถมอเตอร์ไซค์แบบนี้ อีกอย่างเขายังขี่เร็วมาก ส่งเสียงคำรามอยู่บนท้องถนนราวกับลูกธนูที่ตีตออกจากคัน เมื่อเจอรถก็แซง เด็กสาวตื่นตกใจสุดชีวิต รู้สึกว่าอีกสักพักก็จะเกิดเรื่องอยู่ตลอด แรกเริ่มยังแค่จับเสื้อของเขา สักพักก็กอดเอวเขา ไม่กล้าปล่อยมือ

ไม่นานมอเตอร์ไซค์ก็ออกจากถนนเข้าไปในทางที่เป็นดินโคลนสีเหลือง สายหนึ่ง กำแพงของบ้านเก่าๆ สองข้างทางมีการพนตัวอักษรขนาดใหญ่ ผู้อยู่อาศัยเดิมได้ย้ายออกไปแล้ว เมื่อทะลุผ่านย่านนี้ไปก็ค่อยๆ คึกคักขึ้น ทุกแห่งข้างทางมีแต่แผงขายผักชั่วคราว คงเพราะมาถึงย่านที่ยังไม่ได้วางแผนให้เป็นเขตริ่ร้อถอน

ในที่สุดมอเตอร์ไซค์ก็แล่นมาถึงหน้าประตูเหล็กติดหลังคาแล้วหยุดอยู่ที่ปากประตู

สวีซู่ลงจากรถ

จ้าวหนานเซียวตั้งสติ ปีนลงตามมาแล้วกอดหมวกกันน็อกออก มองดูสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคย หันมาเห็นเขาเดินเข้าไปข้างในแล้วก็รีบตามเข้าไป

ภายในประตูเป็นสถานที่ขายรถจักรยานไฟฟ้าและรถมอเตอร์ไซค์มือสอง ทั้งยังทำงานซ่อมแซม สถานที่ใหญ่มาก ชายวัยกลางคนอายุสี่สิบกว่า

คนหนึ่งกำลังนั่งยองๆ ทำงานเชื่อมไฟฟ้า

'เหล่าหลิน! สวีซูเรียกอีกฝ่ายที่หนึ่ง

ชายวัยกลางคนหันมา ดูค่อนข้างดีใจ เขาวางปืนเชื่อมไฟฟ้าและ
หน้ากากลง 'เสี่ยวสวี มาแล้วหรือ'

'รถนั่นครั้งที่แล้วเป็นยังไงบ้าง'

'เจ๋งเป้งเลย นายปรับแต่งรอบนี้ เพิ่มความเร็วจากศูนย์ถึงร้อยได้ใน
สามวิ ตั้งแต่เล็กเล่นมาไม่น้อยละสิ ลูกค้าไม่ทันตั้งตัว เกือบถูกเหวี่ยงกระเด็น
แต่ก็ยังดีใจมาก ให้เกินมาห้าสิบ ฉันก็ไม่ฮุบไว้ นี่ให้นาย อีกสองวันจะมึงงาน
เข้ามา นายค่อยมาอีกที ช่วยสร้างชื่อให้ฉันในวงการ ไม่ต้องห่วงเรื่องธุรกิจ'

ชายวัยกลางคนดึงธนบัตรใบละห้าสิบออกมาแล้วส่งให้

สวีซูรับไว้ สอดเข้าไปในกระเป๋ากางเกงส่งๆ

'โอ้ แล้วสาวน้อยคนนี่มาจากไหนล่ะเนี่ย'

ชายวัยกลางคนมองดูจ้าวหนานเซียวที่ถือหมวกกันน็อกยืนอยู่ที่
ประตูเหล็ก

'น้องสาวผม สดส์ปตาห้ไม่มีอะไรทำ เลยมาเที่ยวเล่นกับผม' สวีซู
เปิดปากพูด

'สาวน้อย นั่งตามสบาย ไม่ต้องยืน!'

เจ้าแก็กร้านแซ่หลินคนนี้หัวเราะรำทักทายเธอ แต่จ้าวหนานเซียวยังคง
สงสัยว่าเธอไม่เชื่อ ดูจากสีหน้าของเธอแล้วแสดงว่าเธอเห็นเธอกับสวีซูกำลัง
มีรักในวัยเรียน นี่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด ทั้งยังไม่สามารถพิสูจน์อะไรให้ชัดเจนได้
จึงถลึงตาค้อนใส่สวีซูที่หนึ่ง

เขาทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

'เหล่าหลิน ผมไปทางนั้นแล้วนะ ให้น้องสาวผมรออยู่ที่นี้ เสร็จแล้ว
ผมจะกลับมารับเธอ ผากคุณดูแลหน่อยนะ' เธอได้ยืนสวีซูพูดกับเจ้าแก็กอีกครั้ง

'ได้ๆ นายไปเถอะ วางใจได้เลย!'

จ้าวหนานเซียวเห็นเขาหยิบหมวกกันน็อกในมือตนเองแล้วจากไปก็ได้สติ

แล้วตามออกไป

'สวีชุนายจะไปไหน'

'เธออย่างยุ่ง ฟ้ามืดแล้วรอรู้อยู่ที่นี่ดีๆ อย่าไปไหนทั้งนั้น ฉันเสร็จธุระแล้ว จะกลับมารับเธอ'

เขาสวมหมวกกันน็อกโดยไม่หันกลับมา ขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์ที่ส่งเสียงดังกระหึ่ม พริบตาเดียวก็ลับตาไป

จ้าวหนานเซียวหยุดเท้า

มหาวิทยาลัยของแม่มีกิจกรรม สองวันก่อนออกไปต่างเมือง สองสามวันมานี้จ้าวหนานเซียวอาศัยอยู่กับคุณตา เธอส่งข้อความหาคุณตา บอกว่าตนเองแวะกินข้าวดูหนังกับเพื่อน จะกลับตึกหน่อย ไม่ต้องเป็นห่วง

ไม่นานฟ้ามืดแล้ว แถวนี้ดูเหมือนจะมีแผงร้านอาหารแถบใหญ่ คึกคักยิ่งกว่าตอนกลางวัน

จ้าวหนานเซียวทำอะไรไม่ได้นอกจากรอกเขากลับมา พอมีช่วงเวลาว่างก็ไปคุยเล่นกับเหล่าหลิน ถามว่าสวีชุนไปไหน

'ไม่ถามไม่รู้ พอถามก็สะดุ้งตกใจ'

ที่แท้เลยไปอีกหน่อย ตรงที่ใกล้กับทางด่วนและไม่มีเขตที่อยู่อาศัยเป็นสนามแข่งรถใต้ดินของคนที่เล่นรถมอเตอร์ไซด์ พวกเขากำหนดนัดหมายกันไว้ แข่งเสร็จแล้วก็แยกย้าย

สวีชุนก็ไปที่นั่น

จ้าวหนานเซียวนึกถึงครั้งก่อนที่แขนของเขาได้รับบาดเจ็บขึ้นมาทันที จึงยังเป็นห่วงแล้วถาม 'ลูหลิน ถ้ามีการนัดอย่างนี้ ปกติเขากลับมาก็โมงคะ'

'อันนี้ไม่แน่นอน'

จ้าวหนานเซียวอยากจะทำโทรศัพท์หาแต่ก็กลัวว่าจะรบกวนเขา ทั้งยังไม่กล้าไปไหนส่งเดช ทำได้เพียงรอรู้อยู่ที่ประตู เงยหน้าชะเง้อมองอย่างไม่เป็นสุข รอถึงสามทุ่มกว่า ในที่สุดก็เห็นรถมอเตอร์ไซด์คันหนึ่งแล่นมาจาก

ที่ไกลมุ่งหน้ามาทางนี้แล้วจอดหน้าประตู

สวีซูปลดหมวกกันน็อกลง ตะโกนมาทางเธอ 'ไปกัน!'

จ้าวหนานเซียวค่อยถอนใจโล่งอก วิ่งเข้าไปหาเขา

'สวีซู! นายจะกล้ามากเกินไปแล้ว! ไม่อยากมีชีวิตแล้วหรือไง อย่าทำแบบนี้อีกนะ! ฉันจะไปบอกลุงสวี!'

เด็กสาวหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา ทำท่าว่าจะโทรออก

เขายิ้มเย็น 'รีบโทรสิ ไม่โทรไม่ใช่คน'

แน่นอนว่าจ้าวหนานเซียวกำลังขู่

เธอมีความรู้สึกวุ่นวายนอกจากลุงสวีจะตีเขาให้ขาหักสองข้างจนออกจากบ้านไม่ได้แล้ว ไม่อย่างนั้นเกรงว่าลุงสวีไม่มีวิธีจัดการกับม้าพยศตัวนี้แน่ ที่สำคัญที่สุดก็คือบอกลุงสวีไปก็ไม่สามารถแก้ปัญหามีอยู่แต่เดิมได้ เธอจึงหยุดชะงัก

'ตกลงจะไปไม่ไป?'

เขาดูเหมือนจะหมดความอดทนอีกแล้ว

จ้าวหนานเซียวจนปัญญาแล้ว ได้แต่ป็นขึ้นเบาะหลังไป

เด็กหนุ่มนำหมวกกันน็อกที่เพิ่งถอดออกจากหัวตนเองสวมลงบนหัวเธอ เขาใส่ให้แบบเบี้ยวๆ แล้วก็ไม่สนใจอีก เธอดีดรนขบให้ตรง ยังไม่ทันมองให้ชัดก็รู้สึกอุ่นที่หัวไหล เลื้อยตัวนอกของเขาก็มาอยู่บนตัวเธอ

'ฉันไม่หนาว นายใส่เอง...'

'จะพูดพาล่ามอะไรเยอะเยอะ ให้เธอใส่ก็ใส่ไปสิ!'

เขาไม่หันกลับมา แล้วก็สตาร์ตรถมอเตอร์ไซค์

จ้าวหนานเซียวได้แต่สวมเสื้อของเขา จับเอาอีกฝ่ายแล้วอยู่ๆ ก็นึกขึ้นมาได้ 'นายขับช้าๆ หน่อย! ผลถลอกที่แขนนายเมื่อครั้งก่อนเพราะว่าล้มใส่ใหม่ นายทำแบบนี้อันตรายมากนะ!'

'พูดเรื่องอะไรนะ ฉันหลบหมาบ้าแล้วไม่ระวังเลยเป็นแผล เข้าใจไหม เธอนั่งให้ดีก็พอ!'

สวีซูเหมือนจะไม่พอใจ บิดคันเร่ง มอเตอร์ไซค์ส่งเสียงกระหึ่มพุ่งตัว

ออกไป จ้าวหนานเซียวหน้าหงายไปด้านหลัง รีบกอดเอวเขาแน่นไม่กล้าปล่อยมือ

ลมกลางคืนแรงมาก บนถนนเปียกเดียวก็มองไม่เห็นคนแล้ว เขาส่งเธอกลับไปที่ย้ายรถเมลล์ในตอนแรกแล้วเบรคอย่างกะทันหัน มีเสียงดังเอี๊ยดหน้าอกจ้าวหนานเซียวที่ปกติเวลาอาบน้ำถ้าถูแรงก็เจ็บอยู่น้อยๆ ได้กระแทกเข้ากับแผ่นหลังผอมบางของเด็กหนุ่มเนื่องจากแรงเฉื่อย เธอเจ็บปวดอย่างยิ่ง เห็นเขาหันหน้ามาก็อดทนไว้ไม่กล้าแสดงออก ก่อนจะลงมาจากรถมอเตอร์ไซด์

บนแท่นยืนไม่มีคน คนเดินเท้ารอบข้างก็น้อยมาก ไฟข้างทางส่องแสงดูเปลี่ยวร้าง

'ให้รอรถเป็นเพื่อนใหม่' เขาถาม

จ้าวหนานเซียวคืนหมวกกันน็อกและเสื้อผ้าบนตัวให้เขาแล้วโน้มหน้าอย่างหวังดี 'สวีซู' คืนนี้นายยังจะไปไหนอีกหรือ ดึกแล้วนะ นายก็รีบกลับบ้านเถอะ ลุงสวีเป็นห่วงนายมาก นายจะเหลวไหลอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ นายควรจะไปโรงเรียน เรียนหนังสือให้ดีกว่า...

'จ้าวหนานเซียว ทำไมเธอไม่ไปเป็น ผอ. การศึกษาล่ะ บ่นได้ทั้งวัน ไม่ยอมจบสิ้นอย่างกับยายแก่ เธอนำรำคาญมากเลยนะรู้ไหม รีบกลับบ้านเธอไป!'

สวีซูหมดความอดทน ตัดบทคำพูดของเธอแล้วหันหน้าไปปิดคันเร่งทิ้งเธอไว้แล้วขี่มอเตอร์ไซด์จากไป

จ้าวหนานเซียวมองดูเขาปิดคันเร่งเสียงดังจากไปไกลพลางนวดหน้าอกตนเอง นั่งอึดอั้นอยู่คนเดียวบนม้านั่งรถเมลล์เที่ยวสุดท้าย เวลานั้นที่ย้ายรถเมลล์มีกลุ่มคนสองสามคนที่ดูเหมือนดื่มเหล้ากลับมาจากแผงอาหารกลางคืนบริเวณใกล้เคียงเดินไซเซเข้ามา ดูแล้วเหมือนจะเป็นนักเลง อายุประมาณสิบแปดสิบเก้าปี เข้ามาชวนคุย

'น้องสาว หน้าตาสวยนี่ มาคนเดียวหรือ ไป พี่จะพาเธอไปคาราโอเกะ...'

จ้าวหนานเซียวรู้สึกหวาดกลัว รีบลุกขึ้นแล้วเดินหนี

นักเลงกลุ่มนั้นหัวเราะเสียงดังแล้วเดินตามมา คนหนึ่งยื่นมือมาคว้าเธอไว้ 'ไม่ต้องกลัว พี่เป็นคนดี แคंपร้องเพลง...'

จ้าวหนานเซียวก้าวขาออกวิ่ง

'น้องสาววิ่งหนีทำไม หยุดนะ!'

ด้านหลังมีเสียงไล่ตามมาดังต๊ับต๊ับๆ จ้าวหนานเซียวยิ่งหวาดกลัว ตะโกนขอความช่วยเหลือดังๆ เสียงหัวเราะของพวกนักเลงยิ่งดังขึ้น

ในเวลานี้เองเธอก็ได้ยินเสียงคำรามจากเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์ดังมาจากข้างหลัง

เธอหันไปก็เห็นสวีซูที่จากไปแล้วย้อนกลับมา

'สวีซู! ฉันอยู่ตรงนี้...'

เธอดีใจอย่างยิ่ง ร้องเรียกเขา ครู่ถัดมาก็ตกตะลึงจิงจิง

เธอเห็นสวีซูทั้งรถมอเตอร์ไซค์และหมวกกันน็อก ก็มตัวเก็บก้นอธิฐขึ้นมาจากบนพื้นด้วยสีหน้าลึบมึงทึง เดินไปทางกลุ่มนักเลงสองสามคนที่เมื่อเห็นสถานการณ์แล้วก็หันมาล้อมเขา พอเผชิญหน้ากันแล้วอธิฐก็พุ่งเข้าใส่หัวของคนที่อยู่ข้างหน้าสุด คนคนนั้นตัวแข็งที่อ้อมลงไปกองกับพื้นตรงนั้นแล้วสลบไสลไป

ผลของเหตุการณ์ไม่คาดฝันครั้งนี้ก็คือการที่คนทั้งหมดถูกรถตำรวจลาดตระเวนที่ผ่านมาพอดีพาตัวไป

ตำรวจสอบปากคำจ้าวหนานเซียว ให้เธอจดบันทึกแจ้งความ ลงชื่อแล้วจากไป

จ้าวหนานเซียวเซ็นชื่อด้วยมืออันสั่นเทาแล้วถามถึงสวีซู

'ปล่อยเขาไปไม่ได้! สามคนนั้นถึงขนาดต้องเข้าโรงพยาบาล ลงมือขนาดนั้น มากพอที่จะเข้าคุกยาวชณะะ สาวน้อย โทรศัพท์ให้คนที่บ้านมารับ แล้วตัวเองก็กลับไปซะ!'

จ้าวหนานเซียวนั่งอยู่ในโถงใหญ่ของโรงพัก หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาด้วยมือที่สั่นระริก โทรศัพท์หาลุงสวี

สวีเจินจงไม่อยู่ในบั๊กกิ่ง พอได้ฟังแล้วก็ปลอบโยนไม่หยุด บอกเธอว่า
ไม่ต้องกลัว ให้รออยู่ที่นั่น

จ้าวหนานเซียวทางหนึ่งเซ็ดน้ำตา ทางหนึ่งก็รอ ยี่สิบกว่านาทีให้หลัง
เพื่อนคนหนึ่งของลุงสวีก็มารับเธอไป ส่งเธอกลับถึงบ้านของคุณตา

บทที่ 9

หนึ่งสัปดาห์ให้หลัง ในเย็นวันศุกร์ จ้าวหนานเซียวเล็กเรียนกลับบ้าน คุณตา เห็นลุงสวีมาหา คุณตาพูดคุยกับเขาอยู่ในห้องรับแขก

'เสี่ยวหนาน ลุงสวีมาหาหนูเป็นพิเศษเลย ตาบอกเขาแล้วว่าไม่ต้องเกรงใจขนาดนี้' คุณตาพูดอย่างยิ้มแย้ม

ก่อนหน้านี้เมื่อวันที่สองหลังจากเกิดเรื่อง ผู้ช่วยที่แซ่ตัวนคนนั้น ส่งตะกร้าผลไม้ขนาดใหญ่มาให้เธอ แล้วยังมีถุงใส่กระเป๋าหุ่ยส์ วิตตอง ที่ประดับตกแต่งด้วยริบบิ้นสวยงาม ด้านในมีกระเป๋าสีชมพูใบหนึ่ง ผู้ช่วยบอกว่าประธานสวีเป็นห่วงเธอมากแต่ยังกลับมาไม่ได้ จึงให้เขามาเยี่ยมเธอก่อน คุณตาจับตะกร้าให้เธอ แต่ให้ผู้ช่วยนำกระเป๋ากลับไป

วันนี้เมื่อเธอเข้าไปในห้องรับแขก สีหน้าของลุงสวีทั้งเป็นห่วงเป็นใย และรู้สึกผิด

'เสี่ยวหนาน ลุงรู้สึกผิดต่อหนูมาก ก่อนหน้านี้สวีสร้างปัญหาให้หนูมากมายขนาดนั้นก็แล้วไป นี่ก็ไม่ถึงว่าครั้งนี้เขายังทำให้หนูต้องตกใจกลัวขนาดนี้ ตอนแรกลุงอยากจะมาหาหนูตั้งแต่สองวันก่อน แต่หาเวลาว่างไม่ได้เลย หนูคงตกใจแย่นะ'

จ้าวหนานเซียวในตอนนั้นหวาดหวั่นต่อการที่สวีชุ่มมเร็วแรงถือก้อนอิฐ

ฟาดหัวคนโดยตรงจริงๆ ฟาดที่ก็มีเลือดออก ค่ะวันนั้นจนถึงตอนที่กลับบ้าน ขาสองข้างยังคงสั่นระริก แต่ไม่กี่วันนี้ที่เธอเป็นห่วงยิ่งกว่าก็คือเด็กหนุ่ม ที่หลังจากฟาดนักเลงสามคนล้มลงแล้วตนเองก็มีเลือดออกท่วมครึ่งใบหน้า เธอรีบสายศิริชะ

'ขอบคุณลุงสวีที่เป็นห่วง หนูสบายดีค่ะ สวีซู่เขาออกมาแล้วใช้ไหมคะ ตอนนี้เขาเป็นยังไงบ้าง'

พอพูดถึงลูกชาย สีหน้าของลุงสวีก็เปลี่ยนไป ดูออกเลยว่าเขากำลัง ชมอารมณ์สุดความสามารถ แต่ก็ยังคงซ่อนโทสะไว้ไม่อยู่

'เด็กเหลวไหลคนนี่ไม่ไปโรงเรียนก็แล้วไป ยังจะบิดบังลู่ไปแข่งรถอีก! แถมยังตีคนจนกลายเป็นแบบนี้! เสี่ยวหนานต่อจากนี้หนูไม่ต้องไปยุ่งกับเขา แล้ว ให้เขาทำเองรับผลเอง ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไปลู่ก็ไม่จำเป็นต้องให้เขา ไปเรียนหนังสือแล้ว ทั้งเขาไว้ในป่าทางภาคตะวันออกไปเลย ให้เขาแบกไม้ ขุดภูเขาทำถนนเอา!'

จ้าวหนานเขี้ยวกังวล 'ลุงสวี เป็นสามคนนั่นที่ไล่ตามหนูก่อน พวกเขา ไม่ใช่คนดี! สวีซู่เขาทำเพราะช่วยหนู! เขาคนเดียวสู้สามคน ถ้าหากไม่รีบล้ม พวกเขาให้ได้ก่อน เขาก็จะมีอันตราย! ค่ะวันนั้นหนูก็พูดอย่างนี้กับตำรวจค่ะ! ลุงสวีต้องช่วยเขาอะคะ! หนูเป็นพยานให้เขาได้ จะไปที่ไหนก็ได้ค่ะ!'

'เสี่ยวหนาน หนูกลัวขนาดนี้แล้วยังจะพูดแทนเขาอีก! หนูไม่ต้องห่วง เขาออกมาแล้ว' ลุงสวีรีบปลอบโยนเธอ 'ลุงแค่ตั้งใจให้เขาอยู่ในบ้านสักหลายๆ วัน ทบทวนตัวเองหน่อย! ออกมาตอนนี้ก็จะถูกลุงเขี่ยแรงๆ สักยก กักไว้ในบ้าน ให้คนเฝ้า ไม่ให้เขาออกมาแม้แต่ครึ่งก้าว กั้นไม่ให้ไปก่อเรื่องอีก!'

จ้าวหนานเขี้ยวถอนใจโล่งอกในที่สุด

ลุงสวีขมวดคิ้วมุ่น ทอดถอนใจ แล้วพูดกับคุณตาของจ้าวหนานเขี้ยว 'สวีซู่มีนิสัยหัวดีมาตั้งแต่เล็ก เดี่ยวนี้ยิ่งหัวดีเข้าไปใหญ่! เป็น ความรับผิดชอบของผม ดูแต่งงานไม่ได้ดูแลครอบครัวให้ดี ไม่ค่อยมีเวลา อยู่กับเขา ตอนนี้ผมไม่รู้เลยว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่! อาจารย์ ถ้าสวีซู่รู้ประสา

‘ได้สักครึ่งหนึ่งของเสี้ยวหนานล่ะก็ ผมก็พอใจแล้ว’

คุณตายี่มบางๆ ‘เจี๊นจง หลายวันมานี้เสี้ยวหนานอยู่ต่อหน้าผมก็พูดถึง ลูกชายคุณตลอด พูดจนผมชักอยากเจอเด็กคนนี้แล้วสิ เด็กก็โตแล้ว ทำความผิดจำเป็นต้องลงโทษ เป็นเรื่องที่สมควร แต่กักตัวไว้แบบนี้ไม่ใช่แผน ในระยะยาวนะ อีกไม่กี่วันก็จะเป็นวันเกิดของเสี้ยวหนานแล้ว ผมยินดีต้อนรับเขา มาที่นี่ มาฉลองวันเกิดด้วยกันกับเสี้ยวหนาน ให้เขาออกมาสูดอากาศสักหน่อย เป็นไง’

ลุงสวีจำต้องพยักหน้า ‘ติ้ๆ ในเมื่ออาจารย์ว่าอย่างนี้ ผมต้องทำตามที่คุณว่าอยู่แล้ว! ถ้าคุณไม่รังเกียจเขา กลับไปแล้วผมจะบอกให้เขาเตรียมตัว ต้องมาได้แน่!’

เมื่อส่งลุงสวีไปแล้ว คุณตาก็พูดว่า ‘เสี้ยวหนาน ถึงตาจะไม่เคยเจอสวีซู่มาก่อน แต่ฟังจากที่หนูกับลุงสวีพูด เด็กคนนี้นคงจะนิสัยดีต่อแบ่ง ตาเดาว่าให้ลุงสวีไปบอก เขาคงจะไม่ยอมมา ในเมื่อจะเชิญแขก ต้องมีความจริงใจ อีกอย่างเขาก็อเรื่องเพราะว่าช่วยหนู หนูควรไปหาเขาสักหน่อย เชิญเขามาเป็นแขกด้วยตัวเอง หนูว่ายังไง’

จ้าวหนานเซียวรีบพูดทันที ‘ได้ค่ะ! พรุ่งนี้หนูจะไป!’

วันต่อมาเป็นวันเสาร์ จ้าวหนานเซียวถือผลไม้ไปบ้านสกุลสวีตามที่อยู่ ลุงสวีไม่อยู่ คนที่เปิดประตูเป็นแม่บ้าน ในห้องรับแขกชั้นล่างยังมียามที่เป็น ตำรวจพิเศษปลดเกษียณที่ลุงสวีเชิญมาให้เฝ้าดูสวีซูโดยเฉพาะนั่งอยู่

พอได้ยินจ้าวหนานเซียวแนะนำตัวเอง แม่บ้านก็ร้อง ‘อ้อ’ คำหนึ่ง ‘หนูคือเพื่อนที่จะจัดงานวันเกิดคนนั้นใช่ไหม’

จากคำบอกเล่าของแม่บ้าน เมื่อคืนหลังจากที่ลุงสวีกลับมา ก็บอกให้สวีซูไปอวยพรวันเกิดเธอ แล้วยังบอกอีกว่าตนจะเตรียมของขวัญวันเกิดไว้ให้ นึกไม่ถึงว่าสวีซูจะบอกว่าไม่ไปตอนนั้นเลย

‘ประธานสวีโกรธใหญ่เลยคะ จะตีเขาอีกแล้ว เขาก็ไม่หลบนะคะ

ประธานสวี่ลิ่งมือนักมาก ดิฉันตกใจแทบแย่ แยกเขาออกสุดแรงเกิด ไม่กี่วันมานี้ประธานสวี่ลิ่งเรียกให้คนมาติดกรงเหล็กที่หน้าต่าง ไม่ให้เขาออกไป แม้แต่ก้าวเดียว ตอนนี้เขาอยู่ในห้องข้างบนค่ะ คุณหนูไปเกลี้ยกล่อมเขาก็ดี ดิฉันทำงานที่นี่ ออกสันขวัญแว่นมาทั้งวันแล้ว...'

แม่บ้านถอนหายใจดังเฮือก

จ้าวหนานเซียวกล่าวขอบคุณคำหนึ่ง หาห้องเจอกี้เคาะประตู ผ่านไปนานมากแล้วยังไม่มีการตอบสนอง พอทดสอบดูก็รู้ว่าประตูไม่ได้ล็อก จึงเปิดประตูออกเบาๆ มองเข้าไปข้างใน

ห้องใหญ่มาก เป็นอย่างที่แม่บ้านพูดไว้จริงๆ ว่ามีกรงเหล็กกันหน้าต่าง อยู่ น่าจะเป็นเพราะว่าเขาเพิ่งกลับประเทศมาได้ไม่นาน สิ่งของจึงมีไม่มาก ออกจะดูโล่งไปหน่อย คอมพิวเตอร์กำลังเปิดค้างอยู่ที่หน้าอินเทอร์เฟซของ เกมเวิลด์ ออฟ วอร์คราฟต์* แต่เขาไม่ได้กำลังเล่นเกม จ้าวหนานเซียวเห็นเขานอนคว่ำอยู่บนเตียงไม่ขยับเขยื้อน ดูเหมือนจะหลับไปแล้ว ผมสีทองทั่วหัวยุ่งเหยิงปะปะ สีหน้าซีดขาวไปบ้าง หน้าผากส่วนที่ได้รับความเจ็บถอดผ้าพันแผลออกแล้ว แต่ยังไม่ได้อัดยาลูก รอยเย็บสีด้ายยาวเหยียดนั้นดูแล้วน่ากลัวราวกับตะขาบ

จ้าวหนานเซียวลึกลับเล็กน้อย ขณะที่กำลังคิดว่าจะปลุกเขาหรือว่าปล่อยให้เขานอนต่อ พลันเห็นขนตาเขากระพือบริบ ลืมตาขึ้นช้าๆ

'สวี่ชู ตื่นแล้วหรือ ขอโทษที่ที่กวนนายตื่น' จ้าวหนานเซียวรีบเอ่ย

ในดวงตาเด็กหนุ่มมีรอยเส้นเลือด เขาลุกขึ้นมาจากเตียงอย่างเกียจคร้าน 'เธอมาทำอะไรอีก'

'ฉันมาหานาย' จ้าวหนานเซียวลึกลับอยู่ครู่หนึ่งก็เดินเข้าไปหยุดอยู่เบื้องหน้าอีกฝ่าย สายตาดตกอยู่ที่หน้าผากของเขา

'ขอโทษด้วย วันนั้นฉันไม่ตั้งใจ ถ้าไม่ใช่เพราะฉัน นายก็คงไม่เกิดเรื่องแบบนี้ แผลนายเป็นยังไงบ้าง ยังเจ็บอยู่ไหม...'

* เวิลด์ ออฟ วอร์คราฟต์ (World of Warcraft) เกมออนไลน์แนวอาร์พีจีที่เข้าสู่ตลาดในปี 2004

เขาหันหน้าหนีแล้วลุกขึ้นยืน

'ไม่ตายหรอก เลิกพูดเรื่องพวกนี้เถอะ ดูเสร็จแล้วก็กลับไปซะ!'

สวีชู้ยื่นเท้าออกมา มีเสียงดังวิต เขาเกี่ยวเก้าอี้เข้ามาหาแล้วขึ้นไปนั่ง
ก่อนจะไถลไปที่หน้าคอมพิวเตอร์ จากนั้นก็เล่นเกม

จ้าวหนานเซียวยืนอยู่ข้างหลังเขา ชะงักไปครู่หนึ่ง 'ที่ฉันมานี้ยังมีอีกเรื่อง
มะรินนี่เป็นวันเกิดของฉัน มีแค่ฉันกับคุณตาของฉันสองคน ถ้านายมาด้วย
ฉันจะดีใจมาก'

สายตาของเขาล้องที่หน้าจอ ยังเล่นเกมอย่างใจจดใจจ่อต่อไป

'สวีชู้ นายจะมาไหม...'

เวลานี้มือถือที่อยู่ใกระเป๋ายกของเธอก็ดังขึ้น

จ้าวหนานเซียวรีบพูดว่า 'ขอโทษนะ' แล้วหยิบมือถือขึ้นมาดู รับสายแล้ว
เดินไปที่ประตู

'พี่จื่อโจว! พี่ไม่ได้กำลังแข่งอยู่เหรอ มีเรื่องอะไรคะ'

เยี่ยจื่อโจวอายุมากกว่าเธอสองปี เรียนข้ามชั้นถึง ม.หก แล้ว
สองบ้านมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน ตั้งแต่เล็กจนโตเยี่ยจื่อโจวคือเป้าหมาย
ที่จ้าวหนานเซียวมองเป็นตัวอย่าง เขายอดเยี่ยมมาก ปีนี้มีความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐาน
ในการเข้าร่วมแข่งขันโอลิมปิกสาขาคณิตศาสตร์ระดับประเทศ ช่วงนี้เพื่อที่จะ
เข้าค่ายฤดูหนาวที่กำลังจะมาถึงจึงกำลังเก็บตัวฝึกซ้อม นึกไม่ถึงว่าตอนนี้
เขาจะโทรมาหาเธอ

'เสี่ยวหนาน มะรินนี่เป็นวันเกิดเธอ ฉันต้องไปร่วมสอพบอดี ออกไป
ไม่ได้ ก็เลยโทรมาหาเธอก่อน สุขสันต์วันเกิดนะ รอฉันกลับมา ฉันจะชดใช้ให้
ดีไหม'

เยี่ยจื่อโจวยุ่งขนาดนี้ยังจำวันเกิดของเธอได้ จ้าวหนานเซียวดีใจมาก
'ไม่เป็นไรค่ะ! การแข่งสำคัญกว่า! พี่จื่อโจวเตรียมตัวดีๆ นะคะ ขอให้พี่
ได้คะแนนดี!'

เยี่ยจื่อโจวหัวเราะอยู่ในสาย 'ได้ ฉันทำได้แน่ เสี่ยวหนาน จากคะแนน

ของเธอในตอนนั้นเอาไปยื่นและเลือกโรงเรียนมัธยมปลายที่ดีที่สุดล่วงหน้าได้เลยนะ เธอแค่ผ่านเกณฑ์การสอบก็ไม่มีปัญหาแล้ว เธออยากตัดสินใจมากเกินไป แล้วยิ่งอยากหัดใหม่เรียนมากเกินไป เข้านอนเร็วทุกวันก็จะราบรื่นเอง เข้าใจไหม'

รู้แล้วค่ะ ขอขอบคุณพี่จ๊อโจว นั่นแค่นี้คะ'

จ้าวหนานเซียววางสาย พอกลับไปห้องก็เห็นสวีซูมีสีหน้าก้มกึ่งกึ่งที่พ้นคนที่อยู่ในเกมดั่งปิงปองๆ หน้าจอเต็มไปด้วยเลือดเนื้อที่พุ่งกระฉูดขึ้นครึ่งแล้วครึ่งเล่า

เธอพูดขึ้น 'สวีซู พ่อของนายเมื่อก่อนเป็นนักเรียนของคุณตาฉัน คุณตาฉันก็อยากรู้จักนาย ฉันหวังอย่างยิ่งว่านายจะมาได้จริงๆ นะ'

เขาเหมือนจะไม่ได้ยิน

จ้าวหนานเซียวได้แต่พูดว่า 'ฉันฉันไม่กวนนายแล้ว นายพักผ่อนรักษาแผลให้ดี หกโมงเย็นวันมะรืน ฉันกับคุณตาจะรอนายนะ'

ไม่นานวันเกิดอายุสิบหกปีของเธอก็มาถึง

พลบค่ำวันนั้นเธอกลับถึงบ้านคุณตา คุณป้าแม่บ้านที่มาดูแลความเป็นอยู่ของคุณตากำลังทำกับข้าวมือใหญ่อยู่ในครัว คุณตาเองก็ซื้อเค้กวันเกิดกลับมา จ้าวหนานเซียวล้างผลไม้ รอให้สวีซูมา

ถึงเวลาหกโมงแล้ว จ้าวหนานเซียวไม่รอให้เสียงกริ่งประตูดัง ในใจก็ตึงเครียดอยู่หน่อยๆ อดทนรอไปอีกสักพักยังไม่เห็นเขามา จึงส่งข้อความหาเขา

'นายถึงรึยัง เพราะว่าวันนี้ฉันไม่ได้บอกฉันว่าจะไม่มา ฉันก็เลยบอกคุณตาไปว่านายจะมา ฉันจะลงไปรับนายเดี๋ยวนี้แหละ'

ในฤดูกาลนี้เมื่อถึงโมงยามนี้ท้องฟ้าก็จะมีตสนิท คุณตายังอาศัยอยู่ใน

อาคารที่พักของศาสตราจารย์ซึ่งจัดสรรไว้ตั้งนานแล้ว รอบข้างมีแต่บ้านแบบตะวันตกก่ออิฐเทาสูงสองชั้นที่ขนาดใหญ่ มีต้นไม้เก่าแก่มากมาย แสงไฟมีดสลัว เธอเหลียวซ้ายแลขวายอยู่บนทางเดินอิฐนอกประตู รออยู่สักพักก็ยังไม่เห็นเงาของสวีซู

อุณหภูมิลดต่ำลงแล้ว ตอนที่เธอออกมาไม่ได้สวมหมวกและถุงมือ พอลมพัดมาก็รู้สึกหนาว จึงย่อตัวเข้าไปมา สองมือป้องปากอ้อมลมหายใจ พลันได้กลิ่นเหมื่อนกลิ่นของบุหรี่ยูโกเลีย จึงไปตามหา เดินไม่กี่ก้าวก็เลี้ยวโค้ง เห็นที่มุมกำแพงมีคนพึงอยู่ กำลังสูบบุหรี่

'สวีซู! ทำไมนายมาอยู่ตรงนี้! ฉันรอนายมาสักพักแล้วนะ!'

สวีซูทิ้งบุหรี่ยูโกเลียขึ้นมาตัวหนึ่งที่ใหญ่ถึงครึ่งตัวของจ้าวหนานเซียว ขึ้นมาจากพื้น ยัดเยียดให้ส่งๆ ใส่อ้อมอกเธอ 'พอให้ฉันซื้อ! ถ้าไม่ซื้อให้ ฉันก็อย่าหมายจะมีชีวิต บอกเขาที่ว่าฉันมาแล้ว!' พูดจบก็สะบัดหน้าจากไป

'ทำเรื่องเลวร้ายมาเยอะเลยไม่กล้าขึ้นไปหาคุณตาฉันหรือ' จ้าวหนานเซียว โผล่หน้าจากหมีหมาตัวโตออกมาพูด

เขาหันมา 'จ้าวหนานเซียว เธอว่ายังไงนะ'

'งั้นก็ขึ้นไปสิ!' เด็กสาวหันหน้าออกเดิน

ในที่สุดสวีซูก็มายืนอยู่ต่อหน้าคุณตา

คุณตากำลังอ่านหนังสือก็ถอดแว่นตาลง มารับเขาถึงหน้าประตู หัวเราะพลางตบไหล่เด็กหนุ่มแล้วพยักหน้า 'หนุ่มน้อยรูปร่างม กระปรี้กระเปร่ากว่าสวีเจิ้นจงพอเธอในตอนนั้นตั้งเยอะ คงหิวแล้วมั้ง กินข้าวแล้วไปตัดเค้กกัน'

จ้าวหนานเซียวหลับตาอธิษฐาน เป่าเทียนแล้วตัดเค้ก สวีซูอยู่ด้านข้างไม่ส่งเสียงเลยสักแอะตั้งแต่ต้นจนจบ กินอาหารเสร็จแล้วจ้าวหนานเซียวเห็นเขายืนอยู่หน้าผนังด้านหนึ่งของห้องรับแขก มองดูรูปภาพเก่าๆ มากมายของคุณตาที่แขวนอยู่บนผนังจึงเดินเข้าไป ซึ่รูปภาพชาวตาไบหนึ่งของเมื่อหลายปีก่อนที่ใช้กรอบกระจกปกป้องไว้

'นี่คือสะพานใหญ่เฉียนถิงเจียงในตอนที่ยังสร้างเสร็จและให้รถวิ่งผ่าน

ในปี 1937 สวีชูนายเคยได้ยื่นเรื่องของสะพานนี้ใหม่ ตอนนั้นรัฐบาลอยากจะสร้างสะพานแห่งหนึ่งที่นี่ แรกเริ่มที่เชิญมาเป็นผู้เชี่ยวชาญของต่างประเทศ พวกเขาคิดว่าสภาพธรณีวิทยาและอุทกวิทยาไม่เหมาะสม ไม่สามารถสร้างได้ สุดท้ายเป็นคุณหม่ออีเซ็งที่ออกมาควบคุมดูแลการสร้างจนสำเร็จ นี่คือนิคมสะพานใหญ่สมัยใหม่ที่ท่าจากเหล็กแห่งแรกที่คนจีนเราออกแบบและสร้างขึ้นเอง น่าเสียดายที่ให้รถวิ่งผ่านได้ไม่ถึงสามเดือน เพื่อจะยับยั้งไม่ให้ทหารญี่ปุ่นรุกราน หังโจว* คุณหม่ออีเซ็งระเบิดมันด้วยมือตนเอง คนที่อยู่ที่หัวสะพานในรูปนี้ก็คือพ่อของคุณตาดัน ตอนนั้นเขาเป็นหนึ่งในวิศวกรที่สร้างสะพาน นี่คือรูปภาพที่คุณตาของฉันทนหวงแหวนมาก'

สวีชู่มองดูรูปภาพเก่าอยู่อย่างนั้นไม่พูดอะไร

จ้าวหนานเซี่ยวจุงเขามายังห้องหนังสือของคุณตา ซี้ที่ตู้โซวใน ห้องหนังสือ

'ในนี้ทั้งหมดคือแบบจำลองสะพาน นี่คือนิคมสะพานจ้าวโจว** นี่คือนิคมสะพานใหญ่ไกลเด้นเกตที่ให้รถวิ่งผ่านที่อเมริกาในปี 1937 นี่คือนิคมสะพานใหญ่ มิลเลา*** อยู่ที่ฝรั่งเศส เชื่อมต่อปารีสกับชายฝั่งลียงก็ตอก หลังจากให้รถวิ่งผ่าน ระยะเวลาการเดินทางด้วยรถก็สั้นลงจากเดิมที่เป็นสามชั่วโมง เหลือสิบนาที นายดูลี มันสวยมาก เหมือนกับมังกรที่ลอยอยู่ในหุบเขาเลย ไซ้ใหม่ละ'

สวีชู่ยังคงไม่พูดจา สายตาเคลื่อนย้ายไปมาบนแบบจำลองสะพาน ชนิดต่างๆ สุดท้ายก็มาหยุดอยู่ที่ช่องตรงกลาง

ในตำแหน่งที่ดึงดูดสายตามากที่สุดนี้กลับวางแหวนเหล็กที่ดูธรรมดา

* หังโจว คือเมืองเอกของมณฑลเจ้อเจียง ตั้งอยู่ในภาคตะวันออกของประเทศจีน เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานถึง 2,000 กว่าปี ปัจจุบันเป็นเมืองที่เศรษฐกิจเติบโตและเทคโนโลยีดิจิทัลก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ในปี 2019 ถูกยกระดับเป็นเมืองระดับโลก

** สะพานจ้าวโจว คือสะพานหินแบบโค้ง ตั้งอยู่ที่มณฑลเหอเป่ย์ เมืองสื่อจาจวง อำเภอจ้าว ถูกออกแบบและก่อสร้างภายใต้การควบคุมของนายช่างหลี่ซุนในสมัยราชวงศ์ซุย มีประวัติศาสตร์ยาวนานมากกว่า 1,400 ปี

*** สะพานมิลเลา (Millau) หรือสะพานมิลโย เป็นสะพานขึงสายเคเบิลที่สูงที่สุดในโลก มีการก่อสร้างที่ยิ่งใหญ่ด้วยความยาวกว่า 2.5 กิโลเมตร เปิดเป็นทางการเมื่อวันที่ 14 ธันวาคม 2004 สร้างข้ามผ่านระหว่างหุบเขาแม่น้ำทาร์น ไปสู่ตัวเมืองมิลโยทางตอนใต้ของฝรั่งเศส เป็นสะพานที่ได้รับรางวัลโครงสร้างดีเด่นจากสมาคมสะพานและวิศวกรรมโครงสร้างนานาชาติ (IABSE)

ไว้วางหนึ่ง บนนั้นมีรอยคดงอ

คุณติดตามเข้ามา เห็นสวี่ชู้มองดูแหวนก็พูดกับจ้าวหนานเซียว่า
'เสี่ยวหนาน หลานอธิบายให้สวี่ชู้ฟังถึงที่มาของแหวนสิ'

จ้าวหนานเซียรอบรู้เรื่องประวัติศาสตร์สะพานของโลกเป็นอย่างดี
นี่ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเธอ

'แหวนวงนี้มีชื่อเรียกว่าแหวนวิศวกร การเกิดขึ้นของมันมีส่วนเกี่ยวข้องกับ
กับโศกนาฏกรรมหนึ่งในประวัติศาสตร์สะพานของโลก โศกนาฏกรรมเกิดขึ้น
บนสะพานใหญ่ควิเบก สะพานนี้สร้างขึ้นเมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน ปรมาจารย์ชื่อดัง
หลายๆ ที่ชื่อว่าอีโอดอร์ คูเปอร์เป็นคนออกแบบและสร้างขึ้น สะพานใหญ่
มีโครงสร้างเป็นคานยื่น* ที่ยาวที่สุดในโลกในตอนนั้น เชื่อว่าเป็นผลงานชิ้นอมตะ
ของคูเปอร์ เขาเองก็บอกว่าการออกแบบนี้ยอดเยี่ยมและประหยัดที่สุด แต่ว่า
คูเปอร์มุ่งหวังกับการออกแบบมากเกินไป เพื่อที่จะทำให้สะพานใหญ่เป็น
สะพานที่ยาวที่สุดในโลกตอนนั้น เขาแก้การออกแบบจากเดิม 500 เมตร
เป็น 600 เมตร เดือนสิงหาคมในปี 1907 ก็เกิดเหตุโศกนาฏกรรมขึ้น ขณะที่
การพาดคานยื่น** ช่วงหลัก*** ใกล้จะเสร็จ ชื่อท่อนหนึ่งของสะพานฝั่งใต้พลัน
ถูกทับจนถล่มเนื่องจากเสาเหตุอย่างชิ้นส่วนเปราะบาง คานยื่นจึงตกลงไปใน
แม่น้ำ นำเอาเหล็กกล้าที่หนักสองหมื่นตันและคนงานที่กำลังทำงานอยู่บน
สะพาน 86 คนตกลงไปในน้ำ ทำให้มีผู้เสียชีวิต 75 คน เพราะว่าคูเปอร์เชื่อมัน
มากเกินไป เพิกเฉยต่อความสมเหตุสมผลของโครงสร้าง ทำให้เกิดอุบัติเหตุ
ครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์สะพานของโลกนี้ขึ้น

ที่จริงแล้วก่อนหน้าที่จะเกิดอุบัติเหตุก็มีวิศวกรที่ร่วมออกแบบด้วย
ค้นพบความไม่สมเหตุสมผลในการออกแบบ แต่เพราะเคารพเลื่อมใส
ในอำนาจจึงไม่ได้แสดงความเห็นคัดค้านที่ชัดเจนออกมา ที่โชคร้ายกว่านั้น
ก็คือเมื่อก่อสร้างอีกครั้งในสิบปีให้หลัง เพราะการออกแบบที่ไม่สมเหตุสมผล

* โครงสร้างคานยื่น (Cantilever Structure) หมายถึงโครงสร้างสะพานที่พาดคานยื่นในแนวนอน เหมาะกับการสร้าง
สะพานข้ามแม่น้ำ

** คานยื่น (Cantilever) หมายถึงคานที่ยื่นออกมาจากเสาหรือผนังคอนกรีตเสริมเหล็ก

*** ช่วงหลัก (Main Span) หมายถึงระยะห่างระหว่างตอม่อตบริมสองเสา

เช่นเดียวกัน การลงรายละเอียดเชื่อมชิ้นส่วนให้แข็งแรงไม่เพียงพอจึงเกิดเหตุพังทลายระหว่างการก่อสร้างสะพานขึ้นอีกครั้ง มีผู้เสียชีวิตอีกสิบสามคน ภายหลังวิทยาลัยวิศวกรรมเจ็ดแห่งของแคนาดาออกเงินซื้อซากปรักหักพังเหล่านั้น นำเหล็กกล้ามาทำเป็นแหวน มอบให้กับนักศึกษาที่จบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ในวันก๊อช เวลาวาดแผนผังจะได้กดโดนนิ้วมือ ใช้วิธีนี้เตือนสติวิศวกรว่า ต้องมีความรู้สึกรับผิดชอบที่สูงมากในการออกแบบสะพาน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุโศกนาฏกรรมขึ้นอีกครั้ง

แหวนวงนี้ก็เป็นหนึ่งในแหวนที่สร้างจากวัสดุในตอนนั้น คณบดีของวิทยาลัยวิศวกรรมมอบให้คุณตาฉันตั้งแต่สมัยที่คุณตาฉันไปทำกิจกรรมแลกเปลี่ยนที่แคนาดา'

เด็กหนุ่มมองดูแหวนเหล็ก ฟังอย่างเหมือนจะหลงใหล

คุณตาชมคำหนึ่ง 'เล่าได้ดีอยู่ ดูก็รู้ว่าปกติไม่ได้อ่านหนังสือไปเปล่าๆ'

จ้าวหนานเขี่ยยิ้มพลางพูด 'คุณตา ดูถูกหนูเกินไปแล้วนะคะ! อีกหน่อยหนูก็อยากจะเป็นนักออกแบบสะพาน ออกแบบสะพานใหญ่ที่ทนทานและยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก!'

คุณตายิ้มแล้วพูด 'เป็นนักออกแบบสะพานไม่ได้ง่ายขนาดนั้น ความรับผิดชอบสูง แล้วยิ่งเหนื่อยมาก หนูเป็นเด็กผู้หญิง ไม่กลัวหรือ'

'คุณตากับคุณพ่อยังไม่กลัว หนูก็ไม่กลัว'

แววตาของคุณตาดูพึงพอใจ พยักหน้าแล้วกล่าว 'ประธานเหมา* กล่าวว่หนึ่งสะพานเห็นข้ามเหนือได้ น่านน้ำธรรมชาติผ่านบรรจบ ตอนนีประเทศจีนของเรายังมีน่านน้ำธรรมชาติอีกมากมายที่ต้องการสะพานโดยด่วน เสียเวลานาน หนูพยายามเข้า ตาเชื่อว่าอีกหน่อยหนูจะกลายเป็นผู้ทำงานด้านสะพานที่โดดเด่นคนหนึ่ง'

'รับทราบค่ะ! คุณตา หนูไม่ได้ฟังคุณตาสีไวโอลินมานานแล้วนะคะ'

จ้าวหนานเขี่ยวิวไปหยิบไวโอลินมาส่งถึงตรงหน้าคุณตา

* ประธานเหมา หรือเหมา เจ๋อตง (Mao Zedong) เป็นบิดาผู้ก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนและเป็นประธานแห่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน

คุณตายิ้มแล้วรีบไป คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เล่นโน้ตเพลงซาลู ตามอร์*
 นี่เป็นเพลงบรรเลงร่วมกันของไวโอลินกับเปียโน
 จ้าวนานเซียวรีบไปนั่งที่หน้าเปียโนไม้ เปิดฝาครอบคีย์เปียโนแล้ว
 ร่วมบรรเลงไปกับเสียงของไวโอลิน
 แสงไฟในห้องอุ่นนวล ไหลเวียนด้วยเสียงดนตรีอันงดงาม
 สวีซูยืนอยู่หน้าห้องหนังสือคนเดียวไม่ขยับเขยื้อน
 เวลานี้โทรศัพท์บ้านในห้องรับแขกก็ดังขึ้น คุณตาวางไวโอลินเพื่อไป
 รับโทรศัพท์
 สวีซูเดินเข้าไปซำๆ หยิบไวโอลินขึ้นมาแล้วลูบคาลำสาย
 จ้าวนานเซียวได้ยินเสียงคลอของไวโอลิน พอหันหน้ามาก็รู้สึกแปลกใจ
 เธอหยุดแล้วมองเขา
 สวีซูขุ่นเคืองเล็กน้อย รีบวางไวโอลินลงแล้วกระแอมทีหนึ่ง '...ตอนเด็กๆ
 ฉันเคยเรียนมานิดหน่อย...สืผิดแล้วใช่ไหม...'
 จ้าวนานเซียวรีบสายศีรษะ เล่นเปียโนต่อ ยิ้มและพยักหน้าให้เขา
 เซียร์ให้เขาเล่นต่อไป
 ทันใดนั้นเองเสียงที่ดังขึ้นอย่างฉับพลันของคุณตาก็แว่วเข้ามาในโสต
 '...อะไรนะ! เกิดเรื่องกับเจียนผิงเธอ...ดินถล่ม?..'
 มีข่าวร้ายมาจากโทรศัพท์
 ขณะที่พ่อของจ้าวหนานเซียวกำลังทำงานอยู่ในภูเขาได้ประสบกับเหตุ
 ดินถล่มอย่างกะทันหัน เคราะห์ร้ายเสียชีวิต
 คืนวันเกิดปีที่สิบหกนั้น สุดท้ายจ้าวหนานเซียวก็นั่งให้อยู่ในอ้อมกอด
 ของคุณตา จนถึงยามดึกก็อ่อนเพลียอย่างยิ่ง เธอซ่อนน้ำตาแล้วหลับไป
 อย่างสับสนมีนง

เครื่องบินลงจอดอย่างราบรื่นในสนามบิน

* ซาลู ตามอร์ (Salut d'Amour) ประพันธ์โดยเอ็ดเวิร์ด เอลการ์ ในปี ค.ศ. 1888 เป็นบทเพลงสำหรับบรรเลงด้วยไวโอลินและเปียโน

จ้าวหนานเซี่ยวลงจากเครื่องบิน วันต่อมาหลังจากรายงานสถานการณ์กับหัวหน้าฝ่ายที่สถาบันออกแบบแล้วก็ขอผลงานหนึ่งสัปดาห์

หัวหน้าฝ่ายทำเสียงแหะๆ "...เรื่องนี้ เสี่ยวหนานคุณก็รู้ว่าฝ่ายของเราแต่ละคนต่างก็มีหน้าที่ที่ต้องทำ งานมีเยอะมาก เรื่องด่วนเป็นไฟไหม้ชนคิ้วกันทั้งนั้น..."

"หัวหน้าฝ่าย วันลาหยุดของปีที่แล้วกับปีก่อนหน้า จนถึงวันนี้ฉันยังไม่ได้ใช้เลยล่ะ!"

หัวหน้าฝ่ายไปหน้าร้อนผ่าว กระแอมทีหนึ่ง ก่อนจะกัดฟันพยักหน้าอย่างใจกว้าง "ก็ได้! ให้คุณหนึ่งสัปดาห์! ครบสัปดาห์แล้วคุณรีบกลับมา!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3IF9wJT>